

Insula iubirii

Loveswept

Patt Bucheister

Patt Bucheister

Insula iubirii

Traducerea: Costinaș, George

Editura Miron

București

1995

ISBN 973 – 95058 – 2 – 6

Prolog

Judd Stafford se afunda și mai adânc în scaunul incomod din fața biroului cumnatului său. Scaunul vechi, învelit în piele, al lui Sam, scârțâi ușor când acesta se aplecă, sprijinindu-și mâinile pe suprafața lustruită a biroului. Studia diferitele rezultate din fișa medicală din fața lui de patru minute și douăzeci și două de secunde.

Judd îl cronometra.

Mișcându-și șoldurile, într-o inutilă încercare de a-și găsi o poziție mai comodă, Judd întreabă:

— De unde ai scaunele astea, Sam? Din ce cameră de tortură medievală?

— Nu te mai plânge, răspuse Sam fără să ridice ochii. Soră-ta a ales mobilierul pentru birou. Dacă ai vreo reclamație, adresează-i-o ei.

— Este bine că nu practici chirurgia ortopedică. Dacă pacienții tăi ar fi fost nevoiți să stea tot atât de mult în scaunul ăsta, ar fi trebuit să-i pui înapoi în gips.

Sam zâmbi strâmb spre cumnatul său, apoi dădu drumul hârtiilor, pe care le frunzărise până atunci, și se lasă pe spate.

— Acum mă bucur că am luat notă maximă la cursul „Comportament la patul bolnavului” în timpul facultății, căci acolo am învățat că există unii pacienți în stare să scoată din minți și-un sfânt. Aș da orice să știu cauza pentru care orice membru al familiei tale devine paranoic de fiecare dată când trece pragul acestei clinici. Tot

personalul meu suspină când observă pe oricare dintre voi în agenda de programări.

— Tehniciana blondă de la Radiologie nu părea prea supărată când m-a pus să mă întind pe masa aia rece. Chiar a insistat să mă dezbrac complet.

— Din câte știu de la surorile tale, replică Sam, cele mai multe femei au aceeași reacție în fața ta.

Zâmbetul lui Judd era chinuit.

— Ar fi trebuit deja să înveți să nu mai crezi tot ce-ți spun surorile mele. Soția ta susține sus și tare că ești unul dintre cei mai străluciți doctori care au existat vreodată, dar iată că eu încă stau în imitația asta de scaun, așteptându-te să te hotărăști să-mi spui să iau două aspirine și să te mai sun mâine dimineață.

Aplecându-se din nou peste birou, Sam bătu cu palma pe fișa medicală a lui Judd.

— Vrei un răspuns direct sau cu glazură?

Judd susținu privirea cumnatului său.

— Tu ce crezi?

— Direct, murmură Sam. Desigur.

Expuse rapid și eficient rezultatele diferitelor teste făcute de Judd. După ce epuiză detaliile tehnice, adăugă:

— Deși abia ți-am spus că toate rezultatele analizelor sunt bune, am să-ți recomand să-ți iei o vacanță, Judd. Și dacă ai minte măcar cât un grepfrut, vei face cum îți spun.

Picior peste picior, Judd își privea pantoful negru, lustruit cu grijă.

— M-ai amețit cu tot argoul ală medical ca să-mi spui că n-am nimic. De ce-mi trebuie o vacanță?

— Judd, ai treizeci și doi de ani, nu douăzeci și doi. Lucrezi douăsprezece până la paisprezece ore pe zi, șapte zile pe săptămână, de ani de zile. Ai venit la mine, pentru că ai probleme cu somnul. Toate testele pe care le-ai făcut îmi arată că nu există o cauză organică pentru insomnia ta. Mai rămân stresul și oboseala. Ca doctor, am să-ți prescriu o lună de odihnă și relaxare. Ca prieten, sper c-ai să faci ce ți-am sugerat.

Judd scutură din cap.

— Am prea multe de făcut, ca să pot pleca acum în vacanță.

— Ceea ce a început ca o necesitate când aveai douăzeci și patru de ani a devenit o obișnuință acum. Mama ta și cele trei surori ale tale nu mai au nevoie de sprijinul tău material. Compania Stafford Industries este o avere. Ai mai mulți bani decât vei avea vreodată nevoie. Când a fost ultima oară când ai făcut ceva doar de dragul de-a o face?

— Am stabilit o întâlnire cu cumnatul meu pentru un examen medical. Și uite ce-a ieșit.

Sam ignoră sarcasmul lui Judd.

— Acum e un moment la fel de bun ca oricare altul să-ți iei o vacanță pe care-o meriți din plin, în care să-ți încarci bateriile. Du-te pe o insulă tropicală, găsește-ți un exemplar tânăr și frumos din specia feminină, și uită pentru o vreme afacerile.

Judd își extrase trupul înalt din scaun și se ridică.

— Am să mă gândesc. Și dacă am să mă hotărăsc să-mi iau o vacanță, ultimul lucru pe care-l voi face va fi să caut o femeie. Mama și surorile mele sunt motivul hotărârii mele de a-mi trăi tot restul vieții ca un burlac fericit, mulțumit și morocănos. Viața alături de ele m-a vindecat de dorința de a mai avea o femeie, permanent, în viața mea.

— N-am zis să te însori cu ea, doar să te joci un pic. Nu te-ai mai jucat în ultima vreme. Ar cam fi timpul să începi din nou.

— Nu, mulțumesc, răspunse Judd scurt. N-am întâlnit încă o femeie care să nu alerge după banii mei. Îți dau voie să-mi faci ce vrei dac-am să fiu vreodată atât de nebun, încât să mă leg serios de o femeie.

— Îmi dai în scris?

— Am să ți-o gravez în piatră.

Judd aruncă o privire în jur, să observe dacă îl vedea cineva stând în fața

clădirii Stafford, în centrul oraşului Honolulu. Nu treceau prea multe maşini pe bulevardul Kapiolani la miezul nopţii, ca în timpul zilei. Câţiva oameni mergeau pe trotuarul opus, dar niciunul nu părea să-i acorde vreo atenţie. Ca o precauţie în plus, îi aşteptă să se îndepărteze înainte de a se scotoci prin buzunare după chei.

Se simţea ridicol furişându-se în propria lui clădire cu birouri, ca un hoţ, în toiul nopţii. Dar, se justifica el, dacă soră-sa i-ar fi răspuns la câteva întrebări legate de nenorocirile unor contracte importante, pe care le începuse el înainte de a pleca în vacanţă, n-ar mai fi fost nevoit să răsfoiască dosarele la miezul nopţii. Numele lui era pe clădire, pe biroul de informaţii şi pe toate carnetele de cecuri, iar el n-ar mai fi trebuit să intre în propria lui clădire timp de două săptămâni.

Făcuse o greşală, luându-şi drept medic personal pe propriul său cumnat. Se dusesese doar pentru controlul medical anual, însă tot iadul se revărsase peste el. Judd avusese de gând să ignore sugestia lui Sam de a-şi lua o vacanţă, dar cumnatul său se dusesese acasă şi-i spusese soţiei lui toată povestea. Karen o sunase imediat pe maică-sa şi pe celelalte două surori, ceea ce avusese ca efect că toate femeile Stafford se puseseră pe capul lui Judd. Fie la telefon, fie faţă în faţă, l-au tot certat că nu şi-a mai luat o vacanţă de când preluase afacerile familiei în San Francisco, cu opt ani în urmă.

Să munceşti şapte zile pe săptămână, paisprezece ore pe zi, era greu pentru oricine, iar el nu era Superman. Când au văzut că certurile nu l-au determinat să-şi contacteze agentul de turism, au trecut la războiul de uzură, aruncând aluzii cum că ar trebui să se simtă vinovat că face atâta lume să sufere dacă nu are grijă de sănătatea lui.

Într-un final, şmecheria cu vinovăţia a mers. Maică-sa şi surorile lui îl înnebuneau, mai ales când cloceau câte-o schemă şi apoi se puneau toate pe capul lui. Totuşi, nu putea să reziste gândului că ele erau într-adevăr îngrijorate pentru el. Şi oricât s-ar fi străduit să le convingă că era doar puţin obosit, ele nu l-ar fi crezut.

Până la urmă planul le-a reuşit şi au ajuns la compromisul de a pleca pentru două săptămâni, în loc de o lună.

Şi s-ar părea că ameninţarea mamei lui că va veni să stea cu el, ca să se

convingă singură că are grijă de el, contribuise la hotărârea lui!

În ultimele trei zile stătuse în apartamentul companiei lui, în Honolulu. După privirile câtorva dintre atrăgătoarelor lui vecine, ar fi avut posibilitatea unei companii feminine, dacă ar fi vrut-o. Apartamentul era dotat cu tot ce trebuia, ca la un hotel de lux, inclusiv un pat imens și o priveliște de ilustrată poștală. Din nefericire, nu putuse să doarmă mai bine aici decât în propriul lui pat, în San Francisco.

Nu făcea decât s-o ia razna de plictiseală. Soare, mare și aer curat cât cuprinde, mai ales pentru cineva obișnuit cu viața agitată din lumea afacerilor. Și din acest punct de vedere, Judd gândea deocamdată că vacanțele erau cu mult supraapreciate.

Mai aruncă o ultimă privire pe stradă, apoi folosi cheia potrivită pentru a descoperi sistemul de alarmă înainte de a deschide ușa grea din sticlă a clădirii Stafford. Își cronometraseră intrarea în așa fel, încât să coincidă cu rondul pe care paznicul îl făcea la miezul nopții. Ar fi fost prea mult să pretindă de la soartă să poată intra în clădire fără știrea paznicilor, dar spera măcar că aceștia să nu poată ști cât timp stătuse înăuntru. Și dacă îl prindeau, le va spune pur și simplu cine era – sperând că nu-i vor spune și surorii lui.

Judd tresări amintindu-și că Justine le spusese paznicilor s-o informeze imediat dacă el puneă măcar un singur picior în clădire. Aceași tenacitate care făcea din Justine un bun vicepreședinte al filialei lor din Hawaii, o făcea să fie și un adversar dur când era vorba să-și protejeze familia. Chiar dacă un anumit membru al familiei considera că nu are nevoie de protecție.

Judd trebuia să recunoască faptul că zilele lui interminabile de muncă lăsaseră urme, fizic și mental. Se întâmplase în ultima vreme, la sfârșitul unor astfel de zile interminabile, să se simtă mult mai bătrân decât era de fapt. Nu-și permisese o relaxare în activitate nici chiar după ce reușise să scoată Stafford Industries de pe marginea prăpastiei, din dezastrul la care o dusesse tatăl său. Și unul dintre motivele pentru care nu-și luase niciodată o vacanță era că nu reușise să găsească nimic altceva la fel de incitant, de interesant și de provocator ca munca.

Din cauza asta se strecura acum, la miezul nopții, în propria lui clădire. Nu putuse să doarmă, ieșise să se plimbe și plimbarea lui sfârșise în fața clădirii Stafford.

Și dacă tot ajunsese acolo, se hotărî să vadă ce progrese făcuse Justine cu contractul Kasagi.

Închise ușa în urma lui, recuplă sistemul de alarmă și porni spre lifturi. Sunetul neașteptat al vocii unei femei, cântând ușor fals, îl făcu să se oprească. Întoarse capul în direcția din care se auzea cântecul. O femeie stătea în fața peretelui estic al holului, vopsind o pictură murală neterminată. Pentru o clipă, se întrebă dacă intrase în clădirea care trebuia. Simțindu-se ca un idiot, aruncă o privire în jur și văzu Stafford Industries scris cu un auriu îndrăzneț pe peretele din fața intrării. Da, intrase unde trebuia.

Privi din nou către femeia înconjurată de tot felul de culori și vopsele. Își scoase ochelarii, se frecă la ochi, apoi îi puse la loc. Phui, se gândi el ușurat. Nu era o halucinație. Era reconfortant să știe că nu-și pierduse mințile. Insomnia poate crea o infinitate de lucruri ciudate în mintea cuiva, dar el încă nu începuse să aibă viziuni. Refuzul lui Justine de a discuta afaceri cu el indusese, după câte s-ar părea, și omisiunea de a-l informa că aranjase să pună o pictură murală în hol.

Judd continua să o privească fix, intrigat de priveliștea oferită de femeia brunetă stând pe un cearceaf imens întins pe jos, cu silueta luminată de reflectoarele îndreptate spre podea.

Șoldurile rotunjite și părul strâns într-o coadă de cal se mișcau înainte și înapoi în ritmul muzicii pe care doar ea o auzea în căștile unui radio. Cântecul era, probabil, ceva vioi, din moment ce se mișca într-un ritm viu, și mișcările pe care le făcea aveau un efect foarte înviorător asupra sistemului lui nervos.

Privirea lui coborî de la șoldurile unduitoare spre picioarele goale, expuse mai sus de genunchi de fusta strâmtă și nu foarte lungă, pe care o purta. După ce-i admiră picioarele, privirea lui urcă din nou. Bluza din bumbac, de o nuanță palidă de portocaliu, avea mânecile ridicate până la coate și marginea de jos abia dacă-i ajungea la talie. Mai multe brățări din lemn se loveau una de alta la încheietura mâinii drepte, scoțând un sunet ușor odată cu mișcările mâinii aplicând vopsea pe perete, apoi coborând spre paleta de culori așezată pe un suport înalt, lângă ea.

Luându-și privirea de la ea, el contemplă pictura. Era o scenă tropicală cu

palmieri, plajă și tufișuri, inspirată din istoria hawaiană timpurie. Văzu o serie de personaje schițate în alb pe fondul cerului albastru și al unor frunze care nu fuseseră colorate încă. Din porțiunea care era deja terminată și care acoperea mai mult de jumătate din perete, femeia – dacă făcuse singură totul – era foarte talentată.

Curiozitatea îl făcu să renunțe la intenția lui de a vedea ce se întâmpla cu contractul Kasagi și păși spre artistă. Se opri la câțiva pași și o privi, amuzat de felul ei entuziast de a cânta în timp ce acoperea cu un verde-închis frunzele palmierilor. Nu trebuia să audă muzica pentru a-și da seama că se schimbaseră într-un ritm mai lent. Șoldurile și coapsele se mișcau și se legănau într-o mișcare provocatoare, care-i făcu sângele să alerge nebunește și inima să i-o ia razna.

Nici. Măcar nu-i văzuse chipul încă, că hormonii deja începuseră să-l chinuiască, se gândi el cu uimire. Lipsa de somn îi încetinise puțin reflexele, dar, în mod sigur, nu-i afectase alte funcții.

Nerăbdător s-o vadă din față, se îndreptă spre ea, în timp ce femeia mai luă ceva culoare cu pensula. El așteptă să se întoarcă spre pictură și simți momentul în care ea-și dădu seama că nu e singură.

Ea îi întâlni privirea, fără niciun semn de teamă sau surprindere, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva era obișnuită cu întreruperile nocturne. Își trase căștile de pe urechi, lăsându-le să-i cadă în jurul gâtului, și rosti calm:

— Salut.

— Salut, răspunse el automat, privind-o din cap până-n picioare.

Ochii ei erau de un albastru adânc, cum e cerul la apus, la sfârșitul unei zile cu furtună. Genele lungi erau negre ca și părul. Pielea era ușor bronzată, iar buzele senzuale și tentante, deși nu zâmbea.

El simți o nevoie subită de a afla ce gust au și cum i-ar simți buzele sub ale lui. Sau să-i vadă zâmbetul. Asta cu zâmbetul se putea aranja chiar acum.

Femeia îi acceptă examinarea atentă, fără vreun semn evident de stânjeneală, privirea ei deschisă studiindu-l la rândul ei. El se întreabă dacă și ei îi plăcea ce vedea tot atât de mult, cât îi plăcea lui ce vedea la ea. De obicei, se considera un tip arătos și această slăbiciune din partea lui îl surprinse.

Îl surprinse și reacția pe care o avusese în fața ei.

Își scoase ochelarii, nu ca să-i vadă ochii, ci ca s-o vadă el mai bine.

Zâmbi.

— Când eram mic, bunica îmi spunea povești despre elfi, care apăreau noaptea în Irlanda și pictau peisajul, ca să fie totul verde și frumos în fiecare dimineață. Întotdeauna am crezut că e doar o poveste irlandeză de-a ei. Până acum.

El văzu o sclipire de surpriză în ochii ei. Și când ea zâmbi, fu nevoit să-și încleșteze mâinile ca să nu se întindă să-i atingă buzele.

— Nu mi-ar strica un pic de ajutor din partea lor, chiar acum, spuse ea în grai aspru, irlandez. Păcat că nu suntem în Irlanda.

Imitând-o, îi vorbi și el cu accent irlandez:

— Ei nu apar dacă e cineva prin preajmă, să știi. Se prefac în piatră dacă-i vede cineva.

— Ția sunt spiridușii, spuse ea, renunțând la accent, nu elfii.

El zâmbi.

— Așa e. Am dreptate să presupun că ai și tu o bunică irlandeză?

— Bunic. Obișnuia să dea vina pe spiriduși când nu reușea să găsească ceva prin casă. Și pe măsură ce devenea tot mai uituc, zicea tot mai des că spiridușii vor să-l zăpăcească.

— Ți-a spus și despre sipetul de aur de la capătul curcubeului?

Ea încuviință.

— Întotdeauna când plouă. Chiar am plecat să caut capătul curcubeului de câteva ori.

Privirea lui alunecă din nou spre pictură. Așa cum stătea ea, era chiar la capătul curcubeului pe care-l pictase pe perete.

— Nici asta n-am crezut-o niciodată, până acum.

Ea se răsuci să vadă la ce se uita el, apoi își întoarse privirea spre el.

— Mai întâi un elf, apoi sipetul cu aur. S-ar părea că magia devine realitate în noaptea asta.

El fu gata s-o avertizeze că încă nu auzise tot, dar prefera să schimbe subiectul.

— Presupun că ți se spune asta tot timpul, dar lucrezi foarte bine.

Ea zâmbi, oarecum reținut.

— N-am auzit încă de vreun artist care să se plictisească de complimente la adresa operei lui. Făcu câțiva pași înapoi pentru a avea o imagine mai amplă asupra picturii murale. Încet-încet se aduna la un loc. N-are importanță câte am făcut, dar am încercat întotdeauna să ridic opera finită la conceptul meu original.

El i se alătură pentru a avea aceeași perspectivă cu a ei. Își puse din nou ochelarii și privi zona în care lucra ea.

— Întotdeauna lucrezi atât de târziu, noaptea?

— Numai dacă e nevoie. Depinde unde lucrez. Clădirea asta este foarte aglomerată în timpul zilei, așa că am aranjat să am acces în hol după ce clădirea se închide pentru public. Am încercat să lucrez în alte locuri în timpul programului obișnuit cu publicul. Am fost nevoită să gonesc copiii, care mâncau înghețată, să suport sfaturi de la amatori și să răspund la nenumărate întrebări despre tehnica mea de lucru, și asta nu e tocmai o atmosferă potrivită muncii de creație.

— Ca să nu mai vorbim despre bărbații care încercau să te agațe.

Ea îl privi.

— Asta încerci tu să faci acum?

Judd nu văzu niciun motiv să-i ascundă interesul pe care i-l stârnise.

— Încă nu m-am hotărât ce-am să fac în legătură cu tine.

— Și până te hotărăști, ce-ar fi să-mi spui ce cauți tu aici?

— Mă crezi dacă-ți spun că am venit să fac curățenie?

Privirea ei se plimba peste cămașa subțire și pantalonii de un alb orbitor, și scutură din cap.

— Timp de două săptămâni, de când sunt aici, i-am cunoscut pe toți din echipa de curățenie. Și-apoi, ei vin marțea și joia, iar azi e miercuri. Mai încearcă o dată.

— Ce-ai zice de un hoț?

— N-ai prea mare lucru de furat pe-aici, numai dacă nu cumva ai un fetiș pentru echipamentele de birou. Aici sunt doar birouri, nu magazine cu bijuterii. Paznicul își face rondul chiar acum, deci nu te-ar fi putut lăsa să intri. Asta înseamnă

că ai o cheie sau că alarma nu mai funcționează. Și asta înseamnă că, cel puțin aparent, lucrezi pentru Stafford Industries.

Ar fi putut s-o corecteze, spunându-i că el deținea Stafford Industries, dar dintr-un motiv sau altul nu vru să-i spună, încă, cine era.

— Ești sigură că ești artistă? o întrebă el. Ai fi un detectiv nemaipomenit.

— Eu cred că se cheamă mai degrabă bun-simț, răspunse ea sec.

Se îndepărtă de el, oprindu-se lângă un sac din pânză ce zăcea lângă paleta de culori. Scotocind înăuntru, scoase un termos roșu și o ceașcă din plastic. Turnă cafea în ceașcă, apoi o întinse spre el.

— Vrei?

El scutură din cap.

— Nu, mulțumesc. Ultimul lucru de care am nevoie la ora asta este cofeina. N-am nevoie de ajutor ca să rămân treaz.

Fie că auzise tonul amar al vorbelor lui, fie că era foarte perceptivă, ea plecă capul într-o parte și întrebă:

— Ai probleme cu somnul?

El ridică din umeri, nevoind să recunoască ceea ce el considera a fi o slăbiciune. Întotdeauna fusese capabil să-și controleze fiecare părticică a vieții, până când îl lovisе insomnia. Zări zâmbetul de pe buzele ei.

— Ce? întrebă el.

— Îmi amintești de fratele meu. Când Sean și-a rupt mâna, jucând baseball, a preferat să termine Jocul cu mâna strânsă în cămașă decât să renunțe și să meargă la spital. Nu putea concepe că este doar o ființă umană cu o problemă de moment.

Judd zâmbi stins, înțelegând unde țintise ea.

— Nu-i chiar așa de ușor să fii tare pe cât credeți voi, femeile, că este.

— Așa s-ar părea. Sorbi din cafea, apoi remarcă, direct: Bert trebuie să se întoarcă din clipă în clipă, Paznicul. Iar dacă tu n-ar trebui să fii aici, ar fi bine să te ascunzi în vreo debara sau ceva de genul ăsta.

Ceva mai devreme se gândise să se ferească din calea paznicului, dar se răzgândise.

— Am să mă ocup eu de paznic.

— Sper să nu folosești sensul propriu. Bert are cinci copii și o soție dulce care îl adoră. Nu cred că s-ar bucura foarte tare dacă i-ai face vreun râu.

— Dacă are atâția copii, probabil că nu se va supăra dacă-l ung. Am descoperit că banii gheață pot deschide o mulțime de uși.

Ea reflectă o clipă.

— Iată un insomniac cinic, fu singurul ei comentariu.

— Nu sunt cinic. Doar realist. Fiecare își are prețul lui. Oricum, poți să te liniștești. Nu va trebui să recurg la mită în cazul ăsta. Am dreptul și un motiv bine întemeiat să mă aflu aici.

Privirea ei rămase pe chipul lui câteva clipe, iar el se aștepta să-l întrebe care era acel motiv. Se simți puțin contrariat când ea n-o făcu. În schimb, își strânse buzele, ca și cum ar fi gândit profund, iar el simți o dorință irezistibilă s-o sărute.

Îl intriga. Și îl atrăgea. Niciuna din reacțiile ei în fața lui nu era cea la care se aștepta, iar lui îi plăcea această provocare. Oricum, era mai interesant decât să se holbeze la tavanul apartamentului.

— Cine ești tu? o întrebă brusc, simțind nevoia să asocieze un nume acestei femei ciudat de fascinante.

Ea nu-i răspunse imediat. Îl studie, ca și cum ar fi avut de ales între a-i răspunde și a-l ignora, apoi îi spuse:

— Eu sunt Erin.

— Erin, repetă el încet. N-o spusese că s-o facă să-i zică și celălalt nume, dar ea o făcu oricum.

— Erin Callahan.

— Un nume irlandez frumos. Ești o femeie neobișnuită, Erin Callahan.

Ea ridică o sprânceană.

— Nimeni nu mi-a mai spus asta până acum. N-ai mai văzut niciodată o artistă?

— Nu una ca tine.

El își dădu seama din privirea ochilor ei expresivi că ea nu știa dacă asta fusese

un compliment sau nu. După ce îl privi câteva secunde, spuse:

— Când mă va interoga polițistul pentru raport, îmi va folosi să-ți cunosc și eu numele.

El zâmbi, amuzat de felul ei ocolit de a-l întreba cine era.

— Eu sunt Judd. De fapt, Judson, dar pe acesta îl folosesc doar pe permisul de conducere și pe pașaport sau pe orice alt document în care lumea înnebunește subit dacă-mi scriu numele prescurtat.

— Judd e prenumele tău?

— Da.

— Și nu ai și un nume de familie?

— Ba da. Doar că nu-i cazul încă să-l cunoști.

— De ce? E pe vreun afiș, pe undeva, „Căutat de poliție”?

— Din câte știu eu, nu.

— Bine, Judd, discuția cu tine e foarte interesantă, dar trebuie să mă apuc din nou de treabă.

Fără să mai aștepte comentariul lui, se întoarse spre suportul pe care-și ținea culorile și pensulele. El se bucură când văzu că nu-și puse înapoi căștile pe urechi. Nu avea să se închidă în ea, pretinzând că el nu era acolo.

— Te deranjează dacă te privește cineva în timp ce lucrezi, Erin?

Ea ridică din umeri.

— Depinde de ce vor să privească. Te interesează pictura sau doar te plictisești?

Îl încercau o mulțime de simțăminte, dar plictiseala nu se găsea printre ele.

— Mă interesează mai mult artistul decât opera de artă.

— Ah, murmură ea, deci te plictisești.

Înainte să apuce s-o contrazică, auzi sunetul de clopoțel care arăta că unul dintre lifturi ajunsese la parter. Fu urmat imediat de zgomotul inconfundabil al unor pantofi cu talpa din piele pășind pe dalele din marmură. Judd nu se întoarse să vadă dacă paznicul ajunsese deja la biroul lui. Privirea îi rămase ațintită pe Erin.

Ea se opri din amestecarea culorilor și-l privi cu o expresie de curiozitate

nedisimulată, voind să vadă ce făcea el.

Pașii se auzeau mai aproape. Judd zâmbi către ea.

— Mă întorc, spuse el, apoi se îndreptă ca să aibă o mică discuție cu paznicul.

Erin își forță atenția spre paleta de culori, spunându-și să se concentreze asupra picturii decât asupra lui Bert, stând de vorbă cu străinul cel bun de gură. Paznicul era plătit ca să verifice cine Intra în clădire. Ea era plătită ca să picteze.

Nu fusese deloc surprinsă să descopere că Intra se afla la ora aceea. Unul din lucrurile pe care le învățase de când începuse să lucreze noaptea, era că existau mulți oameni care preferau întunericul, luminii zilei. Iar motivele lor erau atât de diferite ca și oamenii înșiși. Cei mai mulți erau dintre cei care munceau în timpul nopții, cum ar fi echipele de curățenie sau paznicii.

Judd poate că era un tip care reușise s-o intrige, dar ea n-avea de gând să se lase în voia atracției pe care o simțise înfîrîpându-se între ei. Ultimul lucru de care avea nevoie era o legătură cu un bărbat, atîta vreme cît abia reușise să-și câștige independența față de mult prea grijulii ei frați. În sfârșit, putea face orice, fără să aibă pe vreunul dintre ei în spate. Îi luase mult timp ca să-i convingă că era în stare să-și poarte singură de grijă, iar acum zburda în libertate.

Refuză să-și satisfacă curiozitatea de a afla cum se descurcă străinul cu Bert. Se concentra asupra paletii pe care amesteca un galben-lămâie cu o picătură de negru pentru a obține un verde suav pentru frunzele palmierilor. Apoi apăsă pensula și în albastru de Prusia pe care-l adăugă amestecului, schimbând culoarea într-o nuanță mai adîncă. Întinse culoarea pe paletă și o studie. Se încruntă. Inconștient, crease verdele profund el ochilor lui Judd.

Șterse toată culoarea pe un prosop de hîrtie, ca să n-o mai aibă în fața ochilor.

Iritată de ea însăși, începu să amestece culorile de care avea nevoie. Lucra de obicei de la șapte seara la două dimineața, completînd de flecare dată o nouă porțiune din pictura murală. Mai avea încă vreo două ore până să plece și și-ar folosi mai bine timpul dacă s-ar concentra asupra picturii, în loc s-o preocupe bărbatul cel înalt și misterios care apăruse de nicăieri.

Avu o senzație ciudată de atingere pe ceafă și întoarse capul să privească peste

umăr. Judd stătea pe biroul paznicului, cu brațele încrucișate, în timp ce-l asculta pe Bert. Și privea spre ea.

Desprinzându-și ochii de la el, privi spre Bert să vadă care era reacția lui în fața intrusului. Semănând cu un Moș Crăciun, ceva mai scund și fără barbă, și purtând o uniformă kaki în loc de pelerină roșie cu margini albe, Bert stătea în picioare în fața străinului. Și zâmbea.

Forțându-se să-și îndrepte atenția înapoi la pictură, Erin își potrivea căștile peste urechi, iar muzica acoperi orice alt sunet din jur. Trecu pensula peste acea parte din pictura pe care voia s-o termine în noaptea aceea.

Incapabilă să reziste tentației unei ultime priviri, se uită din nou peste umăr și-l văzu pe Bert stând în spatele biroului, citind un ziar. Era singur. Își reprimă dezamăgirea pe care o simți. Ar fi trebuit să fie ușurată, își spuse ea, că Judd plecase, dar nu putea să nu întrebe, mai întâi de toate, ce căutase el acolo. Sau de ce inima începuse să-i bată ca o tobă ce ține un ritm de marș.

După câteva minute de efort concentrat, reuși să se închidă pentru lumea dinafară și să se afunde în muncă.

Colorase deja toate frunzele palmierilor când simți că e cineva în spatele ei. Întoarse brusc capul și-și ținu respirația când privirea-i întâlni ochii verzi, amuzați, ai lui Judd.

Cu mâna liberă își scoase căștile.

— Cât te-a costat?

El clipi.

— Ce?

— Ca să-l plătești pe paznic.

— Niciun cent. Personalitatea mea fermecătoare a fost de-ajuns. Zâmbetul lui se lărgi la vederea grimasei sceptice a gurii ei. Ridică mâna dreaptă. Jur că spun adevărul.

Revenind la accentul irlandez, ea replică:

— Eu știu mai bine dacă să mă încred în vorbele unui bărbat care are magia în sânge.

— Ajută cu ceva dacă-ți spun că sângele irlandez a fost considerabil subțiat cu aportul unui bunic scoțian și al unei mame engleze?

— Niciun pic.

El își duse mâna la inimă, ca și cum ea l-ar fi rănit.

— Observ că n-am șanse să te conving că nu încerc să-mi bat joc de tine.

— Apropo de muncă, tu chiar n-ai nimic de făcut? Sau treaba ta e să-i încurci pe ceilalți?

— Sunt în vacanță. Treaba cu încurcatul celorlalți e doar un drum secundar.

— Ei bine, eu nu sunt în vacanță. Și dacă vreau să fiu plătită, trebuie să lucrez la această pictură.

— Recent am primit niște sfaturi foarte utile despre cum poate munci cineva prea mult. Poate că ai vrea să le auzi.

— Nu, mulțumesc. Sunt sigură că am auzit orice variantă posibilă a aceleiași teme.

El ridică o sacoșă pentru cumpărături, de ia unul dintre restaurantele Centrului Comercial Ala Moana.

— Bert mi-a spus că nu ți-ai luat nicio pauză de la ora șapte. El mi-a recomandat un restaurant chinezesc pe-aproape, așa că am luat ceva de mâncare. Este destulă, chiar și după ce Bert și-a primit porția.

Erin aruncă o privire în direcția lui Bert, dar paznicul nu observă: Era ocupat cu Două bețișoare și-un castronel alb din carton.

— Văd că Bert peste fi cumpărat, până la urmă, murmură ea, întorcându-se spre Judd.

Judd se îndreaptă spre o bancă din marmură și puse sacoșa pe ea. Privind înapoi către ea, întreabă:

— Ai de gând să mă lași să mănânc singur toate astea?

Un miros delicios de condimente și sosuri aromate îi submina puternic voința.

— Mă tem că da. Chiar trebuie să termin partea asta acum, dacă vreau să mă înscriu în program.

Judd se așeză, se sprijini de perete și își întinse picioarele lungi, în timp ce

desfăcea o ruladă cu ou. Își simțea pleoapele grele, unul dintre semnele de epuizare cu care era atât de obișnuit. Mai erau și arsura din spatele* ochilor, mușchii încordați și zumzăitul din urechi, ca și cum ar fi înotat pe sub apă. În schimb, nu era obișnuit cu senzația de plăcere pe care-o simțea în prezența lui Erin Callahan. Se îndoia că ea s-ar fi simțit foarte flatată să audă asta. Ar fi sunat ca o pereche de papuci vechi din catifea, la marginea patului. Deocamdată, el nu voia să-i spună nimic. Voia doar să asculte.

— Poți să vorbești și să pictezi în același timp?

Ea ridică din umeri.

— Depinde despre ce vrei să vorbim. Dacă-i vorba despre teoria relativității a lui Einstein, vorbești singur.

El ar fi vrut s-o facă să vorbească despre ea, dar prefera să abordeze un subiect cu care ea s-ar simți mai bine. Privind pictura murală, întrebă:

— Cât timp durează de obicei un proiect ca acesta?

Erin îl privi peste umăr. Din nou, el făcuse o mișcare la care ea nu se așteptase. Iar acum, ea trebuia să alerge singură în cursă.

— De la început până la sfârșit, spuse ea, o pictură murală de dimensiunile acestea și cu un subiect simplu ia ceva mai mult de o lună. O săptămână ca să schițez la scară, încă o săptămână ca să transfer desenul pe perete și apoi două sau trei săptămâni ca să-l pictez.

— Și dacă o companie dorește să te angajeze pentru o pictură murală, cum te contactează?

— Suntem în cartea de telefon.

— Suntem?

— Fac parte dintr-un grup de artiști uniți într-o asociație. Împărțim cheltuielile pentru o expoziție permanentă și un atelier de lucru, numit Hale Hana.

— Hale Hana?

— Înseamnă atelier.

— Câți sunteți?

— Cinci, răspunse ea, întrebându-se dacă el făcea doar conversație sau chiar îl

interesa. Renunță să se mai gândească și continuă: Am fost colegi la Școala de artă și tot ce voia fiecare dintre noi după terminarea școlii era să picteze. N-aveam prea multe șanse de supraviețuire pe cont propriu, așa că ne-am unit talentele și finanțele subțiri și am format astfel Hale Hana. Cele mai multe dintre contractele noastre de până acum le-am obținut în urma unor recomandări verbale, pur și simplu.

— Tot așa v-au găsit și cei de la Stafford Industries?

Vocea lui avusese o notă moale, somnoroasă și ea se întoarse să-l vadă. El o privea leneș, așa cum stătea sprijinit de perete, și nici măcar nu se prefăcea că mănca din ceea ce adusesse cu el.

Dacă s-ar fi relaxat încă un pic, se gândi ea cu „invidie, ar fi adormit.

Continua să lucreze, întinzând vopsele pe perete în timp ce-i răspundea:

— Femeia care m-a angajat să fac această pictură murală a venit la Hale Hana într-un weekend, când noi avem o expoziție. A cumpărat una dintre lucrurile mele și a vrut să-mi vadă mapa de lucrări. Cam o lună mai târziu m-a sunat și m-a rugat să vin aici, pentru că dorește o pictură murală în holul clădirii Stafford. L-am spus doamnei Garrison un cost estimativ și mai târziu i-am adus câteva schițe preliminare. Le-a aprobat, după ce a făcut câteva sugestii personale.

— Asta seamănă a Justine. Întotdeauna a știut ce și cât își poate permite.

Vocea lui fusese atât de coborâtă, încât Erin abia îl putea auzi. Se întoarse să-l mai privească o dată. Mai întâi observă că-și scosese ochelarii și-i ținea în mână, mâna odihnindu-i-se pe coapsă. Apoi remarcă ochii lui închiși. Pieptul i se ridică și cobora încetîșor.

Adormise.

2

Ce noapte ciudată, se gândi Erin în timp ce răsucea pensula între degete. Ce bărbat ciudat. După croiala hainelor lui Judd și ceasul scump de la mână, putea presupune că și-ar fi putut permite orice cameră în orice hotel din Waikiki. Cu aerul lui arogant și îndrăzneț și cu aspectul plăcut al fizicului său n-ar fi avut nicio

dificultate să-și găsească o femeie frumoasă cu care să-și petreacă seara în oricare dintre nenumăratele cluburi de noapte din Waikiki sau Honolulu.

În timpul scurtei perioade petrecute cu el, îi lăsase impresia că era un bărbat în fața căruia orice ușă se deschide, oriunde s-ar duce. Dintr-un motiv sau altul, el deschisese ușa clădirii Stafford și intrase.

Și-atunci de ce avea această părere de rău pentru el? se întreba ea, retoric. Faptul că adormise pe o bancă tare în locul unui pat moale l-ar fi putut caracteriza drept excentric, dar în niciun caz obiectul compasiunii ei. Totuși, acest sentiment persista.

Vocea de obicei puternică a lui Bert se auzi acum ca o șoaptă în spatele ei.

— Tocmai îi spuneam lui Marjory azi-dimineață că niciodată nu se întâmplă nimic pe-aici în timpul nopții. Stai numai s-o audă pe asta. Am primit instrucțiuni s-o informez pe doamna Garrison dacă fratele ei intră aici, dar domnul Stafford a zis că-i va spune chiar el.

Erin se răsuci încet ca să-l privească pe paznic.

— Domnul Stafford? Arată cu un deget inscripția aurie din perete. Acel domn Stafford?

Bert încuviință, cu ochii spre bărbatul adormit.

— Chiar el. Credeam că-i mai bătrân, mai bățos, știi? Glumea cu mine ca un tip oarecare. Când mi-a spus doamna Garrison să-i raporteze imediat dacă intra aici, m-am gândit că tipul e pe Jumătate țicnit, sau cam așa ceva. Dar mie îmi pare un tip adevărat, așa că n-o s-o sun. Oricum, mi-a amintit că trebuie să fac ce zice el, că el e șefu’.

Întorcându-și privirea spre Judd Stafford, Erin se încruntă. Avusese posibilitatea să-i spună cine este, atunci când îl întrebase de numele lui, totuși n-o făcuse. Evident, trebuie să fi avut motivele lui, la fel cum avusese motivele lui să intre aici în toiul nopții. Și oricare ar fi fost acestea, pe ea n-o afectau în niciun fel.

Cu vocea coborâtă, întreabă:

— Știi cumva unde locuiește domnul Stafford, Bert?

— Mda. În. Apartamentul companiei, la câteva blocuri mai încolo. Cred c-ar fi

bine să-i chem un taxi. Nu cred că i-ar conveni prea tare să-și petreacă restul nopții aici. Crezi că-i e rău sau ceva de genul ăsta?

Erin își aminti remarca lui cum că n-ar avea nevoie de niciun stimulent ca să rămână treaz, atunci când ea îi oferise cafea, ceva mai devreme.

— Cred că-i doar obosit. Aruncă o privire spre ceas. Era aproape două. Am să plec și eu.

— Ai putea să aștepți până ajunge taxiul aici? Am să te conduc până la mașină, după ce-l duc pe domnul Stafford la taxi.

— Nu-i nevoie să mă conduci până la mașină în noaptea asta, Bert. E-n regulă. N-am parcat-o chiar atât de departe.

— L-am promis fratelui tău că n-am să te las să mergi singură până la mașină ia ora asta din noapte. Bert își arse o palmă peste frunte când îi văzu ochii măriți de surpriză. Gură spartă ce sunt! Mi-a spus să nu-ți spun.

Chiar dacă bănuia deja răspunsul, ea întrebă:

— Și care dintre frații mei au vorbit cu tine?

Paznicul se încruntă, într-un efort de memorare. Apoi ochii i se luminară.

— Michael. Michael Callahan. Am telefonul lui pe undeva prin birou. M-a rugat să-l sun imediat dacă ai vreo problemă.

Chiar de departe, din Maui, fratele ei își întindea aripa ocrotitoare asupra ei.

— Și când ai vorbit eu el?

— A sunat aici în prima seară când ai vorbit să-ți aduci tot echipamentul. Părea foarte îngrijorat și m-am gândit că asta e ceva bun. Într-o familie, fiecare trebuie să aibă grijă de ceilalți. L-am spus că am grijă de tine ca de propria mea fiică.

S-ar părea că asta era noaptea surprizelor de un fel sau altul, decise Erin.

— Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-ai purtat-o, Bert, de când am venit aici, spuse ea încet, știind că omul vorbea din toată inima. Nu era vina lui că fratele ei o considera încă un copil care n-ar trebui nici măcar să traverseze strada singur.

Bert se scărpină în cap, privind spre Judd.

— Cred că mai bine aș suna după un taxi pentru domnul Stafford. Am să-l las să doarmă până ajunge taxiul aici.

Bert se întoarse la biroul lui ca să dea telefon, iar Erin își curăță pensulele și-și puse toate lucrurile în cutia din lemn pe care i-o făcuse fratele ei, Sean. Apoi amplasă suportii din inox și șnururile din catifea roșie în jurul zonei de lucru, pentru a ține oamenii departe de pictură.

Când nu-i mai rămase nimic de făcut, se apropie de Judd, care încă dormea. Se lăsă pe vine în fața lui, îi luă încet ochelarii din mână și îi puse în buzunarul cămășii. Apoi îl atinse pe genunchi.

— Domnule Stafford? zise ea încet. Văzând că el nu dă niciun semn c-ar fi auzit-o, încercă din nou, scuturându-i încet piciorul. Domnule Stafford. Judd. Trezește-te.

Ochii lui se deschiseră încet.

— Erin?

Unda de oboseală profundă din vocea lui îi trimise fiori pe șira spinării.

— Da. Bert tocmai ți-a chemat un taxi ca să te ducă la apartamentul tău. Trebuie să vină în câteva minute.

Degetele lui se încleștară peste mâna ei, care stătea încă pe piciorul lui.

— Cât timp am dormit?

— Nu prea mult. Vreo jumătate de oră.

Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet mâhnit.

— De obicei nu adorm în prezența unei femei frumoase. Dar tu ai o voce foarte liniștitoare.

— Iată un compliment de care o femeie nu s-ar sătura niciodată să-l audă, replică Erin. Parc-aș fi un somnifer. Sau cumplit de plictisitoare.

— Chiar a fost un compliment. El își împleti degetele printre ale ei, fără s-o lase să-și retragă mâna, atunci când ea încercă s-o facă. Oricum, continuă el, mutând mâinile lor înlănțuite mai sus, pe coapsa lui, efectul pe care îl ai asupra anumitor zone nu-i chiar atât de liniștitor.

— Mai ai nevoie de somn, răspunse ea. Halucinezi.

El o mângâie cu un deget pe dosul mâinii.

— Presupun că n-ai să accepți să vii cu mine în apartamentul meu. Dacă ești cu

mine, am ceva șanse să mai recuperez din somnul cu care sunt în urmă. Nu știu ce se întâmplă, dar sunt destul de disperat ca să încerc orice ar putea avea vreun efect.

Pulsul ei o luase razna când el își împleti degetele cu ale ei. Acum, sugestia lui îi tăia respirația. Refuzând să-l ia în serios, își trase mâna din a lui și se ridică.

— Nu mi-a mai fost făcută o sugestie atât de flatantă din timpul liceului, de când căpitanul echipei de fotbal m-a invitat la banchetul de absolvire al sfârșitului de an școlar, pentru că aveam exact înălțimea potrivită pentru a fi partenera lui de dans. Am să-ți refuz oferta, domnule Stafford.

Ochii lui priviră adânc în ai ei, după ce îi rostise numele.

— Ai aflat cine sunt.

— Bert nu știa că eu nu trebuie să aflu.

Judd avu de gând să-i explice de ce nu-i spusese chiar el, dar tocmai atunci apăru Bert.

— Un taxi tocmai a oprit în față, domnule Stafford, zise el.

Privirea lui Judd nu se desprinsese de Erin când îi răspunse paznicului:

— Mulțumesc. Am să ies imediat.

Paznicul privi de la Erin spre Judd, apoi înapoi la Erin.

— Să-mi spuneți când sunteți gata de plecare, domnișoară Callahan, ca să vă conduc până la mașină.

Judd se ridică.

— Am s-o conduc eu la mașină, Bert.

Erin nici măcar nu încercă să protesteze, știind că ar fi fost inutil. Bert făcea ce-i spunea bărbatul care deținea compania și care-i plătea salariul. Se îndreptă spre sacul din pânză și-l ridică. Mai aruncă o ultimă privire ca să se asigure că nu uitase nimic, potrivi mai bine unul dintre anunțurile atârinate de panglicile din catifea, care avertizau oamenii că zona era proaspăt vopsită, apoi porni spre ieșire.

Judd o ajunse din urmă și-i luă sacul din mână. Ajunseră la ușă, el dezactivează alarma, apoi deschise ușa. După ce ieșiră, Erin îl așteptă să reia procedura în sens invers. Aerul rece al nopții îi înconjură, răcorind-o după lungile ore petrecute în holul închis.

— Unde e mașina ta? întrebă el, apucând-o de braț.

Ea arată spre parcare de lângă clădire. Clădirea lui, își aminti ea. Nu se simțea intimidată să știe că el era bogatul proprietar al companiei Stafford Industries, dar faptul că nu-i spusese asta, o nedumerea. El s-ar fi putut folosi de acest lucru ca să-o impresioneze. Desigur, recunosc ea în ciudată, n-ar mai fi avut nevoie să-o impresioneze. Îl găsea destul de atrăgător așa cum era.

O duse cu el spre taxiul parcat în curbă, cu motorul mergând. Judd se aplecă să-i spună șoferului să-l aștepte, apoi se îndreptă spre mașina ei.

În timp ce-și scurta pasul, ca să-l potrivească cu al ei, o întrebă:

— Ai mult de mers până acasă?

— Depinde ce consideri tu „departe”. Locuiesc la Haleiwa. La ora asta din noapte nu-i cine știe ce trafic, așa că-o să-mi ia cam treizeci de minute.

— Locuiești singură?

— Nu.

El se opri brusc și-o făcu să se răsucescă cu fața la el.

— La dracu', mormăi el. Nu porți verighetă.

— Nu sunt căsătorită, răspunse ea răbdătoare.

— Și de ce nu se însoară cu tine?

— Cine?

— Bărbatul cu care locuiești.

— De fapt, locuiesc cu doi bărbați.

Capul lui zvâcni înapoi ca și cum ar fi primit o palmă.

— Ce?

Ea chicoti amuzată de reacția lui.

— Și cu două femei.

— Locuiești cu încă patru persoane?

— După cum o spui, o faci să sune indecent. Doi dintre ei sunt căsătoriți, iar ceilalți doi sunt împreună.

După o scurtă pauză, el zise:

— Credeam că nu mai există locuitori în comun din anii '60.

— Dar sărăcia încă există. Locuim împreună, pentru că e mai ieftin, iar casa e chiar lângă galerie. Se întinse să ia sacul din mâna lui. Arătând spre dubita parcată câțiva metri mai încolo, adăugă: Pot să merg singură de-acum. Contorul taxiului continuă să marcheze, domnule Stafford.

El o opri, prinzând-o de încheietura mâinii.

— Fă-mi o mare favoare, Erin. Renunță la „domnule Stafford”. Nu încerca să te folosești de asta ca să mă ții la distanță. Nu ține.

Strângând sacul cu mâna, ea ridică bărbia și-l privi direct în ochi.

— Și dacă-ți spun că tu vei sta aici pe insulă doar o scurtă vreme? Sunt o grămadă de femei frumoase care sunt mai mult decât fericite să-i distreze pe turiști. Eu nu sunt una dintre ele. Crede-mă pe cuvânt. Nu mă interesează să fiu distracția ta pe timpul vacanței.

Ochii lui se îngustară. Vocea îi era periculos de coborâtă când îi murmură:

— Nu cred c-am să te cred pe cuvânt. Va trebui să mă conving singur dacă te interesează sau nu.

El își aplecă capul spre ea, în timp ce ea deschise gura ca să protesteze, dar nu mai apucă să spună nimic. Profitând de buzele ei întredeschise, Judd îi acoperi gura cu a lui. Ea nu-și putu reține un geamăt de plăcere când el o prinse de ceafă și adânci mai mult sărutul. Își simțea pielea înfierbântându-se de la un foc lăuntric, pe care nici măcar răcoarea nopții nu-l putea potoli. Inima i se opri în loc, apoi începu să bată nebunește când mâna lui îi coborî pe talie și-o strânse mai aproape de el. Mirosul și gustul lui o înnebuneau, făcând-o să uite totul.

Reacția ei o speria. Accepta atracția fizică și o considera ceva natural. Dar nu și această dorință devastatoare.

Îl împinse, simțind nevoia să pună ceva distanță între ei. Când își văzu amândouă mâinile apăsate pe pieptul lui puternic, fu uimită să descopere că scăpase sacul, în timpul celor câtorva minute tumultoase. Mișcându-se parcă cu încetinitorul, se aplecă să-și ridice sacul, apoi se ridică. Porni spre dubită, tăcută. N-avea încredere în ea să-l mai privească o dată sau măcar să-i spună noapte bună.

Judd nu încercă s-o oprească. Uimit de toate cele petrecute între ei, rămase pe

loc cât timp ea porni motorul și ieși din parcare. Privi luminile roșii ale stopurilor devenind tot mai mici până când, într-un târziu, dispărură. Nici acum nu se mișcă din loc. Ceea ce începuse ca un test, se dovedise a deveni ceva foarte diferit de orice experimentase el vreodată.

Primise un răspuns, dar acum avea alte întrebări.

Sunetul unui claxon îl trezi din gânduri, și porni spre taxi. Avea presentimentul că nu va mai dormi în noaptea aceea.

Erin ajunsese cu o jumătate de oră întârziere la clădirea Stafford în seara următoare. Toată ziua fusese în urmă cu programul. Probabil că lucrurile i-ar fi mers cu mult mai bine în timpul zilei, dacă ar fi reușit să se concentreze asupra a ceea ce făcea, în loc să se gândească la Judd Stafford. Sau dacă ar fi reușit să doarmă ceva mai mult decât două ore. Sau dacă ar fi putut să uite senzația pe care o trăise când gura lui o acoperise pe a ei.

De obicei nu avea probleme cu somnul. Munca la galerie, orele de pictură din timpul zilei și lucrul la pictura murală în timpul nopții o oboseau atât de tare, încât adormea în clipa în care capul îi atingeia perna.

Numai că ieri nu fusese o zi obișnuită.

După ce Bert o lăsă să intre, își aranjă lucrurile în mod mecanic, fără să fie nevoită să se gândească prea mult ce face. Din nefericire, asta lăsa ioc altor gânduri să-i năvălească în minte. Cum ar fi dacă Judd Stafford își găsisse sau nu pe altcineva pentru seara aceasta. N-ar fi trebuit să-i pese, se gândi ea. Petrecuseră doar câteva ore împreună. Nu exista niciun motiv să se aștepte să-l mai vadă vreodată. Sau să vrea să-l mai vadă. N-ar fi trebuit să se simtă dezamăgită că el nu revenise, dar nu reușea să găsească alt nume sentimentului de părăsire pe care-l simțise când intrase în holul clădirii și-l văzu pe Bert singur.

În timp ce se apucă să amestece culorile, își luă gândul de la Judd Stafford, amintindu-și de vestea pe care le-o dăduse Polly în dimineața aceea. Erau cu toții în bucătărie, înainte de a începe o nouă zi de lucru, iar Polly a profitat de ocazie pentru a-i anunța că va pleca din insulă chiar în această dimineață. Își dădea seama că plecarea ei crea o problemă celorlalți, căci chiria va trebui plătită în cel mult o

săptămână; îi părea rău de asta, dar părăsea insula împreună cu bărbatul cu care se întâlnise în ultimele două săptămâni.

Cu o sinceritate brutală care poate exista doar între prieteni vechi, Wayne și Roy i-au spus că trebuie să fie nebună să plece cu un individ pe care îl cunoaște de atât de puțin timp. Erin și Gate au fost ceva mai delicate, sugerându-i să mai aștepte o vreme, dar Polly nici n-a vrut să audă. Era îndrăgostită. Nu mai putea trăi fără el. Nu era nicio infatuare. Era adevărat, afirmase ea categoric. Chiar dacă toți patru considerau că face o mare greșală, nu mai putea repara nimic.

Iar acum, Erin trebuia să găsească pe altcineva care să-i ajute să plătească chiria și n-avea să fie deloc ușor. Nu existau prea mulți turiști dornici să locuiască într-o casuță cu încă patru persoane cu care să împartă chiria și cheltuielile pentru întreținerea atelierului. Plus faptul că Wayne era un neîndemânatic înnăscut, iar Gate o înfocată colecționară de clopote de vânt. Mai era și Roy care pusese stăpânire pe bucătărie și insista ca toți să mănânce doar mâncare dietetică, sănătoasă, făcută de el din crudități și fructe de mare.

Și ca să găsească un nou chiriaș care să fie și pictor pe deasupra, va fi și mai dificil. Peisajele marine ale lui Polly se vânduseră foarte bine și ea contribuise considerabil la cheltuielile pentru menținerea expoziției. Singura lor șansă de păstrare a galeriei și de a le mai rămâne și ceva pe deasupra era împărțirea cheltuielilor. Hale Hana abia începuse să devină profitabilă, iar acum plecarea lui Polly va da totul peste cap, doar dacă nu vor găsi repede pe cineva în locul ei. Chiria va trebui plătită în mai puțin de o săptămână.

Închirierea era pe numele lui Erin, deci chiria cădea în responsabilitatea ei. Ura gândul de a apela la Michael sau la oricare frate al ei, doar ca să nu le ofere satisfacția de a spune că ea nu e-n stare să se descurce singură. Într-un fel sau altul, trebuia să facă rost de bani.

Erin picta chipul unuia dintre personajele masculine, când deveni conștientă de dialogul purtat cu voce coborâtă în spatele ei. Degetele i se crispară pe pensulă când recunoscuse cele două voci. Una era a lui Bert, aspră, pe care o auzise de nenumărate ori în lungile nopți petrecute în holul clădirii. Cealaltă, puternică și rezonantă, deși o

auzise o singură dată până atunci, era o voce pe care n-o va putea uita vreodată.

Încet, prudent, privi peste umăr către biroul lui Bert. Paznicul stătea pe scaun, legănându-se pe picioarele dinapoi ale acestuia și privind spre bărbatul înalt ce ședea pe un colț al biroului. La fel ca și în noaptea trecută, părul lui Judd era ușor ciufulit de vânt, dar blugii comozi și o bluză albă, din bumbac, cu mânecile ridicate până la coate, înlocuiseră hainele ceva mai pretențioase pe care le purtase cu o seară înainte. Brațele lui aveau o nuanță închisă a pielii, potrivită cu chipul bronzat. S-ar părea că făcuse ceva plajă în timpul zilei.

Când el își îndreptă privirea spre ea, îi întâlni ochii și-i susținu. Erin scutură ușor din cap, ca și cum ar fi refuzat orice ar fi putut exista în privirea lui.

Simțindu-se încolțită ca o căprioară neajutorată, urmărită de un vânător neînduplecat, se desprinsе de privirea lui intensă. Chiar dacă nu-și putea ascunde reacția față de ea însăși, se gândi ea în timp ce ridica din nou pensula, măcar o putea ascunde față de el.

Îl simți lângă ea înainte să-l vadă. Aerul dimprejurul ei păru să se încarce brusc cu electricitate și o senzație de moliciune începu să i se împrăstie prin vene. Ridicând bărbia, întoarse capul și întâlni privirea deschisă a ochilor lui verzi.

— Din nou hoinărești pe străzi, domnule Stafford?

— Credeam c-am căzut de acord să renunțăm la folosirea formală a numelui meu.

— Chiar așa? Cred c-am lipsit la faza asta, răspunse ea cu răceală.

Sclipirea amuzată din ochii lui dovedea faptul că știa exact ce făcea ea și că n-avea de gând să-i cânte în strună.

— Am încercat să te sun azi la galerie.

Ea nu fu în stare să-și rețină surprinderea.

— De ce?

— Haide, Erin. Ești o femeie inteligentă. Știi foarte bine de ce.

Ea încetă să se mai prefacă că lucra și se întoarse spre el.

— Știu numai că, cel puțin în aparență, te găsești la o răscruce și aștepti să hotărâsc eu în locul tău ce să faci.

— Sună frumos, dar nu-i tocmai ce am eu în cap. Mă gândeam mai mult că aş vrea să cunosc o femeie interesantă şi atrăgătoare. Şi din câte ştiu eu, obiceiul ca un bărbat şi o femeie să împartă o masă, o conversaţie şi un pat împreună, nu e tocmai neauzit prin locurile astea.

— O masă împreună este în afară de orice discuţie în condiţiile actuale.

— Tu nu mănânci?

— De obicei doar pe fugă. Programul meu e puţin cam încărcat acum.

— Bine, zise el, cu ochii în ochii ei. Ai eliminat cina sau, în cazul tău, micul dejun. O conversaţie împreună am avut deja. Ce-ai zice de un pat?

Deşi refuză să-l ia în serios, nu-şi putu reprima imaginea ei în braţele lui, strâns lipită de trupul lui gol şi puternic.

— Poate că lucrurile decurg ceva mai repede în San Francisco decât aici, spuse ea, dar eu n-am auzit încă de vreo femeie nemăritată care să sară în patul unui bărbat după ce-a petrecut câteva ore cu el în holul unei clădiri comerciale.

El încrucişă braţele pe piept, într-un gest mai mult contemplativ decât agresiv.

— Mai e şi sărutul acela din parcare, la o oră mică a dimineţii. Ai uitat?

Mai degrabă şi-ar fi uitat propriul nume decât senzaţia gurii ei apăsate de a lui, recunosc în sinea ei. Folosindu-se de singurul pretext care-i veni la îndemână, îşi desprinsе privirea din a lui pentru a şterge pensula cu o cârpă.

— Ar fi mult mai uşor pentru amândoi dacă ai accepta un „nu”, drept răspuns, Judd. Ridică pensula. Am treabă acum.

— Nici n-am de gând s-o iau pe calea cea mai uşoară. Şi asta nu-i o provocare. Arată cu capul în direcţia picturii murale. Continuă-ţi munca. Eu am să stau aici şi-am să te privesc. Şi când vei dori să iei o pauză, vom discuta despre câtă chirie ceri pentru camera ta liberă din căsuţa de pe plajă.

Ea rămase cu gura căscată, iar pensula îi căzu din mână. Închise gura cu un clănţănit din dinţi şi pur şi simplu se holbă la el. Într-un târziu reuşi să murmure:

— Acum ştiu pentru ce eşti în vacanţă. Ai avut o cădere nervoasă.

Hohotul lui de râs izbi pereţii holului. Îşi scoase ochelarii şi zâmbi către ea.

— Asta-mi place la tine, Erin. Întotdeauna mă pot baza pe tine că spui ce-ai în

mente, fără să le mai glazurezi.

În loc s-o îmblânzească, replica lui, care se voise un compliment, o îndârji mai rău.

— Oh, pot vorbi și mai direct decât atât, domnule Stafford. Ești nebun de legat.

— Nu sunt nebun. Bert mi-a zis, în treacăt, că l-ai întrebat dacă nu cunoaște pe cineva care vrea să închirieze o cameră. Eu caut o cameră. Am să plătesc pentru o lună întreagă, chiar dacă nu stau decât două săptămâni. Trebuie să recunoști că este o afacere grozavă.

— Sigur glumești. Ce te face să crezi că ți-aș închiria camera tocmai ție? Ești proprietarul acestei clădiri și al unui apartament în Honolulu. Sora ta, doamna Garrison, mai mult ca sigur că te-ar putea găzdui în propria ei casă dacă i-ai cere și tu vrei să te cred că dorești să stai într-o casă plină cu artiști?

Urma de amuzament din ochii lui dispăruse.

— Cred că-i exact ceea ce am nevoie.

Supărarea ei se evapora ca fumul. Își dădu seama că el vorbea serios. Amintindu-și acel ciudat sentiment de compasiune, pe care-l simțise pentru el când îl văzuse adormit pe bancă, realizează că nu era singura care avea probleme. Nu-și putea imagina care ar fi putut fi problemele lui, gândindu-se la cine era.

— Judd, habar n-ai în ce te bagi. Îți fac un serviciu, neluându-te în serios. Nu suntem tocmai un grup unit. Gate colecționează clopote de vânt și le atârână pe toate de jur împrejurul casei. Soțul ei, Roy, nu dă voie nimănui să intre în bucătărie și dacă nu-ți plac mâncărurile dietetice ori vei muri de foame, ori îți vei strecura pe furiș ceva de mâncare în cameră, așa cum facem și noi. Wayne scoate doar două vorbe pe zi, pe care cu multă indulgență le poți numi naive. Dacă-ți spun că în casa aia e o întreagă nebunie, vei avea doar o palidă imagine. Tu nu ești obișnuit cu așa ceva, crede-mă.

Privirea lui nu se desprinsese nicio clipă din a ei cât timp se apropiase de ea. Își puse mâinile pe umerii ei și zise:

— Locuiesc într-un apartament imens și plictisitor de ordonat și de imaculat, întreținut de o menajeră exagerat de meticuloasă. Cea mai interesantă conversație pe, toată ziua de azi am avut-o cu portarul și cu un puști care făcea castele de nisip. Aș fi

putut s-o vizitez pe sora mea și pe soțul ei, ceea ce ar fi însemnat să vorbim despre indicatorul Do Jones¹ și să încerc s-o potolesc pe Justine din încercările ei de a-mi găsi femeia potrivită. Din moment ce n-am avut de ales și am fost nevoit să plec în această vacanță, cel puțin vreau să-mi aleg singur cu cine mi-o petrec. Lasă-mă să vin să locuiesc cu tine.

Partea practică din Erin recunoscuse faptul că venirea lui temporară le-ar rezolva problema urgentă a banilor pentru chirie și le-ar oferi un răgaz binevenit ca să găsească pe altcineva.

Partea emoțională avea însă îndoieli dacă să-i accepte sau nu oferta. Partea practică învinse.

Având sentimentul că face cea mai mare greșală a vieții ei, spuse:

— Poți veni mâine să-i cunoști pe toți și să vezi casa. Dacă vei mai dori să stai acolo după aceea, n-am să mai obiectez.

El îi prinse obrazii în palme.

— Am să vin cu tine chiar în noaptea asta. Niciodată nu m-am priceput prea bine să urmez ordine.

— Observ că nu te pricepi nici să accepți un „nu”, drept răspuns.

El zâmbi.

— Adică?

— Adică, atunci când ți-am spus că nu vreau să mă implic într-o legătură cu tine. Vorbesc serios, Judd. Nu eu am nevoie de un chiriaș, ci noi toți. Dacă vii să stai cu noi, asta nu înseamnă că vei fi binevenit în patul meu.

— Dar cu sărutările? Astea sunt permise? Refuzând să se lase atrasă într-o discuție lipsită de sens – totuși incitantă – despre sărutări, îl împinse deoparte și se reîntoarse la lucru. Dacă el ar fi insistat să afle răspunsul, ea nu mai știa ce i-ar fi răspuns. Un sărut cu el era ca o cursă cu șalupa pe furtună.

luă el câteva lucruri. Nu îndrăzni să se așeze, de teamă să nu adoarmă. Învârtindu-se prin încăpere, observă cât de mult i se afundau picioarele în covorul persan. Privind în jur, se întrebă de ce dorea Judd să părăsească acest apartament extraordinar pentru a locui într-o casă amărâtă și aglomerată, cu încă patru persoane. Își cunoștea propriile ei motive pentru care acceptase să-i închirieze camera, dar nu putea înțelege motivele lui pentru care o rugase să-l primească.

Privirea îi rățăcea împrejurul încăperii imaculate. Oricine decorase apartamentul, în mod sigur renunțase la utilitate pentru o eleganță plină de gust. Camera de zi părea scoasă direct dintr-o expoziție de mobilă de lux. Nu exista nimic ce-ar fi putut arăta că ar fi locuit cineva acolo. Nu exista nici măcar o adâncitură în perne, care să sugereze că se așezase cineva vreodată pe sofaua de un alb orbitor. O singură pictură, o scenă oceanică, decora pereții vopsiți într-un crem plăcut. Câteva plante aranjate artistic, spărgeau monotonia perfecțiunii.

Dacă Judd prefera acest stil de viață, se gândi ea, va avea parte de o mare dezamăgire când va vedea casa din Haleiwa.

În clipa când el apărură din unul dintre dormitoare, cu o valiză în mână, ea încercă să-l avertizeze din nou:

— Nu știu la ce te aștepți de la casa noastră, Judd, dar să știi că nu-i ca asta.

El se opri în fața ei.

— Te-ai răzgândit, Erin?

— Puțin spus, recunosc eu ea. Am acceptat, înainte să-ți văd apartamentul. Dacă asta e ceea ce-ți place, atunci casa noastră te va duce în pragul nebuniei. Niciunul dintre noi nu excelează în curățenie, cu excepția lui Roy care ține bucătăria atât de curată c-ai putea mânca pe jos. Restul casei e o nebunie totală.

O sclipire amuzată se ivi în ochii lui.

— E doar dezordine sau cocină de porci?

— Ceva pe la mijloc. Întreținerea expoziției și lucrul pentru contracte nu ne lăsa prea mult timp pentru curățenie. Anul trecut, un prieten ne-a dăruit o măsuță din lemn nejeluit, pentru cafea, făcută de el. Nu-mi amintesc când i-am văzut tăblia ultima oară.

— Sunt un tip tare. Am să supraviețuiesc.

Asta ar fi trebuit să-i liniștească conștiința, dar nu fu așa.

— Credeam că sunt în stare să fac orice ca să mențin expoziția deschisă și să-mi plătesc chiria, dar există totuși niște limite. Nu mă pot folosi de tine în felul ăsta. Recunosc că am nevoie de bani, dar n-ar fi corect atâta vreme cât tu ești obișnuit să trăiești așa.

El aruncă o privire în jur.

— Sora mea a angajat un decorator ca să mobileze apartamentul imediat după ce a fost cumpărat de companie, l-a cerut să-l decoreze în așa fel, încât să-i impresioneze pe clienți. Nu-i un loc în care să-ți poți azvârli pantofii din picioare și să-ți împrăștii hainele peste tot. Privind din nou spre ea, adăugă: Urăsc asta.

Ea nu era convinsă, încă.

— Nu cred c-o să meargă.

— Ba da, o să meargă. Eu voi avea parte de două săptămâni de somn, cât timp voi sta la voi, iar tu obții banii pentru chirie. Fiecare își trage partea lui din afacerea asta.

Conștiința încă îi dădea ghiontiri.

— Dacă te răzgândești după ce vei vedea casă, n-am să mă supăr, e-n regulă? Îți voi da banii înapoi. Întinse mâna dreaptă: Ne-am înțeles?

Lăsând valiza jos, Judd îi ignoră mâna întinsă și-și puse mâinile pe umerii ei.

— Ne-am înțeles, murmură el, apoi își aplecă capul și-și lipi gura de a ei.

Dorința izbucni în trupul ei cu o furie care-i tăie răsuflarea. Se mai simțise atrasă de bărbați și înainte, dar nu se putea compara cu această explozie de senzații, în timp ce Judd o săruta. Nu avea puterea să lupte împotriva senzațiilor care o invadau, în timp ce el îi despărțea buzele și adâncea sărutul. Auzi, ca de la depărtare, un geamăt surd și realizează că venea din adâncul gâtului ei.

Simți că trebuie să i se împotrivească. Cu această intenție în gând, își mută mâinile de pe talie pe pieptul lui, pentru a-l putea împinge. Dar înainte de a apuca să-și ducă la capăt intenția, el își apăsă mai tare gura peste a ei pentru a-i putea simți mai bine gustul.

Simțind că se scufundă într-un ocean de dorințe cum nu mai simțise niciodată, Erin își dezlipi gura de a lui.

— Nu, Judd. Nu vreau asta.

Judd ridică încet capul. Când văzu pasiunea nestăvilită ce strălucea în ochii ei, aproape că o trase înapoi în brațele lui. Lăsându-și răgaz să-și recapete răsuflarea, își coborî privirea spre gura ei frumoasă. Umede în urma sărutului, buzele ei erau o tentație înnebunitoare, la care cu greu putea rezista. Dar va rezista, totuși. Deocamdată.

Vocea îi era ușor răgușită din cauza reținerii. Privirea îi era blândă, tandră.

— Atâta vreme cât am fost educat să fiu un gentleman, n-am să-ți spun că ești o mincinoasă.

Ea scoase din buzunarul de la spate banii pe care-i dăduse el pentru chirie. Întinzându-i către el, spuse:

— Poftim. M-am răzgândit. N-o să mergă.

El luă ghemotocul de bancnote, dar în loc să-l păstreze, îl strecură în buzunarul de la piept al cămășii ei.

— Avem o înțelegere și am de gând să te fac s-o respecti.

Erin rezistă impulsului de a-și atinge sânul, acolo unde degetele lui o atinseseră pentru scurt timp. Chiar și prin grosimea materialului cămășii, atingerea lui fusese fierbinte.

— Înțelegerea nu includea și o relație între noi doi, zise ea. Și am de gând să te fac s-o respecti.

Judd îi studie expresia încruntată, întrebându-se de ce era ea atât de reținută.

— Ne oferim unul altuia multă plăcere. Și oricum ai privi tu lucrul acesta, eu nu sunt în stare să văd nimic rău în asta.

— N-am zis că e rău, am zis doar că nu se va întâmpla.

— Doar așa, de dragul conversației, ai vrea să-mi spui și mie de ce? Suntem atrași unul de celălalt. La dracu', suntem amândoi înfierbântați.

— Judd, este foarte important pentru mine să reușesc în carieră. Vreau să-mi dovedesc mie însămi și celor patru frați ai mei că sunt în stare să mă descurc singură.

Și nu vreau să intervină ceva sau cineva în asta.

— Nu vreau să locuiesc în buzunarul de la spate al pantalonilor tăi, deși în momentul de față nu mă pot gândi la alt loc în care mi-ar plăcea să fiu acum. Știu că trebuie să muncești, și respect asta. Sunt ultimul care să spună cuiva să nu muncească. În ultimii opt ani, eu doar asta am făcut. Doar asta știu să fac. Înnebunesc dacă n-am ceva de făcut. Și s-ar putea să trec cu bine de vacanța asta dacă o pot petrece alături de tine și de prietenii tăi.

— O spui de parcă vacanța asta ar fi ca o. Pedepsă pentru tine. De ce ai plecat în vacanță dacă nu voiai?

— Sfatul doctorului, rosti el sumbru. Aveam ceva probleme cu somnul și, ca un idiot, m-am dus la cumnatul meu care e doctor. El mi-a recomandat o vacanță. Eram hotărât să-i ignor sfatul, dar i-a spus surorii mele, care le-a informat imediat pe celelalte două surori și pe mama mea. N-am mai, avut nicio șansă când s-au pus toate împotriva mea.

Erin știa cum e. Puterea sta în număr. Era ușor să lupte împotriva firilor posesive ale fraților ei dacă-i lua unul câte unul, dar toți împreună erau o forță formidabilă. S-ar părea că ea și Judd aveau ceva mai multe în comun decât o puternică atracție fizică.

Împotriva a tot ce gândise până atunci, renunță să mai lupte. Oboseala o invadează, făcând-o să-i fie cu neputință să se mai împotrivească. Și chiar avea nevoie de bani. Își justifica hotărârea, spunându-și că e vorba doar de două săptămâni. Nu se pot întâmpla prea multe în două săptămâni.

— Dacă ești gata, zise ea privind în jos spre valiza lui, mai bine am pleca. E rândul meu să deschid galeria dimineată și trebuie să mai și dorm.

Aplecându-se să-și ia valiza, Judd fu uimit de sentimentul de ușurare pe care-l simțea. Pentru o clipă, crezuse că îl va refuza. Pentru el devenise de o importanță vitală să continue s-o vadă pe Erin. Nu știa de ce, cu excepția faptului că o dorea. Se mai simțise atras de alte femei înainte, dar nu în felul acesta. Și trebuia să afle de ce.

Treizeci de minute mai târziu, Erin parcă dubita în spatele galeriei. Reflectoarele de pe fațada galeriei luminau șoseaua și parcare, creând o insulă de

lumină artificială. Micul ceas de bord al mașinii o informă că e puțin după ora trei dimineață. Chiar și la ora asta, ea putu vedea lumina strecurându-se printre jaluzelele de la fereastra camerei de zi. Probabil că Wayne se învârtea pe-acolo ca de obicei, atâta vreme cât el prefera să lucreze noaptea. Cel puțin Judd va avea companie, dacă va mai avea probleme cu somnul.

Întoarse capul să-l privească pe bărbatul de lângă ea. Judd adormise aproape imediat după ce depășiseră marginea orașului Honolulu. Va trebui să-l trezească, să-i arate camera și restul casei și să-l ajute să se aranjeze înainte să se culce și ea. Două ore de somn erau mai bune decât nimic, chiar dacă la oboseala pe care o simțea, ar fi dormit zece zile.

Oftând din greu, întinse o mână spre Judd ca să-l trezească, dar se opri înainte de a atinge. Strălucirea galbenă a unuia dintre reflectoare îi lumină chipul, iar ea profită de ocazie ca să-l studieze, fără ca el să știe. La un moment dat, pe drum, el își scosese ochelarii și-i pusese în buzunarul de la piept. Genele lui, lungi și groase, i se odihneau peste ochii închiși, buzele le avea ușor întredeschise.

Ce o atrăgea atât de mult la acest bărbat? se întrebă. Dumnezeu știe, era un bărbat atrăgător, iar ea fusese întotdeauna sensibilă la frumos, sub orice formă. Dar mai întâlnise bărbați frumoși, fără să se simtă cuprinsă de dorință când îi privea. În schimb, cu un singur zâmbet, Judd putea să-i facă inima s-o ia razna, ori să se oprească în loc. Nu era nevoie să-și reamintească toate motivele pe care le avea să lupte împotriva lui. Era unul singur. Judd va pleca de pe insulă în curând. Și chiar dacă ea ar fi dorit o legătură cu un bărbat, Judd Stafford nu putea fi acela.

Continuând să-l privească, se gândi la tendința lui de a adormi când se găsea lângă ea. Presupunea că unele femei s-ar simți insultate dacă bărbații ar adormi în prezența lor. Mai ales dacă ar exista o altă relație decât cea între o proprietăreasă și un chiriaș.

Puse mâna pe umărul lui și-l scutură.

— Judd, trezește-te.

El murmură ceva ce-ar fi putut fi „lună plină” 1, „e lumină” 1, „în mașină” 1 sau „și senină” 1. Altfel, nu păru să fi ieșit din somnul profund care-l cuprinsese.

Nu părea să-l poată trezi doar privindu-l, mai ales că el ținea ochii închiși, dar asta o făcea să se simtă mai bine.

— Dacă nu te scoli, îl avertiză ea, am să te las aici toată noaptea și-ai să te trezești dimineța amorțit tot.

Văzând că timidele ei amenințări rămâneau fără efect, Erin se aplecă spre el cu intenția de a-l scutura atât de tare, încât să-i clănțane dinții. Dar nu mai apucă.

Mâini puternice o prinseră de talie și o ridicară peste maneta schimbătorului de viteze. Se pomeni șezând pe coapsele lui musculoase, cu fusta răsucită sub ea, dar asta era cea mai mică dintre problemele ei. Punându-i mâinile pe piept, Erin se zbatu să scape.

— În locul tău nu m-aș zbate atât, murmură el, cu voce joasă și răgușită de somn și de excitare, și cu ochii încă închiși.

— Atunci dă-mi drumul.

El deschise ochii.

— Dacă asta-i singura alternativă, atunci prefer să mi te agiți în poală. Mi s-a părut doar corect să te avertizez de ce s-ar putea întâmpla dacă vei continua să te freci de mine în felul ăsta. Dă-mi voie să mă corectez. Deja s-a întâmplat.

Simți erecția lui dură sub coapsa ei și se opri. Încercarea de a se împotrivi senzațiilor create de apropierea lui Judd era ca încercarea de a opri marea, iar ea era prea obosită ca să mai lupte – mai ales că nici nu ținea neapărat să învingă. Se aplecă peste el și-și puse capul pe pieptul lui, cu aerul scăpându-i printre buze într-un oftat de plăcere.

Surprins de brusca ei capitulare, Judd pur și simplu o ținu în brațe. Mirosul de flori al părului ei se amesteca cu aerul curat ce venea de afară prin geamul deschis. Ea era moale și caldă, ca o povară de mare preț în brațele lui. Cu trei zile în urmă nici măcar nu știa că această femeie există. Și într-un timp atât de scurt, Erin Callahan reușise să-l întoarcă pe dos, iar el începea să se întrebe dacă nu cumva starea asta a lui va deveni ceva definitiv.

— Cât ai dormit în ultima vreme, Erin?

— Nu prea mult, spuse ea cu voce somnoroasă.

El îi simțea răsuflarea fierbinte prin materialul cămășii.

— Asta e clar. Și oricât de mult mi-ar plăcea mie cum stăm noi acum, trebuie să intri în casă și să dormi.

Ea se frecă de pieptul lui, căutându-și o poziție mai comodă.

— Imediat. Mai lasă-mă un minut să-mi încarc bateriile.

— Dumnezeu știe că mai degrabă le încarci pe ale mele, murmură el, mai mult pentru sine decât pentru ea.

El remarcă modificarea ritmului respirației. Ei și-și dădu seama că ea era pe cale să adoarmă. Și oricât de mult i-ar fi plăcut s-o țină în brațe, știa că ea s-ar fi odihnit mult mai bine în propriul ei pat. Din nefericire, pentru el era mult prea devreme să se strecoare lângă ea, în paf! recunoscu în sinea lui că propriul ei confort era mai important decât dorința lui egoistă de a o ține în brațe și asta fu pentru el o dovadă în plus ca sentimentele lui pentru ea erau cu mult mai mult decât simpla atracție fizică.

Se întinse să deschidă portiera mașinii, apoi o împinse cu piciorul. Destul de ușor, o ridică pe Erin în brațe și ieși din dubită. Se aștepta ca ea să protesteze, dar inima îi bubui în piept când ea își îngropă fața în curbura gâtului lui și-l cuprinse cu brațele. Răsuflarea ei era fierbinte și îi gâdila delicios pielea.

El închise ochii și luptă împotriva valului de dorință care amenința să-l cuprindă. Când reuși să-și reprime nevoia de a se îngropa adânc în trupul ei, trânti portiera mașinii cu o lovitură de picior și porni spre casă.

Ușa casei era închisă și asta ar fi putut constitui o problemă, ținând cont că avea amândouă mâinile ocupate, dar soluția apăru de la sine când văzu umbra unei persoane prin sticla mată a ușii. Cineva umbla prin casă. Își aminti că Erin spusese că unul dintre prietenii ei rătăcea noaptea prin casă. Judd consideră acest obicei puțin neobișnuit, atâta vreme cât el ar fi fost în stare să-și dea și Porsche-ul pentru o noapte de somn sănătos. Acum însă era mulțumit că tipul era o pasăre de noapte.

Lovi ușor cu piciorul în ușă de vreo două ori pentru a atrage atenția celui dinăuntru. Apoi privi către Erin să vadă dacă zgomotul n-o deranjase, dar ochii ei rămăseseră închiși, iar respirația rară și ușoară.

Își luă privirea de la ea când auzi scârțâitul de protest al balamalelor când ușa se deschise. La prima vedere, Judd crezu că cel care-i deschisese ușa era doar un puști. Era cu vreo treizeci de centimetri mai scund decât Judd. Purta o cămașă cu vreo două numere mai mare, iar blugii îi erau tociți și decolorați. Umbra întunecată de pe bărbie era singurul indiciu că tipul din fața lui Judd nu era un adolescent subdezvoltat.

Vocea lui era încă un indiciu în acest sens. Un murmur gros pe ton coborât se auzi dinspre el după ce deschise ușa și dădu cu ochii de femeia din brațele lui Judd.

— Ce s-a întâmplat cu Erin?

— Nu s-a întâmplat nimic cu ea. Doar a adormit.

Amândoi bărbații o auziră pe Erin oftând adânc, ca și cum ar fi oftat cu întregul trup.

— Nu dorm. Ridicând capul, mai zise: Wayne, el e Judd Stafford. Va locui în fosta cameră a lui Polly pentru o vreme. Judd, el e Wayne Carrett.

Din moment ce Judd avea mâinile ocupate, se mulțumi să dea din cap.

— Judd, poți să mă lași jos acum.

— Imediat. Când vom ajunge la tine în dormitor.

Wayne privi spre Judd cu gura căscată, apoi deschise larg ușa, făcându-le loc să intre.

Judd se răsuci ca să poată intra pe ușă cu dulcea lui povară în brațe, apoi îl urmă pe bărbatul cel scund de-a lungul coridorului. Wayne deschise ușa unuia dintre dormitoare și păși în lături pentru a-i permite lui Judd s-o ducă pe Erin înăuntru. Lumina de pe hol îi fu de-ajuns să vadă încotro s-o ia, fără să se lovească de mobilă. O privire scurtă îl informă că nu exista prea multă mobilă de care s-ar fi putut lovi. De fapt, dormitorul ei era cam cum își imagina el c-ar trebui să fie chilia unei călugărițe.

În locul unui pat obișnuit era un pat îngust din fier, care-i amintea de patul tare pe care dormise el într-o vară, în tabăra Okiboji. Mai zări umbra unui șifonier imens. Lângă pat era o măsuță mică, de fapt un suport pentru flori, cu picioarele tăiate. O veioză, cu o mască Tiffany în loc de abajur, stătea pe măsuță.

Asta era tot. Un pat din fier, un șifonier, un suport pentru flori și o veioză. Fără covor, fără scaune. Fără bibelouri sau alte mici fleacuri. Nimic care să arate că Erin locuia acolo. Nu exista nici măcar o fereastră. Dormitorul ei îl făcu să se gândească la camera în care va locui el. Mai devreme nu-i luase în serios avertismentul. Poate ar fi fost mai bine s-o fi făcut.

Ea scoase un mic sunet de protest când el o așeză pe cuvertura subțire. N-o condamna. El ar fi făcut mult mai mult decât să geamă, dacă ar fi fost nevoit să-și petreacă noaptea pe patul acela tare.

De îndată ce o puse pe pat, ea dădu să se ridice. El se așeză pe marginea patului, împiedicând-o să se ridice.

— Unde crezi tu că pleci?

— Să iau așternuturi curate pentru patul tău și să-ți arăt casa.

— Asta poate s-o facă și Wayne, zise el cu voce calmă în timp ce-i îndepărta de pe frunte câteva şuvițe de păr care scăpaseră din clamă. El este, evident, foarte treaz. Tu nu ești. Ai nevoie de somn.

— Tu ești în responsabilitatea mea, nu a lui Wayne.

El o mângâie cu un deget pe obraz.

— Aș putea să plec chiar acum înapoi în Honolulu și atunci nu va trebui să-mi mai arăți nimic. Desigur, în felul ăsta pierzi și banii de chirie, dar alegerea îți aparține.

Ea se încruntă.

— Ai de gând să-mi arunci în față banii ăia de fiecare dată când vrei câte ceva?

El zâmbi.

— Asta e ultima oară, îți promit. Eu știu cum e să nu dormi suficient, Erin. Folosește cum trebuie puținul timp care ți-a mai rămas din noapte și închide frumoșii tăi ochi. Dacă pot conduce o companie imensă care învârte mai multe milioane de dolari, mă descurc eu să-mi fac singur patul și să găsesc baia.

Îngrijorarea făcu să se adâncească cuta dintre sprâncenele ei.

— Dar tu? Vei putea să dormi?

— E o propunere? O mângâie pe gât. Știi doar că pot să dorm când sunt cu

tine.

Ea îi împinse mâna.

— E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată. Sau la care m-aș putea gândi.

— Nu te mint, pe cuvânt. Prezența ta mă liniștește, ceea ce nu are prea mult sens, din moment ce, în același timp, mă faci să vreau să smulg hainele de pe tine.

Scuturând din cap de exasperare, Erin se prăbuși înapoi în pat.

— Cred că am fost nebună să fiu de acord să stai aici.

El se aplecă să-i scoată sandalele și le lăsă să cadă la marginea patului.

— Nu-ți mai face griji pentru asta acum, vei avea destul timp când te vei trezi.

— Mai bine îmi fac griji acum, înainte să fie prea târziu.

El o privi cum i se închid ochii, iar respirația îi devine regulată. Se ridică de pe pat, mai rămase o vreme lângă ea, privind-o însetat ca un bărbat care, mort de sete, găsește în sfârșit apa binefăcătoare.

— Mă tem că e deja prea târziu, murmură el.

Înainte de a ceda tentației de a se întinde lângă ea, ieși din dormitor, închizând încet ușa în urma lui. Patul cel tare și îngust nu l-ar fi putut împiedica s-o facă, dar faptul că ea nu era încă pregătită să-l accepte lângă ea, era un motiv puternic. Când vor fi împreună, voia ca ea să-l dorească tot atât de mult, cât o dorea și el. Dacă așa ceva era cu putință.

Se sprijini cu spatele de ușa ei, își scoase ochelarii și închise ochii. Îl ardeau din lipsă de somn, iar creierul și-l simțea ca absorbit în nisipuri mișcătoare.

Sunetul unei tuse ușoare îl făcu să ridice capul. O siluetă neclară stătea în celălalt capăt al holului. Punându-și înapoi ochelarii, îl recunoscă pe cel care le deschisese ușa.

— Wayne. Exact pe tine voiam să te văd.

— Chiar așa?

— Da. Ai putea să-mi arăți care-i camera mea și de unde pot lua niște așternuturi curate?

— Cred că da.

Camera nu era deloc așa cum se așteptase Judd, după ce văzuse dormitorul sărac mobilat al lui Erin. Avea o fereastră cu draperie, un pat dublu, două șifoniere, o debara spațioasă și o pânză mare atârnată pe un perete, vopsită în culori reci. O carpetă ovală stătea pe podea, lângă pat.

Wayne îl ajută să-și aranjeze patul, fără să i-o fi cerut. Judd nu încercă să susțină o conversație. Îi venise în minte că tipul nu era un singuratic, ci doar timid. Faptul că Wayne prefera să fie stăpânul casei în timpul nopții îi sugerase că artistul se simțea mai în largul său în propria lui companie decât în prezența altora.

Cu această concluzie în gând, Judd se simți surprins când Wayne iniție o conversație.

— Lucrezi în ulei sau în compuși acrilici? întrebă el.

— Niciuna.

— Dar în ce?

Îmbrăcând o pernă într-o față albă, Judd răspunse:

— Componente.

— Ha?

— Componente electronice.

Cu mâinile în șolduri, Wayne îl privea pe Judd.

— Nu ești pictor?

— Nu sunt în stare nici măcar să trag o linie dreaptă.

— Nu înțeleg. De ce ți-a închiriat Erin camera lui Polly, dacă nu ești pictor?

Judd înțelese că va fi destul de greu să păstreze un pic de intimitate, fără a avea parte de complicația cu ceilalți, știind că intențiile lui nu erau tocmai onorabile.

— E ceva temporar, răspunse el evaziv. Voi sta aici doar două săptămâni.

Expresia lui Wayne nu se schimbă. Era încă nedumerit de aranjamentul făcut de Erin. Totuși, în loc să mai pună întrebări, mormăi o invitație la un pahar de ceva rece în timp ce se îndreptă spre ușă.

Judd acceptă și îl urmă pe Wayne în hol.

— Aia e baia, zise Wayne, arătând către prima ușă spre stânga. Apoi camera lui Roy și Gate. A mea e în partea cealaltă a holului. Te sfătuiesc să mergi la baie

înainte de ora șapte dimineața. La ora aia sună ceasul lui Gate, Erin se trezește de obicei mai devreme și ea nici nu ține baia ocupată atât cât o ține Gate. Odată Gate intrată acolo, nimeni nu mai are vreo șansă să-i mai treacă pragul pentru multă vreme, – Am să țin minte asta, murmură Judd. Trăise cu cel puțin două femei în casă pentru mulți ani și era obișnuit cu ritualul de baie al femeilor.

Wayne îl invită cu un gest în camera de zi, iar Judd se așează pe perna moale de pe unul din scaunele de răchită.

Așteptându-l pe Wayne să se întoarcă, aruncă o privire în jur. Nu dăduse nicio importanță casei cât timp o dusesse pe Erin în brațe până în dormitorul ei, iar acum se simți plăcut surprins de atmosfera intimă și casnică dată de scaunele din răchită, canapeaua și măsuța. O sumedenie de picturi într-o multitudine de stiluri erau agățate pe pereți, evident mostre din munca celor care locuiau în casă. Multe flori și multe vase de flori îndulceau culorile, cu verde, galben, auriu și albastru-deschis.

Dezordinea despre care îl avertizase Erin era destul de vizibilă, dar nu era ceva cu care nu s-ar fi putut împăca. Prin cameră erau împrăștiate o grămadă de reviste de artă, îmbrăcămintă, cărți, câteva sculpturi în lemn aflate în lucru și lumânări pe jumătate arse.

Își lăasă capul pe spate și-și întinse picioarele lungi, bucurându-se de camera liniștită și de briza răcoroasă care intra prin ferestrele larg deschise. Clopotele de vânt de care zisese Erin atârnavă de tavan în mai multe locuri și se mișcau încet din cauza curentului de aer. Clinchetul lor melodios era mai degrabă liniștitor decât iritant.

Se simțea satisfăcut de felul în care evoluaseră lucrurile în seara aceea și zâmbi. Găsise o cale să intre în viața particulară a lui Erin și astfel o va putea vedea mai des.

Și va putea să și doarmă.

Wayne intră, purtând în mâini două pahare.

Îi dădu unul lui Judd, apoi se așează pe marginea canapelei, parcă puțin nesigur.

— Mulțumesc. Judd sorbi din lichidul auriu din pahar. Ce-i asta?

— Suc de guava.

Judd nu găsi cuvinte pentru a descrie aroma neobișnuită a băuturii, așa că

spuse:

— Erin mi-a spus că lucrezi noaptea.

Wayne încuviință scurt din cap, nu foarte încurajator, dar Judd continuă:

— Dacă nu te deranjează să-ți mai răpesc câteva minute din timpul tău de lucru, aș vrea să te mai întreb câte ceva.

Judd văzu în privirea bărbatului dându-se o luptă între curiozitate și prudență, și așteptă.

Într-un târziu, Wayne se așează mai bine pe cel mai îndepărtat colț al canapelei, legănându-și paharul pe genunchi.

— Ce vrei să știi?

— De ce trăiește Erin ca o Cenușăreasă în casa asta?

Bărbatul clipi, apoi zâmbi.

— Te referi la camera ei?

Judd încuviință.

— Ea se ocupa de partea financiară a casei, îi explică Wayne, și nu ezită să cheltuiască bani pe mobilă pentru oricine, în afară de ea însăși.

— De ce?

Wayne ridică din umeri.

— De ce n-o întrebi pe ea?

— Acum doarme.

Wayne se încruntă, încurcat.

— Ce-i așa mare grabă? O poți întreba orice dorești, dimineață.

— Dar îmi va spune?

Zâmbetul timid reapăru.

— Poate că nu. Ține foarte mult la independența ei. Nu vorbește prea mult despre ea.

Judd observase chestia asta. Vru să mai profite de Wayne, să mai afle câte ceva despre Erin, dar înainte să apuce să mai întrebe ceva, artistul dădu băutura peste cap și se ridică.

— Voi fi în atelierul de lângă expoziție, dacă vei avea nevoie de ceva. Mă

găsești, ieșind pe ușa din spate și apoi spre stânga.

Judd aruncă o privire către ceas. Era aproape patru dimineața. Iar el nu simțea deloc c-ar fi putut să doarmă. Dându-i drumul lui Wayne din cârligul undiței, zise:

— Mulțumesc pentru ajutor.

Wayne dădu din cap.

— Nicio problemă. Ne mai vedem. Se îndepărtă vreo doi pași de canapea, apoi se întoarse și întreabă: Știe vreunul dintre frații lui Erin că locuiești aici?

— Mă îndoiesc. Are vreo importanță?

— S-ar putea. Surprinzător, Wayne zâmbi. O să le placă la nebunie.

Judd îl urmări cu privirea până ieși din cameră. Despre ce dracu' era vorba? se întrebă el.

Lăsându-se din nou pe spate, se lăsă cuprins de liniște și închise ochii. Zâmbi, gândindu-se cum va reacționa soră-sa, Justine, când o va suna să-i spună unde locuiește. Va trebui s-o convingă cumva că nu înnebunise. Nu-i va fi ușor, ținând cont că el nu era totuși, genul de om care să ia o hotărâre, fără să fi cântărit fiecare posibilitate. Justine va crede că e cel puțin ciudat că și-a părăsit pe neașteptate apartamentul pentru a sta într-o colonie de artiști. Singura dată când fusese cel mai aproape de lumea artei a fost atunci când a bătut un cui într-un perete pentru a atârna un tablou.

Se smulse din scaun și o luă pe hol spre dormitorul lui. Trecu pe lângă camera lui Erin, rezistând tentației de a deschide ușa ca s-o privească. După ce închise încet ușa, își aruncă pantofii din picioare și se trânti pe cuvertura întinsă pe pat. Își puse mâinile sub cap și-și aținti privirea în tavan, gândindu-se la femeia care dormea în partea cealaltă a coridorului.

Numai faptul că o știa aproape de el îi dădea o senzație de mulțumire și pace, ca și cum o piesă lipsă a jocului fusese pusă la locul ei.

Se răsuci de câteva ori, încercând să-și găsească o poziție confortabilă. Își aranjă perna în mai multe feluri. Nimic nu-i fu de folos. Era ca și în celelalte nopți când nu putea să doarmă.

După alte câteva minute petrecute, cu privirea în tavanul întunecat, scoase un

mârâit surd și-și aruncă picioarele peste marginea patului.

Tălpile lui goale nu făceau niciun zgomot pe podeaua din lemn. Deschise încet ușa și traversă holul.

4

Erin își strânse parul la spate, în timp ce se îndreptă grăbită spre bucătărie. Dormise prea mult. Din nou. Începea să devină un obicei pe care nu și-l putea permite.

De data asta însă nu pentru că uitase să-și potrivească ceasul deșteptător, sau că oprise alarma și apoi adormise la loc. Nici măcar nu fusese în stare să găsească blestematul acela de ceas când, în sfârșit, deschisese ochii. Nu era acolo unde ar fi trebuit să fie, pe suportul de lângă pat.

Și acesta nu era unicul lucru ciudat pe care îl observase. Patul ei fusese îndepărtat de lângă perete. Ea nu-și amintea să fi făcut așa ceva, dar trebuia să fi fost ea. Cine altcineva?

Se trezise în momentul în care fusese cât pe ce să cadă din pat, în timp ce se răsucea în așternut, își amintea neclar că se răsucise spre marginea patului, căutând un loc cald pe care se așteptase să-l găsească acolo. Odată trezită complet, nu fu însă în stare să înțeleagă de ce crezuse ea că va găsi un loc cald acolo, din moment ce avea o pătură groasă la picioarele patului.

Poate că visase că dormea în brațele lui Judd.

Ușa camerei lui Judd era deschisă și patul făcut. Văzu valiza lui lângă pat, dovada că nu visase că-i închiriase camera lui Judd Stafford.

Vârându-și cămașa albă din bumbac în fusta cu imprimeuri, intră în bucătărie, așteptându-se să-și găsească prietenii adunați în jurul mesei. Se opri însă în pragul ușii și privi împrejur. Încăperea strălucea de curățenie, tejgheaua bufetului era goală, iar masa stil picnic – eliberată de aglomerarea uzuală de dimineață, cu farfurii, cești și cafea.

Atingând marginea căniei de cafea, acum goală, o simți rece.

Cel puțin aparent, Gate deschisese galeria, deși avea de gând să meargă la casa unui client pentru a asista la expunerea uneia dintre picturile ei. Fiecare dintre ei avea ceva clar de făcut și nu era ceva neobișnuit să se ajute unul pe celălalt, atunci când ceva rămânea nefăcut. Dintr-un motiv sau altul, totuși nimeni n-o trezise în dimineața aceea.

Decât să mai aștepte până fierbe o cafea, își luă din frigider o cutie de suc de mere. O deschise și ieși din casă.

Sandalele ei scârțiau ușor pe pietrișul parării în timp ce se îndrepta spre intrarea din spate a galeriei. Câteva mașini erau parcate în față, semn că expoziția avea clienți. De obicei, diminețile erau sărace în clienți în timpul săptămânii, cu excepția zilelor ploioase. Turiștii aveau tendința de a căuta activități de interior în zilele înnorate.

Erin auzi zgomotul puternic făcut de un pistol cu capse când intră în atelierul din spatele galeriei. Roy stătea aplecat asupra unei rame la care lucra s-o monteze, brațele lui musculoase manevrând-o cu ușurință. Cu trupul bronzat, înalt și athletic, arăta mai mult ca un muncitor pe o schelă, cu ciocanul în mână, decât ca un pictor care făcea acuarele delicate despre copiii insulei.

După ce termină de montat o latură a ramei, el ridică privirea și zâmbi către Erin.

— Salut. Deci te-ai hotărât să te alături celor vii.

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

— De ce nu m-a trezit nimeni?

— Judd a spus să te lăsăm să dormi.

— Judd?

Roy încuviință.

— A spus că ești epuizată și ai nevoie să recuperezi ceva somn. Am văzut și noi cât de obosită ai fost în ultima vreme și am hotărât că are dreptate, așa că nu te-am trezit.

Degetele lui Erin apucară strâns marginea unei mese de lucru, în încercarea de a-și păstra calmul.

— Judd Stafford e doar un chiriaș temporar. N-are niciun drept să spună ce să fac.

— Chiar dacă are dreptate? Ai tras de tine prea «are și prea mult timp, Erin. Judd ne-a făcut să înțelegem că profităm de tine. Noi toți vrem ca Hale Hana să fie un succes, dar niciunul nu lucrează atât de mult ca tine.

— Nu lucrez mai mult decât voi, ceilalți. Schimbând subiectul, zise: Trebuie să mă duc în galerie, să-i iau locul lui Gate. Mai vorbim pe tema asta mai târziu. Despre noi toți, inclusiv despre domnul Stafford.

— Gate nu e în galerie. Avea o întâlnire la locuința unui client pentru expunerea unei lucrări.

Erin se încruntă. Cu Polly plecată, asta însemna că mai rămânea Wayne să se ocupe de galerie, dar Wayne se împotriva din răspuțeri oricărui fel de relații cu publicul. Ar fi preferat să umble desculț pe cioburi de sticlă decât să stea și să aștepte clienții.

Părăsind atelierul, Erin deschise ușa ce despărțea cele două părți ale galeriei și păși în sala de expoziții. Câțiva turiști rătăceau pe-acolo, privind picturile expuse pe pereți și pe panourile despărțitoare, pe care Wayne și Roy le puseseră pentru a mări spațiul de expunere.

Ocolind unul dintre panouri pentru a ajunge la birou, se opri brusc când îl văzu pe bărbatul ce stătea pe scaunul înalt din spatele acestuia. Se sprijinea de perete, cu brațele încrucișate pe piept. Ochii lui verzi străluciră amuzați, dar nu se mișcă din loc.

Erin se îndreaptă încet către Judd, conștientă că privirea lui îi urmărea fiecare pas, fiecare respirație. Apreciase încă de la început, de când se cunoscuseră, privirea lui directă și deschisă. Iar acum, îi venea mai greu ca niciodată să lupte împotriva atracției fizice care vibra între ei.

Păși către birou, păstrându-l intenționat între ei, și se întinse să ia o bomboană din coșulețul de pe birou. Numai că, pentru a-i desface ambalajul, trebui să așeze pe birou cutia cu suc de mere.

Judd privi către cutia cu suc.

— Suc de mere și bomboane? întrebă el. Nu-i chiar un mic dejun pentru un

adevărat campion.

— Mulțumesc, dar am pierdut micul dejun.

— Cu plăcere, răspunse el nestingherit. Eu, pe de altă parte, a trebuit să mă lupt cu o porție de clătite din făină de orez, banane fripte și ceai de plante.

— Cred că de-aia a cedat Roy sugestiei tale de a mă lăsa să dorm. Cum te-ai descurcat cu ceilalți?

— Trebuie să fie din cauza farmecului meu natural. O studie cu atenție. Oare ești chiar atât de furioasă pe cât pari, sau ești doar arțăgoasă pentru că încă nu ți-ai băut cafeaua?

Ea îi înfruntă privirea.

— Nu crezi că am dreptul să fiu furioasă? Era rândul meu să deschid galeria în dimineața asta și n-am deschis-o din cauza ta, pentru că le-ai spus tuturor să nu mă trezească. Poate că tu ești în vacanță, dar eu nu sunt. Iar eu îmi iau responsabilitățile în serios, chiar dacă tu nu faci asta.

Una dintre cliente făcu un gest pentru a atrage atenția lui Judd. Picioarele din față ale scaunului loviră podeaua când el se lăsa în față, punându-și mâinile pe birou.

— Și eu îmi iau responsabilitățile în serios, Erin, zise el cu blândețe. Am grijă de femeia cu care dorm. De aceea ți-am luat deșteptătorul azi-dimineață când m-am ridicat din patul tău, ca să poți dormi mai departe.

Gura ei rămase deschisă și scoase un sunet gâtuit.

— Dar tu nu dormi cu mine.

— Am dormit, azi-noapte. Au fost cele mai bune două ore de somn pe care le-am dormit în ultima vreme. Privirea lui alunecă spre clientă, care îl privea nerăbdătoare. Scuză-mă, draga mea. Trebuie să-i vând o picătură acelei femei.

Încă buimacă, Erin îl privi cum se apropie calm de femeia ce stătea în fața uneia dintre lucrările ei. Ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să mai zică ceva, apoi o lăsa să cadă. Ridicând apoi ambele mâini într-un gest de exasperare, se repezi în atelierul din spatele galeriei.

Stătu în atelier o clipă, apoi se întoarse să intre din nou în galerie, făcu un pas, se opri și se întoarse din nou. Făcu doi pași către ușa din spatele atelierului, numai ca

să se întoarcă iar cu fața la ușa galeriei.

— Ce-i asta, un nou dans de împerechere?

Capul îi zvâcni. Roy stătea în fața bancului de lucru, cu mâinile în șolduri și cu un rânjet larg pe față.

— Nu-i deloc amuzant, zise ea. Avem un nebun care locuiește cu noi în casă, și e numai vina mea.

— Vorbești de Judd? Nu-i nebun. Se potrivește de minune.

— Zici asta numai pentru că ți-a mâncat clătitele tale de orez.

Roy râse.

— Asta înseamnă că omul are gust, dar nu asta am vrut să spun. Ne va ajuta să extindem sala de expoziții și are câteva idei despre cum putem cheltui mai puțin pe materialele de construcție. Când mi-a zis prima oară că nu e un artist, am crezut că n-o să-și găsească locul pe-aici. Dar după câteva minute de discuție, mi-a lăsat impresia că ar fi un bărbat care ar putea contribui cu ceva.

Erin fu nevoită să-l aprobe pe Roy. Judd contribuise din plin la inventarul ei de probleme. Și acum se găsea chiar în capul listei.

Principala ei problemă vorbi din spatele ei.

— Erin, doamna dorește să cumpere una dintre lucrările tale. Primim cărți de credit?

Ea se întoarse încet spre Judd. Ridicând în gând mâinile ca pentru apărare, se apropie de el. Niciodată nu-i stătuse în fire să fugă de problemele ei. Și nici nu avea de gând să înceapă de acum.

— Da, primim, spuse ea dulce, folosind aceeași expresie cu cea folosită de el.

El păru puțin încurcat, poate de schimbarea atitudinii ei.

— Atunci va trebui să-mi arate cineva cum funcționează mașinăria aia micuță.

— Vrei să spui că există ceva la care nu te pricepi? întrebă ea, oprindu-se lângă el.

El nu se dădu la o parte pentru ca ea să poată trece pe ușă, iar ea ridică o privire întrebătoare.

Zâmbetul lui era cald și complice.

— Sunt întotdeauna dornic de noi experiențe.

Ea se apropie și mai mult. El nu se mișcă. Ea se înghesui în spațiul strâmt dintre trupul lui și tocul ușii.

Punându-și mâinile pe pieptul lui puternic, îi dădu două lovituri ușoare în semn de consolare.

— Atunci îți va plăcea la nebunie să înveți să lucrezi cu mașina de încasat. Ți se va deschide o întreagă lume în fața ochilor.

— Tu deja ai făcut asta pentru mine.

Tonul coborât al vocii lui îi trimise fiori în jos, pe șira spinării. Înainte să intre și mai adânc în complicații, ea se strecură prin spațiul strâmt, ținându-și respirația și simțind trupul lui puternic frecându-se de al ei. Ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui și văzu flacăra pasiunii în adâncul ochilor lui.

Zgomotul puternic al pistolului cu capse rupse vraja dintre ei. Devenea tot mai greu să scape de sentimentele vulcanice pe care el i le stârnea în adâncul sufletului, se gândi ea în timp ce se îndreptă către femeia care aștepta lângă mașina de marcat.

După ce pictura fu plătită, împachetată și expediată împreună cu noul proprietar, Erin trecu vânzarea în caietul de vânzări. Stând aplecată peste birou, încerca să-și dea seama care ar fi fost cea mai bună cale de urmat cu Judd. El obișnuia să răsucescă tot ce spunea ea până făcea să însemne altceva. Trebuia să se facă înțeleasă limpede ca cristalul, fără nicio șansă de interpretare. Judd făcea presupuneri despre ea pe care nu avea niciun drept să le facă. Și chiar dacă doar glumea cu ea, trebuia să-l facă să înceteze cu insinuările că ar exista ceva între ei.

Închise caietul și se întoarse cu fața către el, chiar dacă nu pusese încă la cale vreo mare strategie. Ar fi ajutat-o mai mult dacă el s-ar fi uitat la ea, în loc să privească spre ușă. Apoi trecu pe lângă ea, ocolind biroul, fără s-o privească nici măcar o dată în tot drumul lui către ușa de la intrare.

Rămase cu gura căscată de uimire când îl văzu ieșind din galerie. Recunoscuse femeia care mai avea doar doi pași de făcut până la ușă, în clipa în care Judd o cuprinsese cu brațul, forțând-o să se întoarcă din drum. Femeia era Justine Garrison, sora lui Judd.

Prin ușă, Erin îl văzu pe Judd gesticulând cu o mână către galerie, în timp ce o ținea pe sora-sa cu cealaltă mână, și era evident că se certau.

Când telefonul de pe birou sună, Erin își luă privirea de la scena stranie ce se petrecea afară și ridică receptorul. Fu aproape să scape un geamăt când recunoscuse vocea fratelui ei.

— Bună, Patrick, zise ea. Ce s-a întâmplat?

Lui Justine îi veni soarele în ochi când privi în sus spre fratele ei.

— Judd, n-am putea să intrăm pentru a purta această discuție? O să fac insolație aici.

Judd privi în jos către costumul galben și bluza imprimată ale surorii lui, mult mai potrivite încăperilor cu aer condiționat din clădirea Stafford, decât acestei parcări scăldate de soarele fierbinte.

— Limuzina ta e mult mai aproape, zise el. De ce nu urci pur și simplu în ea și să te întorci în Honolulu? Le poți spune mamei și fetelor că sunt bine. Știu foarte bine ce fac.

Justine își umbri ochii, punându-și palma la frunte.

— Și, exact, ce faci?

Judd privi înapoi către galerie. Putea zări conturul lui Erin prin sticla mată a ușii.

— Mă relaxez, zise el, întorcându-și privirea spre soră-sa. Nu asta trebuia să fac?

— În apartament. Sau cu noi. Sau pe plajă. Nu aici, în mijlocul insulei, într-o colonie de artiști. Când m-ai sunat și mi-ai spus că ești aici, era să le telefonez mamei și fetelor să le spun că voi trimite oamenii în halate albe după tine, pentru că tu ai sărit de pe fix.

— Mă bucur că te-ai abținut, replică el sec. Asta era tot ce-mi lipsea, să vă puneți voi, toate, pe capul lui Erin. E destul de stresată și așa.

Justine își lăsă mâna să cadă și privi spre fratele ei.

— Erin? Vrei să spui Erin Callahan, fata care face pictura murală din hol? Despre asta e vorba? Vrei o mică aventură cu o fată de pe insulă? Dacă asta vrei, știu

eu o femeie minunată pe care cred c-ar fi bine s-o cunoști. Numele ei este Rezina Bucham. Este o chimistă strălucită, foarte drăguță și fermecătoare.

Judd privi în sus, ca și cum spera la ceva ajutor divin. Se întrebă de asemenea cât timp va mai trece până când va fi propriul lui stăpân.

Luptând din greu să-și păstreze răbdarea, el respiră adânc și ținu aerul în plămâni.

— Nu mă interesează niciuna dintre fetele tale minunate, Justine. Și nu e vorba de o mică aventură cu Erin. Faptul că am întâlnit-o pe Erin a făcut această vacanță mai ușor de suportat. Ți-am dat telefon doar ca să nu te îngrijorezi și să pui Garda Națională să mă caute. După cum vezi și singură, eu sunt bine.

Ea privi către galerie, apoi înapoi spre el.

— Dar Judd, aici? Mă îndoiesc că au aer condiționat. Vino înapoi în apartament. Acolo te vei odihni cum trebuie. Nu te poți simți bine aici.

— Ai fi surprinsă, replică el.

Justine avu de gând să mai întrebe ceva, dar el se săturase. Prinzând-o de braț, o duse lângă limuzina cenușie. Făcu semn șoferului să urce în mașină, apoi deschise portiera și o ajută pe soră-sa să intre.

Aplecându-se, încercă să o asigure încă o dată.

— Ți mai dau un telefon peste vreo două zile. Și încearcă să stai departe de liniile telefonice transpacific, bine? Ultimul lucru de care am nevoie este să am restul familiei pe cap, tratându-mă ca pe un copil de șase ani.

— Dar nu asta fac, Judd. Noi te iubim și suntem îngrijorate pentru tine.

Aplecându-se în față, o sărută pe soră-sa pe obraz.

— Știu, spuse el cu blândețe. Și eu vă iubesc pe toate. De aceea nu mă supăr prea tare că vă amestecați în viața mea.

El începu să se îndrepte de spate, dar Justine îl prinse de mână.

— Erin Callahan trebuie să fie ceva foarte special pentru tine ca să te determine să treci prin atâtea doar ca să fii lângă ea.

El o strânse de mână și zâmbi.

— Nu trebuie să trec prin nimic.

Erin puse la loc receptorul telefonului, cu infinită grijă, ca și cum ar fi fost făcut din cristal. Ș-ar fi simțit mult mai satisfăcută să-l poată trânti, dar asta n-ar fi rezolvat nimic – nimic altceva decât o eliberare a frustrării pe care o resimțea legat de încercarea de a convinge pe oricare dintre frații ei că era capabilă să se descurce de una singură.

Când auzi sunetul clopoțelului de la ușa de intrare, ridică privirea. Îl văzu pe Judd privindu-i mâna și-și dădu seama că el văzuse felul în care ea pusese receptorul în furcă.

— Probabil că n-ar trebui să te critic, zise ea, ținând cont de faptul că nu te plătim, dar s-ar părea că nu înțelegi ce înseamnă să lucrezi într-o galerie. Ar trebui să încurajezi lumea să intre și să se învârtă pe-aici, nu să-i dai afară pe ușă.

— Soră-mea voia doar să-mi spună c-am înnebunit.

— Asta ți-am spus-o și eu și totuși nu m-ai dat pe ușă afară.

El se apropie de ea.

— De fapt, ți-am făcut un serviciu. Dacă soră-mea ar fi intrat aici și te-ar fi văzut, ar fi început cu politețurile și tot restul. Ea și celelalte surori ale mele au dus pețitul până la nivel de știință. Ne-ar căsători, ne-ar băga în pat și ar aștepta și primul nostru copil, dacă ar fi după ele.

Erin tresări violent. Tuși, apoi spuse cu o voce ușor răgușită:

— Sper c-ai lămurit-o.

— Destul cât să nu mă trezesc aici cu celelalte surori, doar ca să mă vadă însurat. Femeile din familia mea cred că știu mai bine decât mine ce trebuie să fac cu viața mea.

— Surorile tale ar trebui să-i cunoască pe frații mei. Au ceva în comun. Privind către telefon, murmură: Abia am terminat de vorbit cu fratele meu, Patrick. Mi-a spus să merg la el diseară la cină, ceea ce însemna că are el pe cineva pentru mine și care, întâmplător, va sta la masă exact în fața mea.

Judd se întinse și o mângâie cu un deget pe obraz.

— Sper că i-ai spus că nu poți să mergi.

Ea se dădu înapoi, atât cât el să n-o mai poată atinge. O nedumerea faptul că

era cu mult mai greu să se îndepărteze de el, decât îi fusese să se apropie.

Ridicând caietul de vânzări, îl strânse la piept ca pe un scut.

— I-am spus că am de lucru, dar, ca întotdeauna, el n-a considerat asta ca fiind un motiv destul de puternic. Ca să folosesc cuvintele lui, a spus că o cină în familie era mult mai importantă decât hobby-ul meu, așa cum se referea și la pictura pe care o fac.

— Ei nu ți-au văzut niciodată lucrările? întrebă Judd, surprins.

— Bineînțeles că le-au văzut. Au spus că sunt foarte drăguțe.

El clipi.

— Ah. Râde ciob de oală spartă.

Ea ridică din umeri.

— E nostim că te-ai gândit la asta. Amândouă familiile noastre doresc ca noi să nu mai muncim, cu excepția că familia ta dorește s-o faci doar pentru o vreme. Ai mei vor să renunț la tot, să mă mărit, să fac doi copii și să trăiesc fericită după aceea, închisă într-o casă cu gard de țărui.

— Eu pot să-mi iau o vacanță, fără să mă afecteze. Ceea ce fac nu este ceea ce sunt, dar pentru tine pictura este o parte din tine. Nu e deloc același lucru.

Erin privi într-o parte o vreme. Un bărbat pe care îl cunoștea de atât de puțin timp o înțelegea mai bine decât propriii ei frați.

— Michael continuă să spere că pictura e pentru mine doar o perioadă care se va termina odată cu pubertatea, iar după aceea îmi voi reveni la normal.

— Michael e unul dintre frații tăi?

— El e cel mai mare. A devenit mama, tata și dictatorul absolut, de când părinții noștri au murit într-un accident de mașină. El avea doar optsprezece ani atunci și era în primul an de stagiul militar la marină. Nu cred că a fost prea ușor pentru el să se descopere dintr-odată responsabil de soarta a trei frați mai mici și a unei fete de zece ani, care fusese rănită în accident.

Judd se încruntă de îngrijorare.

— Erai cu părinții tăi când s-a petrecut accidentul?

Ea încuviință.

— Băieții se duseseră la un film cu niște prieteni, iar părinții mei mă luaseră de la o petrecere, o zi de naștere. Un șofer beat a intrat în mașina noastră.

— Ai fost rănită grav?

— După cum vezi, sunt bine, replică ea, evitând deliberat să-i răspundă direct la întrebare.

El își înclină capul pe o parte.

— Știi, cred că știu cam ce simte Michael. Nu mi-a fost întotdeauna ușor să mă știu răspunzător de mama și de surorile mele. Surorile, în special, nu erau de acord cu unele hotărâri ale mele, dar câteodată trebuie luate și hotărâri neplăcute.

— Și surorile tale făceau întotdeauna ce spuneai tu?

El chicoti.

— Dumnezeu, nu. Luptau împotriva mea cu dinții și cu unghiile.

Erin zâmbi stins.

— Și ți-e dor de aceste lupte.

— Oare? Credeam că mă bucur c-am scăpat de ele în sfârșit.

— Eu cred că ai aceeași problemă ca și Michael.

— Și care ar fi problema?

— Renunțarea. Chiar și când m-am dus la colegiu, Michael a insistat să stau cu Patrik și cu Stella, soția lui, aici pe insulă. El încă mai așteaptă să cad în nas pentru ca el să poată să mă ridice, să mă scuture de praf și să-mi spună „Ți-am spus eu”.

— Sau poate că asta e felul lui de a-ți arăta că ține la tine.

— Poate, acceptă ea. Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Nu-ți e dor de grija pe care le-ai purtat-o surorilor tale?

— În niciun caz. Am fost cel mai fericit om de pe pământ când ultima femeie din familia mea s-a măritat. Liber ca vântul.

— Ca un vânt fierbinte. Ești atât de fericit acum, că ai căpătat insomnie.

— Asta e pentru că am muncit prea mult și aveam nevoie de o pauză.

Clopoțelul de deasupra intrării sună când câțiva clienți intrară în galerie. Erin le zâmbi, apoi privi înapoi spre Judd.

— Destul despre problemele mele de familie. Protestele fraților mei despre munca mea ar fi justificate dacă n-aș acorda toată atenția muncii în galerie.

O retragere poate avea mai multe forme, iar Judd recunosc în aceasta una dintre ele. Dar o lăasă să scape doar cu atât, pentru că ea îi dăduse ceva la care să se gândească.

— Bine. Și eu cu ce te pot ajuta acum?

Ea scutură din cap.

— Ești în vacanță, îți amintești? la mașina mea și du-te la plajă, dacă vrei. N-am nevoie de ea până când voi pleca spre clădirea Stafford, la ora șase și jumătate. Apucă o hârtie și un creion de pe birou. Am să-ți notez aici cum poți ajunge la cea mai apropiată plajă.

El îi luă creionul din mână.

— N-am nevoie de așa ceva. Rămân aici.

Asta nu era tocmai ce voia ea să audă.

— Te vei plictisi, Judd. Există o mulțime de lucruri interesante de văzut pe insulă și te vei distra mult mai bine decât dacă rămâi pe-aici.

Ar fi putut s-o contrazică, dar n-o făcu.

— L-am promis lui Roy că-l ajut imediat ce apare tu și preiei galeria. Se aplecă înainte și o sărută, oprind astfel protestul care era cât pe ce să scape dintre buzele ei. Ne vedem la prânz. Roy a spus că pregătește el ceva, mlădițe de bambus, ciuperci și încă câteva, pe care nu sunt în stare să mi le reamintesc. Sau nu vreau să mi le amintesc.

Erin îl privi cum se îndreaptă spre ușa ce dădea în spate. Poate că avea febră, se gândi ea, atingându-și fruntea. Asta ar fi putut explica de ce simțea că plutește deasupra pământului. Mai bine ar reveni cu picioarele pe pământ, sau următoarele două săptămâni i se vor părea lungi cât un an.

Erin fu surprinsă să descopere cât de ușor s-a adaptat Judd la haosul din casă.

În timp ce ea picta sau lucra în galerie, el îi ajuta pe Wayne și Roy să construiască încăperea adițională la construcția principală. Când Judd nu ajuta pe cineva anume, își făcea singur de lucru – tundea gazonul, rearanja depozitul sau spăla fiecare geam al casei și al galeriei.

Tot timpul avea câte ceva de făcut și depunea atâta concentrare, încât o făcea pe Erin să se minuneze de energia de care dădea dovadă. Văzându-l cât de ușor putea trece de la o muncă la alta fără pauză, îl înțelese de ce-i fusese atât de greu să plece în vacanță și de ce simțea că înnebunește dacă nu are ceva de făcut.

Se arătase interesat chiar de construirea ramelor pentru tablouri, muncind împreună cu Roy, atunci când avea timp. Devenise prietenul pe viață al lui Gate de când îi făcuse un dispozitiv electric prin care un bibelou din cristal al ei se rotea încet, reflectând lumina din ferestre. Evitase încă cu înțelepciune să-l ajute pe Roy la bucătărie.

De multe ori, Erin se simțea ca și cum s-ar fi mișcat cu încetinitorul, în timp ce Judd era pus pe viteză mare. Datorită puținului somn de care avea parte, energia ei scădea rapid. Se mulțumea să bea cafea după-amiază, oferindu-și astfel măcar iluzia odihnei.

Într-o după-amiază intră în bucătărie să facă o cafea, sperând că o ceașcă sau două o vor ajuta să treacă mai ușor de restul zilei și de lunga noapte care urma. În timp ce turnă prima ceașcă, Judd o chemă pe nume în spatele ei, surprinzând-o. Mâna îi tresări și câțiva stropi de cafea fierbinte îi săriră pe mâna cealaltă. Abia scosese sunetul de surpriză și de durere, că Judd fu imediat lângă ea, prinzându-i mâna și examinând-o.

— La cât ești de agitată, zise el, cu o undă de iritare în voce, nu cred c-ar mai trebui să bei cafea.

— M-ai luat prin surprindere, replică ea, în defensivă. Credeam că ești cu Roy sau Wayne.

El o duse lângă chiuvetă și deschise robinetul de apă rece.

— Am fost. Apoi te-am văzut ieșind din galerie și îndreptându-te spre casă.

Ea privi în jos către mâna ei, pe care el i-o ținea sub jetul de apă rece.

— Nu-i nevoie. Nu m-am ars.

Punându-se în spatele ei, el nu-i dădu voie să se îndepărteze.

— Pielea s-a înroșit acolo unde au sărit stropii de cafea. Mai ține-o sub apă puțin.

Erin nu prea avea de ales. Era ținută de chiuvetă cu trupul lui înalt ce o apăsa de la umăr până la coapse. Ușorul disconfort dat de arsura de cafea era nimic în comparație cu senzația de căldură care-i învolbura sângele. Respirația i se accelera simțind degetele lui strângându-i mâna.

Închise ochii și se relaxă, capul căzându-i pe umărul lui.

Îl auzi cum își tine respirația. El îi lăsă mâna și o prinse de talie. Fu rândul ei să i se taie respirația când îi simți mâinile pe pielea goală de sub bluză, când el le strecură dedesubt. Ce ciudat, se gândi ea, cum mâinile lui, ude și reci, păreau s-o ardă.

— Judd, spuse ea cu voce răgușită, nu cred că asta îmi poate ajuta mâna în vreun fel.

El își aplecă capul pentru a-i atinge gâtul cu buzele.

— Poate că nu, dar pentru mine face minuni. Nu pot rezista tentației de a te ține în brațe.

— Trebuie să mă întorc la lucru, Judd.

— Lucrezi prea mult, murmură el cu gura pe gâtul ei.

— Asta o spune un tip care a fost forțat să plece în vacanță pentru că nu mai putea să doarmă.

Ridicându-și capul, el slăbi strânsoarea și o făcu să se întoarcă cu fața la el. O țină totuși aproape de el, petrecându-și brațele în jurul ei.

— De ce muncești atât de murit, Erin? Când a. Murit tatăl meu, eu am fost nevoit să muncesc din greu pentru a scoate compania din încurcăturile în care o lăsase el. Mai trebuia să le întrețin și pe mama și pe surorile mele. Dar tu îți petreci aproape fiecare minut făcând munca a patru persoane. De ce?

— Nu fac munca a patru persoane. Fiecare dintre ceilalți muncește. Tot atât de mult ca și mine.

— Tu ții contabilitatea, evidența cumpărăturilor, programul de activitate, te asiguri că toți ceilalți se simt bine pe cheltuiala ta, lucrezi până în orele târzii ale dimineții și te afunzi în pictură în puținul timp liber care-ți mai rămâne. Niciunul dintre prietenii tăi nu muncește atât de mult.

Ea se lăsă pe spate atât de mult cât îi permiteau brațele lui, numai că această mișcare îi apăsă inevitabil bazinul de al lui. Respirația o avea greoaie când îi răspunse la întrebare printr-o altă întrebare:

— În relațiile cu surorile tale nu s-a întâmplat niciodată ca tu să vrei ca lucrurile să decurgă într-un anume fel, pentru ca să descoperi apoi că ele în mod intenționat au făcut exact contrariul?

El zâmbi.

— De cele mai multe ori.

— Lăsând la o parte faptul că pictura este ceea ce am dorit întotdeauna să fac în viață, o carieră artistică nu este chiar o alegere nemaipomenită, după părerea fratelui meu mai mare. Mi s-a spus de nenumărate ori că nu-mi pot câștiga existența din pictură. Numai că eu cred că pot.

— Aici nu te contrazic. Singura mea obiecție este că tu tragi prea mult de tine. Există vreun fel de termen limită pe care trebuie să-l respecți?

— Numai al meu propriu. Ea privi locul în care mâna ei lăsase o urmă udă pe cămașa lui. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă întorc la lucru.

— Te las să pleci dacă-mi promiți c-o s-o lași ceva mai moale. Este un singur pas între a munci puțin mai mult și a munci prea mult.

Trecându-și degetele peste pata umedă, ca și cum ar fi putut s-o șteargă, ea spuse:

— Promit că voi face tot ce trebuie să fac.

Judd suspină din greu și-și lăsă mâinile să cadă, chiar dacă expresia din ochii lui arăta că acesta era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

— Nu e chiar ce speram, zise el, dar cred că e tot ce-am să obțin de la tine chiar acum.

Judd insistă s-o însoțească pe Erin în fiecare noapte când se ducea să lucreze la

pictura murală din clădirea Stafford. Ea încercase să-l convingă să nu mai meargă cu ea, dar el era întotdeauna lângă dubită, așteptând-o, când ea ieșea din casă. N-o deranja și n-o incomoda cu nimic în timp ce ea picta. Câteodată, el așipea pe bancă, cu spatele sprijinit de perete. Dar cel mai mult stăteau de vorbă.

În seara de după acel tête-à-tête din bucătărie, el îi povesti mai multe despre cum fusese nevoie să preia afacerile companiei Stafford Industries la vârsta de douăzeci și patru de ani, luptând să țină compania pe linia de plutire după ce tatăl său o secase de toate resursele. Poate că dacă el ar fi fost alt fel de om, gândea Erin, n-ar fi fost în stare să realizeze tot ce făcuse în acești ani.

Iar după ce el li povesti câteva incidente legate de întâlnirile amoroase ale surorilor lui, ea își dădu seama că lui îi lipseau aceste momente ale vieții de familie. Și chiar dacă el le spusese cu o notă de umor sec, ea rămase cu impresia că lui îi plăcea să simtă că familia avea nevoie de el.

Ea puse câteva întrebări subtile și află că insomniile lui începuseră la puțin timp după nunta celei mai mici dintre surori. Era ultima care se măritase și nu mai era sub aripa lui ocrotitoare. În loc să se bucure de libertate, Judd începuse să lupte cu insomniile. Era o reacție ciudată. Totuși, Erin își păstră părerile pentru ea.

Găsea prezența lui Judd plăcută și stimulatorie în același timp și începea să se obișnuiască cu această contradicție stranie. Și atâta vreme cât știa că prietenia lor era doar ceva temporar, credea că este în stare să păstreze astfel relația dintre ei. Fiecare avea ceva de câștigat de pe urma celuilalt. Și spre surprinderea ei, lucrurile mergeau mai bine decât se așteptase.

Cu excepția momentelor când Judd intra în camera ei, în orele târzii ale nopții, incapabil să doarmă.

Începuse în a doua noapte petrecută de el în casa lor. Ea adormise imediat ce pusese capul pe pernă. La cât era de obosită, nici măcar un cutremur n-ar fi trezit-o. Totuși, ceva o făcu să iasă din somnul adânc care o cuprinsese. Deschizând ochii, zări o siluetă cufundată în penumbră șezând la picioarele patului.

Chiar dacă nu-l putea vedea prea bine, știu imediat cine era. Judd își scosese cămașa și rămăsese doar cu blugii pe el. În timp ce-l privea, el își trecu degetele prin

păr și oftă adânc.

— Ce s-a întâmplat, Judd? murmură ea. Nu poți să dormi?

— Nu acolo, spuse el încet. Nu fără tine.

Ceva se rupse în pieptul ei când simți disperarea mută din vocea lui. Își dădu seama că el se ura pentru că nu putea face nimic împotriva insomniei. El era un bărbat obișnuit să-și conducă singur afacerile, să-și conducă întreaga viață, și faptul că nu putea să doarmă îl înfuria.

Trecură câteva secunde, timp în care ea îi studie profilul. Apoi își aruncă picioarele peste marginea patului și se ridică. Marginea cămășii de noapte îi cădea peste coapse; se apropie de el.

El își ridică privirea pentru a se uita la ea, având încă fața în umbră. Apoi îi privi mâna care se întinsese spre el.

Își puse mâna într-a ei și urmări cum degetele ei se strâng peste ale lui. Îl trase, iar el se ridică. Ea făcu un pas înapoi, iar el unul înainte. Ochii lui rămaseră fixați într-ai ei în timp ce făcu încă un pas înapoi, conducându-l afară din cameră, prin hol, spre dormitorul lui.

Oprindu-se lângă pat, ea spuse încet:

— Întinde-te în pat.

El scutură din cap.

— Am încercat. N-a mers. De ce crezi c-am venit la tine în cameră? Era cât pe ce să mă strecor în patul tău, așa cum am făcut și azi-noapte, când te-ai trezit.

Ea își puse mâinile pe umerii lui și îl apăsă până când el se așeză pe pat.

— Patul ăsta e mai mare.

— Vei dormi aici, cu mine?

— Stau cu tine până adormi.

El dădu din nou din cap.

— Asta nu e cinstit pentru tine. Renunți la somn din cauza mea.

— Câteodată viața nu e cinstita, replică ea.

Conducându-l de mâinile de pe umerii lui, se întinse în pat. Când își dădu seama că ea nu se întinde lângă el, întoarse capul spre ea. Ședea lângă șoldul lui, mângâindu-l

pe piept într-o mișcare blândă.

Cel puțin, se gândi Judd, ea într-adevăr voia să-l mângâie blând. În schimb, atingerea ei avea efecte înviorătoare asupra lui.

Încăperea era întunecată și intimă, singura lumină fiind cea de afară, de la reflectoarele din fața galeriei.

El îi acoperi mâna cu a lui.

— Am încercat să-mi dau seama ce anume face ca lângă tine să pot dormi.

Erin îi simțea bătaile inimii sub mână.

— Și la ce concluzie ai ajuns?

— Încă mă mai gândesc. Cred că, pe de o parte, am încredere în tine, dacă pot să adorm când sunt lângă tine. Când cineva doarme, e foarte vulnerabil. Deci mă simt în siguranță lângă tine. Și nu există prea multe femei despre care să pot spune același lucru. Cele mai multe femei pe care le-am cunoscut, inclusiv cele din familia mea, s-ar autoservi din portofelul meu imediat ce-am închis ochii.

Ea își retrase mâna de sub a lui.

— Cred c-ar trebui să te mai gândești. Ai uitat că și eu ți-am luat bani pentru chiria acestei camere.

Când ea dădu să se ridice, el o apucă de încheietura mâinii:

— Nu-i același lucru. Tu ai fost cinstită cu mine încă de la început. Fără subterfugii, fără minciuni, fără lacrimi sau reproșuri. Doar sinceritate. E foarte reconfortant.

Ea rămase lângă el, nu pentru că el o ținea de mână, ci din cauza undei de tristețe din vocea lui.

— Deci, tu crezi că problemele cu femeile sunt cauza insomniilor tale?

El căscă.

— Nu cred asta. Am avut probleme cu femeile din familia mea de când mă știu, dar asta nu mi-a afectat niciodată somnul.

Mâna lui începu să se relaxeze. Eliberându-se din strânsoarea lui, îl prinse ea de mână.

Cu voce joasă, îl întrebă:

— Nu-mi pot imagina cum poate cineva care este atât de drăguț cum e doamna Garrison să-ți creeze probleme.

Ochii lui Judd, închiși, se deschiseră o clipă, apoi se închiseră la loc.

— Este drăguță și, din fericire, acum este problema lui Travie Garrison.

— Și celelalte surori?

— Problemele soților lor. Chiar și mama s-a recăsătorit. În sfârșit, sunt liber.

Totuși, el nu părea chiar atât de fericit, se gândi Erin. Dar păstră pentru ea acest gând.

— Nu toate femeile caută bărbați care să le suporte, zise ea în schimb. Există femei care vor să-și facă propria lor viață, fără niciun fel de ajutor de la nimeni, în special din partea unui bărbat. De fapt, unele femei chiar insistă în sensul ăsta.

El scoase un chicotit ușor.

— Pariez că încă mai crezi în Moș Crăciun.

— Cred, șopti ea. Credea și în happy-end, de asemenea, dar așa ceva nu exista cu Judd. Va exista un sfârșit, numai că nu va fi fericit. Nu pentru ea.

Văzu pieptul lui ridicându-se într-o respirație adâncă, apoi trupul lui se relaxă. Zâmbi. Își îndeplinise misiunea. El adormise.

Când încercă să-și retragă mâna, strânsoarea lui spori, refuzând să-i dea drumul, chiar și în somn. Încercă să se ajute și cu cealaltă mână, dar nu reuși. Va trebui să mai aștepte puțin până când el va cădea într-un somn mai adânc și atunci se va relaxa complet.

În timp ce aștepta, se gândea la ce spusese el. Din cele afirmate de el, se înțelegea că el nu se aștepta ca toate femeile să fie interesate numai de banii lui. Chiar și ea luase bani de la el, numai că el n-o pusese și pe ea în aceeași categorie.

Privi într-o parte. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi considerat-o și pe ea la fel. Ca și frații ei, probabil că el nu înțelegea de ce trebuia ea să-și asigure succesul cu galeria, cu propria ei carieră. I se părea normal să-și câștige independența, dar aparent nimănui altcuiva nu i se mai părea normal.

Îndreptându-și spatele, încercă să-și găsească o poziție mai comodă. Scutură din cap, amuzată. Ce-ar zice frații ei dacă ar vedea-o acum? Ședea pe marginea

patului unui bărbat pe care-l cunoscuse cu numai câteva zile în urmă. Oare ar fi trimis-o într-o mănăstire înainte sau după ce l-ar fi făcut bucăți pe Judd?

N-ar fi crezut-o de ce se afla aici, că sta pe patul unui bărbat atrăgător și-l ține de mână în toiul nopții doar pentru că nu poate să doarmă. Chiar și ei însăși i se părea puțin cam „greu de crezut.

Și pierdea somn tot așa cum își pierdea și mințile. Căscă și-și trecu degetele prin păr. Îi va mai acorda doar câteva minute, apoi se va duce înapoi în dormitorul ei.

Următorul lucru de care fu conștientă era că se trezise lângă Judd.

Când deschise ochii, văzu că încăperea era mai luminoasă, cu soarele strălucind prin draperii. Judd era întins în spatele ei, așa cum stătea ea pe o parte, cu un braț pe talia ei. Simți respirația lui fierbinte pe gât și închise ochii. Fiori de plăcere îi alergau prin fiecare nerv.

Oh, ajutor! se gândi ea în timp ce lupta împotriva reacției trupului său. Și a inimii.

Cât de încet putu, se eliberă de sub brațul lui și se ridică, jurându-și că nu va mai fi niciodată atât de fraieră doar din cauza a doi ochi somnoroși.

Era ușor să-și facă o asemenea promisiune, dar greu de ținut, atunci când Judd veni din nou în dormitorul ei, în orele târzii ale dimineții următoare.

Incapabilă să reziste nevoii lui de ea, îl luă de mână și repetă scena din seara precedentă.

Problema era că, ajutându-l pe Judd să doarmă, nu prea mai dormea ea. Continuând tot așa, o costa mai mult decât își putea permite, pe măsură ce zilele treceau.

Când se întoarseră acasă la ora trei, într-o dimineață de duminică, Erin era prea obosită ca să mai poată fi și precaută, atentă sau oricum altfel ar fi trebuit să fie. Nu se putea gândi decât la somn, un somn adânc, un somn de închide-ochiiși-cazi-în-uitare.

Îl urmă pe Judd în hol, apoi intră în dormitorul lui în loc să intre în camera ei.

El nu-și dădu seama decât după ce-și deschise deja cămașa. Se opri și o privi uimit.

Aruncându-și sandalele, Erin se prăbuși pe marginea patului. Luă o pernă, o bătu de câteva ori, apoi o așeză din nou la capul patului. Satisfăcută, dădu la o parte cuvertura și se întinse.

Judd încă o privea uimit.

— Ce faci?

Răsucindu-și capul pe pernă, ea întâlni privirea lui uluită.

— În loc să mă duc în camera mea, să dorm trei minute, să mă trezesc apoi cu tine stând pe marginea patului meu, am hotărât să elimin câteva etape și să vin direct aici.

După ce o privi câteva secunde, el ridică din umeri.

— Mi se pare corect.

Ea se încruntă auzind tonul lui. Se purta ca și cum ar fi fost perfect normal ca ei doi să doarmă împreună. Ei bine, dacă lui nu i se părea nimic în neregulă, nu i se va părea nici ei.

Privirea lui alunecă peste blugii și cămașa ei.

— Ai de gândi să dormi îmbrăcată?

Ar fi dormit și într-o armură, se gândi ea.

— Ca să-mi pun cămașa de noapte ar însemna să mă mișc de aici, murmură ea. Se răsuci pe o parte, cu spatele la el. Noapte bună.

Judd zâmbi când își scoase blugii și îi aruncă deoparte. Nu-i păsa care erau motivele pentru care ea se strecurase în patul lui, atâta vreme cât se afla acolo din propria ei voință.

Se așeză pe marginea patului și o atinse blând, făcând-o să se întoarcă cu fața spre el.

Ochii ei somnoroși se deschiseră.

— Ce faci?

— Sss, șopti el în timp ce o sărută pe frunte. Nu-i nimic. Voiam doar să-ți spun noapte bună.

Când ea deschise gura să-l întrebe ce are de gând să facă, el i-o acoperi cu a lui. O gustă pe îndelete. Îi părea că trecuseră ani de când n-o mai sărutase și reținerea

la care se forțase îl înnebunea. Nu voia să piardă nici măcar o clipă din acest sărut. Ea scoase un mârâit ușor, iar el își apăsă gura mai tare pe a ei, adâncind sărutul. Brațul lui o strângea de talie, iar cu mâna o apăsă de trupul lui puternic.

— E atât de bine, murmură el pe gâtul ei, mângâindu-i pielea catifelată cu buzele. Ai un gust atât de bun.

— Judd, suspină ea, tremurând.

Ridicându-se pe un cot, el o privi. O mângâie cu degetele pe obraz, pe gât, apoi mai jos. El zâmbi când ea deschise ochii și văzu excitarea din ei.

Degetele lui atinseră curba fină a sânelui. Se opri când ajunse la centură, dar îi luă numai câteva secunde ca s-o desfacă și să deschidă prima capsă.

Scoțându-i cămașa din pantaloni, el șopti:

— Te vei simți mai bine fără câteva din hainele de pe tine.

— Judd, zise ea răgușit, asta nu face parte din înțelegerea noastră.

— E greu să-mi tot amintesc că nu trebuie să ne implicăm într-o relație atâta vreme cât dorm cu tine în fiecare noapte.

— După cum o spui, parcă ar fi ceva mai mult decât doar să dormim.

— Asta probabil pentru că aș vrea să facem mai mult decât doar să dormim, atunci când sunt cu tine în pat. E ceva omenesc, draga mea, și te-am dorit încă de prima dată când te-am văzut.

Mâna lui era sub cămașa ei, mângâind-o și dându-i fiori de plăcere și de dorință. Erin își îngropă fața în curbura gâtului lui fierbinte, reprimându-și un geamăt de dorință.

— Culcă-te, Judd.

Un fior îl scutură când îi simți răsuflarea fierbinte pe piele. Sâni ei îl apăsau pe piept, iar trupul ei se găsea atât de aproape de al lui. El simțea că moare de nevoia de a face dragoste cu ea, iar ea voia ca el să se culce.

Nu era chiar atât de ușor. Nu fusese nici în celelalte nopți când dormise împreună, dar reușise să-și reprime dorințele în schimbul a câtorva ore de somn.

Dar acum ultimul lucru pe care voia să-l facă era să închidă ochii și să adoarmă.

Poate că va reuși s-o facă să-l dorească puțin. Putea face așa ceva. Cel puțin pentru moment.

— Erin? murmură el, trecându-și degetele prin părul ei.

Ea scoase un sunet înăbușit, total nesatisfăcător ca răspuns.

Prinzând-o ușor de păr, îi întoarse capul așa încât să fie nevoită să-l privească. Ochiul ei se deschisese încet, iar el simți că s-ar putea afunda în adâncul acelor ochi albaștri.

El îi rosti numele în timp ce-i privea buzele umede și ușor depărtate, apoi o sărută cu o patimă nedisimulată. O sărută adevărat, intim, căutându-i răspunsul și aproape pierzându-și controlul când ea scăpă un geamăt de plăcere.

Era și ea tot atât de prinsă în magia plăcerii dintre ei, pe cât era și el, realiză el, fericit.

Degetele îi tremurau când îi descheiara cămașa. Și gemu adânc în gura ei când mâna nu mai întâlni nicio piedică și cuprinse sânul gol în palmă.

Apoi ea își arcui spatele pentru a-și lipi șoldurile de ale lui, iar el simți din nou cum își pierde controlul. Sângele îi fierbea în vene simțind-o* cum se apăsa peste erecția lui.

Coborându-și mâna între ei, o atinse prin materialul gros al blugilor ei. Ea tresări de nerăbdare și scăpă un sunet găuit din adâncul pieptului. Era atât de fierbinte, atât de dornică, încât el știa că, făcând dragoste cu ea, ar trăi ceva ce nu mai trăise niciodată.

Dezlipindu-și gura de a ei, își îngropă fața în curbura gâtului, cufundându-se în parfumul și în căldura pielii. Mâinile lui continuau s-o mângâie blând, în timp ce o ținea în brațe, încercând să găsească puterea să se oprească să meargă până la capăt.

— Judd?

El scutură din cap.

— E-n regulă. Lasă-mă un minut.

Treptat, reuși să-și Regăsească controlul și se răsuci pe spate, lângă ea, ținând-o în continuare lipită de el. Degetele lui îi mângâiau părul, în timp ce ea stătea cu capul pe umărul lui. Ea ridică o mână și-l lovi ușor pe piept.

El îi acoperi mâna cu a lui.

— Culcă-te, Erin.

Vocea ei era joasă, aproape o șoaptă.

— Cred că n-a fost o idee prea bună, până la urmă. Poate ar fi mai bine să mă duc la mine în cameră.

El o strânse mai tare cu brațul. Nu putea s-o lase să plece, chiar dacă faptul că o avea în brațe era o sublimă tortură.

— Nu, n-ar fi mai bine.

În timp ce aștepta să i se liniștească respirația, asculta sunetul frunzelor de palmier lovind ferestrele. De ce se opri? se întreabă, fără vreo speranță de a afla vreun răspuns în timp ce trupul încă îi pulsa de dorință. Știa, după felul în care ea răspunsese, că ar fi acceptat să facă dragoste cu el, și Dumnezeu știa, el era mai mult decât dornic să se piardă pe el însuși în căldura trupului ei.

Faptul că mai erau și alte persoane în casă nu-l inhiba. După cât de intens simțea, ar fi fost în stare să facă dragoste cu ea și în Gara Centrală.

Și atunci de ce se opri? întrebarea îi răsuna în minte cu aceeași intensitate cu care sângele îi pulsa în vene. Apoi se ivi o altă întrebare.

Ce dracu' se întâmplase cu el?

După câteva minute, Erin îl întreabă și ea ceva asemănător.

— Unde ne va duce asta, Judd?

— Cred că e mai bine să zicem că ne implicăm. Pieptul i se ridică și coborî, în ritmul unei respirații adânci. În mod sigur nu pot spune că-mi pare rău în ce mi-am băgat banii de data asta.

Fuse o chestie stupidă să spună așa ceva, și-și dădu seama de asta când o simți pe Erin tresărind lângă el, apoi îndepărtându-se de el, chiar dacă rămăsese în brațele lui.

— Erin, eu...

— Culcă-te, Judd, zise ea sec. Nu mai spune nimic. Rămân cu tine doar dacă dormi.

Simțindu-se stupid, chiar dacă trecuse printr-o furtună emoțională, se îndoia că

va putea dormi. Regret, frustrare, împreună cu dorință, făceau un amestec puternic, care nu prea îl îndemna la somn.

Dar pentru că dorea ca ea să rămână cu el, închise ochii, ținând-o strâns lângă el.

6

Erin așteptă. Pe cât de obosită fusese când ajunseră acasă, acum știa că nu mai avea nicio șansă să mai doarmă. Cu câteva clipe în urmă fusese dusă într-o lume magică plină de senzualitate, dar numai pentru a fi readusă cu brutalitate înapoi în realitate.

Când simți în sfârșit brațul lui Judd slăbindu-și strânsoarea, ea își ridică încet capul. Respirația lui era adâncă și lentă, trupul destins și relaxat.

Pe cât de încet putu, ea îi ridică mâna de pe șoldul ei, și se eliberă din îmbrățișare.

Cu o ultimă privire către Judd, se îndreaptă spre ușă. Păși pe hol și închise ușa cât putu de încet. Răsucindu-se, aproape se lovi de Gate. Îmbrăcată într-o cămașă lungă, albastră, Gate își ținea sandalele în mână. Părul ei blond era o cascadă de cârlionți lungi care încadrau chipul, ei bronzat, iar ochii, de culoarea chihlimbarului, străluceau amuzați.

Cu mâna în dreptul inimii, Erin exclamă pe un ton coborât:

— Dumnezeule, Gate. Era să fac un atac de inimă. De ce nu dormi la ora asta?

— Aș putea să te întreb și eu același lucru. Roy și cu mine abia am ajuns acasă. Am văzut un film în Honolulu, apoi ne-am plimbat pe plajă. Gate privi spre ușa închisă din spatele lui Erin. Tu? L-ai dus la culcare pe noul nostru chiriaș temporar?

Erin intră în dormitorul ei.

— Noapte bună, Gate.

Gate ridică mâinile într-un gest de împăcare.

— E-n regulă. O să-mi văd de treburile mele. Dar dacă are vreo importanță pentru tine, îți spun că ne bucurăm pentru tine.

Cu mâna pe clanță, Erin privi înapoi către Gate.

— Ce tot spui acolo?

— Judd. Și cu tine. Era timpul să înțelegi că viața înseamnă mai mult decât a câștiga bani.

— Fă-mi o favoare, Gate, rosti Erin în timp ce împingea ușa dormitorului. Nu-mi vorbi despre bani chiar acum, bine? Nu este chiar cuvântul meu preferat în momentul ăsta.

— De când? întrebă Gate, scoțându-și un cerel. Bani au fost singura ta preocupare de când am deschis galeria.

Erin se încruntă, simțind nota de reproș din vocea lui Gate.

— Credeam că noi toți vrem ca expoziția să fie un succes.

— Noi vrem să fim artiști de succes. Bani nu erau neapărat o prioritate.

Simțind cum începe să se justifice, Erin îi explică motivele ei.

— E nevoie de bani ca să ținem galeria deschisă, ca să ne putem expune lucrările și să le vindem ca să putem picta mai departe și astfel să devenim artiști de succes. E nevoie să avem și un acoperiș deasupra capului și mâncare să mâncăm.

Și pentru asta e nevoie de bani.

Gate își acoperi cu mâna un căscat.

— Credeam că nu-ți place cuvântul ăsta.

Ar rezolva mai multe discutând cu ușa, se gândi Erin.

— Sunt prea obosită ca să mai discut despre asta acum. Mă duc să mă culc.

Dacă Gate ar mai fi spus ceva, Erin n-ar mai fi auzit-o, căci intrase în dormitor și închisese ușa.

Chiar dacă era obosită și-si simțea creierul învăluit în caramel, știa că nu va fi în stare să doarmă. În loc să se întindă să-si odihnească trupul, se așeză pe marginea patului, gândindu-se la ce-i spusese Gate. Era o descoperire uimitoare să afle că prietenii ei credeau că banii sunt tot ce o interesează.

Aparent, și Judd gândea la fel.

Ei bine, Judd se înșela și se înșelau și Gate și ceilalți. Ea considera banii ca fiind un mijloc, nu un scop. Când era plătită pentru vreo lucrare, considera banii ca

un mijloc de a putea lucra mai departe. Îi dovedea ei însăși că ceea ce făcea avea o valoare și pentru altcineva.

Buzele i se alungiră într-un zâmbet trist. Poate ea semăna cu frații ei mai mult decât credea. Succesul financiar era singurul înțeles și recunoscut de Michael și de ceilalți Callahan-i. Iar arta ca o sursă de bani era modul ei de a le demonstra ceea ce dorește să facă.

Și, poate, să-și demonstreze ei însăși. Ar fi putut să rămână cu Michael în Maui, așteptându-l pe Domnul Potrivit să-i fure inima, dar nu asta își dorea. Dorea să-și facă propriul ei drum, să dovedească că e în stare, ei însăși și fraților ei.

Privirea ei se opri asupra ușii închise, ca și cum ar fi putut vedea prin ea și prin cea de dincolo de ea, în dormitorul unde Judd dormea.

Chiar dacă nu-i plăcea să fie considerată o femeie interesată numai de bani, Judd ar putea foarte bine să creadă că e și ea la fel ca și celelalte femei, care îi luaseră banii. Asta îl făcuse precaut în legătură cu relația lor. Iar ea trebuia să fie atentă să nu piardă din vedere ceea ce avea de gând să facă cu viața ei, iar Judd Stafford putea s-o facă să uite de toate, doar atingând-o.

Știind că nu va putea să doarmă, Erin ieși din cameră și merse în studioul din spatele galeriei, în aceeași zi, mai devreme, Wayne plecase pe insula Hawaii, în weekend. Avea un contract pentru o pictură cu un vulcan. Și chiar dacă n-avea de ce să se aștepte la o conversație din partea lui dacă ar fi fost acolo, acum se bucură să fie singură.

Erin nu se îndreptă spre șevalet și nici nu avu de gând să se apuce de lucru. Era conștientă că ar fi fost pierdere de timp. Prinsă încă în plăcerea de a se fi aflat în brațele lui Judd, începu să pășească de-a lungul atelierului. Într-un fel sau altul, trebuia să uite vraja dintre ei. Trebuia să-și amintească tot timpul că el va sta pe insulă doar pentru scurt timp. Pentru ei doi, nu exista viitor.

Totuși, indiferent de câte ori își repetase în minte aceste lucruri, nu-și putea învinge teama că sentimentele ei pentru el mergeau dincolo de simpla atracție fizică. Închise ochii când acest adevăr o lovi pe dinăuntru, lăsând-o șocată și uimită.

Era pe cale de a se îndrăgosti de Judd Stafford.

Înainte de a apuca să se obișnuiască cu ideea, auzi o voce somnoroasă în spatele ei.

— Erin, zise el nerăbdător. Te-am căutat peste tot. Ce dracu' faci aici?

Ea se răsuci și-l văzu stând în cadrul ușii. Trăsese blugii pe el, lăsându-și prima capsă desfăcută. Părul îi era ciufulit, ochii somnoroși în timp ce o privea.

— Du-te înapoi și culcă-te, Judd, spuse ea blând.

— Nu fără tine.

— Vreau să fiu singură. Trebuie să mă gândesc la ceva.

Frecându-se la ochi, el mormăi:

— Nu mai poate aștepta până ne trezim?

Ea scutură din cap.

— Chestia asta nu merge, Judd.

El își lăsă mâna să cadă și o privi.

— Ar putea să meargă dacă vii înapoi în pat.

— Și apoi ce?

Întrebarea ei îl făcu să se frece din nou la ochi, de data asta de exasperare.

— Apoi vom dormi. Ce altceva?

Când ea se întoarse cu spatele la el, fără să-i răspundă, el adăugă:

— Dacă e vorba despre ce s-a întâmplat mai devreme, promit că n-am să te mai ating din nou în noaptea asta. Dar vino înapoi în pat.

— Nu.

— Nu?

Ea se îndreptă spre canapeaua pusă între ușă și unul dintre șevalete. Dădu la o parte cearceaful pus peste ea, se așeză și se lăsă pe spate.

— Nu ți-am făcut prea mult bine, spuse ea, stând cu tine până ai adormit. Ți-a rezolvat temporar problema, dar nu te va ajuta pe termen lung.

El traversă atelierul și dădu la o parte o jachetă și un caiet de schițe pentru a se putea așeza lângă ea. Afundându-se în saltea, el gemu când unul dintre arcuri îl lovi în coapsă. Există în casă un pat moale și confortabil care-i aștepta, gândi el iritat, iar Erin alesese această canapea stricată ca să stea pe ea.

— Ce se întâmplă, Erin?

Ea auzi epuizarea din vocea lui și aproape renunță la luptă, în favoarea nevoii lui de somn. Dar rezistă.

— În loc să ignorăm problema, ar trebui mai bine să ne gândim care-i cauza insomniilor tale, Judd.

— Răspunsul e simplu. Pentru că ai plecat de lângă mine.

— Nu vorbesc despre acum. Ai venit aici în vacanță, pentru că aveai probleme cu somnul. Și dacă nu descoperim cauza insomniilor tale, le vei avea și atunci când te vei întoarce la San Francisco.

O așchie de lemn din ramă îl înțepă în ceafă când se lăsă pe spate. Frecându-și gâtul, se încruntă la ea.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta acum?

— Dar când?

— Îmi vine în minte, de exemplu, peste vreo două ore, când soarele va fi deja sus.

Ea fu pe cale să-l contrazică, dar el se ridică brusc și își strecură brațele pe sub ea. O ridică în brațe.

— Judd, ce faci?

— Am de gând să mă culc, și tu la fel, spuse el aspru. Vom discuta cât vrei tu, după ce dormim.

— Asta nu rezolvă nimic, protestă ea, trecându-și brațele în jurul gâtului lui, în timp ce el se îndreptă spre ușă.

El o sărută scurt.

— Glumești? Rezolvă o grămadă de chestii. E singura cale prin care te pot duce în pat.

Ea se aplecă spre el ca să nu se lovească de tocul ușii.

— Mă refeream la insomnia ta. Dacă fugi de ea, n-ai șanse s-o rezolvi.

— Poate că nu, rosti el în timp ce pășea pe cărarea către casă. Dar nici dacă rămân treaz nu rezolv nimic.

Până să apuce ea să scoată un răspuns, el împinse ușa dormitorului lui. După ce

o depuse cu blândețe în pat, se întinse lângă ea și o prinse în brațe. Respiră adânc, închise ochii și adormi.

Erin își simți ochii grei. Aceasta fusese a doua bătălie pe care o pierduse în noaptea asta. Prima fusese când încercase să-și nege sentimentele pentru Judd. Era pe cale să se îndrăgostească de un bărbat care se purta cu ea de parcă ar fi fost un ursuleț de pluș pe care îl putea lua în pat oricând voia, să nu fie singur în timpul nopții.

Oftând din greu, închise ochii.

Când îi deschise câteva ore mai târziu, Erin fu imediat conștientă de un sunet ciudat. Rostogolindu-se în pat, descoperi că Judd nu mai era lângă ea. Ședea pe marginea patului și își trăgea blugii pe el.

Și fluiera încetișor.

Ea se strâmbă, apoi se răsuci la loc și-și puse perna pe cap. Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă că nu mai avea scăpare, ea și Judd, era evident că face parte din acea categorie de oameni dezgustători care se trezesc dimineața veseli și vioi, indiferent de câte ore dormiseră noaptea. Ea, pe de altă parte, s-o fi picat cu ceară și n-ar fi fost în stare de o conversație înainte de prima ceașcă de cafea.

Judd zâmbi când privirea întâlni femeia din pat. Trase fermoarul blugilor, apoi se apropie de ea. Cu mâna pe șoldul ei, își făcu loc să se așeze lângă ea.

O scutură ușor pentru a-i atrage atenția.

— E timpul să te trezești, draga mea.

— Pleacă, zise ea înăbușit.

Chicotind, el schimbă tactica.

— Avem în față o zi cu planuri mărețe, dar care necesită că tu să fii în picioare, îmbrăcată. Nu prea m-am mai gândit la asta când m-am trezit cu tine în brațe, dar planurile fuseseră deja făcute.

Ea își lua mâna de pe pernă și îi îndepărtă mâna de pe talie, apoi aruncă o privire de sub pernă.

— Ce planuri?

El zâmbi.

— E o surpriză.

— Nu-mi plac surprizele.

— Asta îți va plăcea. O mângâie cu un deget pe obraz. Am să-ți aduc o ceașcă de cafea, până te îmbraci.

Ea îi îndepărtă din nou mâna.

— Sunt îmbrăcată.

— Ai fost îmbrăcată. Ți-am scos eu blugii, în timp ce dormeai.

Răsturnându-se pe spate, ea aruncă o privire spre picioarele goale.

— Și de ce te-ai oprit aici? De ce nu mi-ai scos și cămașa?

— Recunosc că am fost tentat, dar știam că te vei înfuria dacă-ți scot toate hainele. Astfel, vei fi numai pe jumătate furioasă.

— Ești nebun. Nebun de-a binelea. O prinse din nou de mână. N-ai vrea să nu mă mai atingi?

— Fac tot ce vrei tu, draga mea, dar nu-mi cere asta. Pentru mine, să te ating a devenit tot atât de necesar ca și respiratul.

O mângâie din nou pe obraz, apoi se ridică. Părul ei ciufulit și picioarele goale peste cearceaful alb, aproape îl făcură să uite de toate planurile pentru ziua aceea. Nu avea nevoie de prea multe încurajări ca să se răzgândească și să se strecoare înapoi în pat, lângă ea. Dumnezeu știa, nu voise să se ridice din pat. Trupul ei cald era sprijinit de al lui și fusese nevoit să se folosească de fiecare dram de voință ca să n-o trezească cu buzele și cu mâinile.

Dar învățase din lumea afacerilor că răbdarea și strategia dădeau rezultate mai bune decât graba fără judecată, care de cele mai multe ori spulberau toată afacerea. Iar această bătălie plănuise s-o câștige.

— Vrei cafeaua înainte sau după duș? întrebă el.

— După, răspunse ea scurt. Apoi avem ceva de vorbit. Nu mai putem continua în felul acesta.

El o prinse de mână și o făcu să se ridice din pat. Când ea fu în fața lui, el o lipi de el și mâinile îi alunecară spre talie.

Apăsând-o de trupul lui, îi spuse ușor răgușit:

— Nu, nu mai putem continua în felul acesta. De aceea am făcut aceste planuri

pentru azi. Vom stabili niște reguli noi înainte să ne culcăm din nou, diseară.

Trupul lui, puternic apăsător de al ei, îi spulberă orice urmă de protest pentru faptul că el făcuse planuri fără s-o întrebe. Nu voia decât să se lase în Voia furtunii de senzații, pe care o stârnise în adâncul ei. În timp ce el o făcu să-l privească, ea își spuse că ar trebui să se bucure de aceste clipe cât mai poate. În loc să se îndepărteze, trăi din plin toată plăcerea pe care i-o oferea el.

Era probabil cel mai prostesc lucru pe care îl putea face.

Judd îi accepta invitația nerostită, aplecându-se s-o sărute. Limba lui pătrunse în gura ei, în căutarea limbii ei, dorind instinctiv intimitatea care-i era refuzată. Până nu de mult se considerase un bărbat experimentat, dar, de când o cunoscuse pe Erin, învățase că există culmi de senzualitate, pe care nu le mai atinsese niciodată, cu nicio altă femeie.

Din nefericire, el atinse prea repede punctul în care simți că-i fierbe sângele în vene și e pe cale să dea pe dinafară și îi dădu drumul din brațe. Oricât de mult ar fi vrut să o ducă înapoi în pat și s-o facă a lui, se trase înapoi din fața tentației.

Punându-i mâinile pe umeri, o răsuci cu fața spre ușă și o împinse ușurel înainte.

— Ai zece minute, zise el. Cam atâta îmi va lua mie să pun tot ce vom avea nevoie în dubita ta.

Împotrivindu-se, ea ridică mâna și se sprijini de tocul ușii.

— Nu știu ce planuri ai făcut, dar nu trebuia să mă incluzi și pe mine. L-am spus lui Gate că îi voi ține locul, ca să poată ea să meargă la Honolulu, pentru aprovizionare. Apoi trebuie să fac contabilitatea pentru sfârșitul de lună, înainte să plec spre clădirea Stafford, diseară.

Dezlipindu-i mâna de pe tocul ușii, Judd o împinse în hol.

— Materialele de care avea nevoie Gate vor fi trimise acasă de către cei de la magazinul de articole pentru pictură, iar contabilitatea este la zi. Mai ai la dispoziție opt minute.

Ea îi privi peste umăr, dându-și seama că el vorbea absolut serios.

— Tu ai făcut contabilitatea?

El se încruntă, mimând furia.

— Conduc o companie multimilionară de când aveam douăzeci și patru de ani, draga mea. Contabilitatea voastră nu mi s-a părut chiar atât de complicată.

După o scurtă ezitare, ea întrebă încet:

— De ce faci toate astea, Judd?

— Nu-i chiar atât de greu, Erin. Vreau să-ți iei ziua liberă.

— Chiar dacă cu un vreau?

— Ai nevoie de ea. Muncești încontinuu de când te-am cunoscut. Și dacă nu-ți iei câte-o pauză măcar din când în când, vei ajunge dependentă de muncă, așa ca mine.

— Nu-i același lucru.

— Dar ar putea fi. Ai muncit prea mult, de prea mult timp, ca și mine. Au fost nevoiți să mă forțeze să plec în vacanță, iar acum te forțez eu să-ți iei o zi liberă.

Deși n-ar fi trebuit, ea se gândea deja la asta. Nu-i cerea decât o zi. Și o zi cu Judd merita să muncească mai mult după aceea. S-ar putea să fie tot cu ce se va alege, înainte ca el să plece înapoi în San Francisco.

Ea își îngustă ochii.

— Ți-a mai spus cineva vreodată că ești un bărbat foarte insistent?

El zâmbi, încuviințând.

— Cred c-am mai auzit asta o dată sau de două ori. Timpul trece, draga mea. Ce alegi, o zi întreagă de distracție în plin soare, cu mine la dispoziția ta, sau o zi de stat în spatele biroului, în galerie?

Eu nu-și putu reține un zâmbet.

— Cât timp mai am pentru duș?

Bucuros că lucrurile mergeau așa cum voia el, se întinse s-o îmbrățișeze, dar când o trase spre el, o voce aspră de bărbat îl opri.

— Ia-ți mâinile de pe ea!

Erin și Judd săriră deoparte și se răsuciră să privească în direcția vocii, chiar dacă Judd continua s-o țină de mână.

Un bărbat cât un bulldozer stătea în capătul holului, holbându-se la ei. Mai erau

doar câțiva centimetri între capul lui și tavanul holului și nici pe lățime nu mai rămânea prea mult spațiu.

Judd nu dădu drumul mâinii lui Erin, iar bărbatul porni spre ei.

— Am zis să-ți iei mâinile de pe ea. Acum.

Judd o lăsă pe Erin, dar numai după ce păși în fața ei, interpunându-se între ea și bărbatul cel masiv.

— Tu cine dracu' ești?

Oprindu-se la câțiva centimetri de Judd, bărbatul cel furios își puse pumnii în șolduri.

— Sunt cel care te va pulveriza în bucățele mici. Judd simți mâinile lui Erin pe talia lui, încercând să-l dea la o parte, iar el își duse brațul la spate s-o facă să stea acolo.

— Arăți ca un tip în stare să facă chestia asta, zise el calm. Te-ar deranja să-mi spui și mie de ce, înainte să-mi frângi gâtul?

Bărbatul clipi de surpriză. Reacția lui Judd nu era cea la care se așteptase.

Erin scăpă pe lângă Judd și se strecură între cei doi bărbați.

— Patrick, stai așa. Nu e ce crezi.

— La naiba, Erin. Ce dracu' te-ai aștepta să fac când te găsesc pe jumătate goală, cu acest gigolo lângă tine?

Judd se îmbătoșa, indignat.

— Gigolo?

Smucindu-și capul înapoi, Erin îi aruncă o privire, făcându-l să tacă. Apoi își îndreptă din nou atenția asupra fratelui ei.

— Ce cauți aici, Patrick?

— Michael m-a sunat aseară și mi-a spus că aș face bine să trec pe la tine să văd ce faci, pentru că nu l-ai mai sunat de vinerea trecută, i-am spus că am vorbit eu cu tine acum câteva zile, dar îl știi pe Michael, nu va fi satisfăcut până nu-i voi spune că te-am văzut personal și sunt sigur că ești bine. Aruncă o privire către Judd, apoi spre picioarele ei goale pe sub cămașă și o privi acuzator. Și s-ar părea că am ajuns tocmai la timp.

Ignorând sunetul de protest scos de Judd, Erin îl înfruntă pe fratele ei, furia făcându-i vocea joasă și seacă.

— Nu începe, Patrick. N-am nevoie de o predică de-a ta chiar acum.

— Nu ți-ar strica o predică. Michael va sări până în tavan când va auzi de toate astea.

— Nu, nu va sări nicăieri, pentru că tu nu-i vei spune nimic altceva decât că sunt bine.

— Adică cu abia te-am văzut ieșind pe jumătate goală din dormitor cu tipu' ăsta și nu vrei să cred că se petrece ceva între voi?

— Vei crede ce dorești, Patrick. Și până realizezi acest lucru rarism, amintește-ți că am douăzeci și șase de ani, și nu șase. Michael mi-a promis că îmi va lăsa timp să dovedesc că sunt în stare să mă descurc singură, așa că stai deoparte. Am trecut probele fizice prin care insistați voi toți să trec la fiecare șase luni, iar Michael are rezultatele medicale care-i confirmă că sunt perfect sănătoasă. Așa că tu, Michael, Sean și Shannen n-aveți niciun drept să vă amestecați în viața mea.

Aplecându-se până când nasul îi ajunsese la numai câțiva centimetri de al ei, Patrick mârâi:

— Te-ai culcat cu tipu' ăsta, Erin?

— Da, răspunse ea fără ezitare.

Judd urmări fascinat cum fratele lui Erin păru că se face și mai mare, de furie și indignare. O luptă împotriva a doua temperamente irlandeze nu era ceva tocmai ușor, dar trebuia să încerce. Gândindu-se că fratele ei îl depășea în greutate cu cel puțin patruzeci de kilograme, nu părea o idee prea bună să se bage între ei, dar exact asta făcu.

— Ia-o ușurel, zise el blând. Erin a dormit cu mine, dar nu în felul în care crezi.

— Nu trebuie să-i explici nimic, Judd, rosti Erin sec.

El o privi peste umăr.

— Am trei surori, Erin. Înțeleg ce simte fratele tău. Și eu aș fi în stare să fac moarte de om dacă aș crede că cineva își bate joc de una dintre ele. Răsucindu-se

înapoi spre Patrick, îi explică: Am dormit în același pat, dar nu am făcut dragoste. Eu am niște probleme cu somnul, iar Erin mă ajută să trec mai ușor peste asta. Asta-i tot.

Ceva se rupse în sufletul lui Erin când îl auzi pe Judd descriind cu vorbe atât de simple relația dintre ei. Explicația lui o făcu să se simtă ca un fel de remediu local împotriva insomniei. Deja nu mai era cazul să se întrebe ce credea Judd despre relația dintre ei.

Patrick îl studie pe Judd câteva clipe foarte lungi.

— Avem de vorbit.

Erin tremură de furie în timp ce-l privea pe Judd urmându-l pe Patrick de-a lungul holului. Nu știa pe care din el era mai furioasă, dar nu mai conta. Furia din ea era suficientă pentru a se extinde asupra amândurora. Era destul că frații ei se comportau ca și cum ar fi avut nevoie de o doică. Acum Judd se scuza în locul ei, apărându-i onoarea, încercând să calmeze temperamentul fratelui ei, explicându-i niște lucruri care nu-l priveau nici pe el, nici pe altcineva.

Trânti ușa dormitorului ei, dar asta nu-i calmă furia. Un nasture de la cămașă zbură cât colo când începu să și-o scoată, nerăbdătoare. Smuci ușa șifonierului și scotoci prin hainele aranjate cu grijă, până găsi ce căuta.

Judd îi aranjase să aibă o zi liberă și va profita de asta, plecând departe și de el, și de fratele ei.

Soarele era sus pe cer, în timp ce Erin pășea încet de-a lungul plajei, picioarele afundându-i-se în nisip la fiecare pas. Valurile îi mângâiau gleznele, apoi se retrăgeau, dar numai pentru a recăpăta forța de a se întoarce. Briza, ce sufla neconținut, făcea că marginile lungi ale bluzei albastre să fâlfâie ușor, dezvelindu-i când și când bikini.

După două ore de înot și plimbare pe plaja de la Shark's Cove, furia i se risipise. Straniu, dar odată furia dispărută, Erin îi simțea lipsa. Acum se simțea golită, chinuită de o singurătate apăsătoare, mult mai greu de suportat decât furia.

Își ridică fața spre soare, absorbindu-i căldura binefăcătoare. Toată plaja era a ei, numai câteva păsări scurmuau în nisip cu ciocul, în căutarea micilor creaturi ascunse sub el.

O șuviță de păr îi veni peste gură și ridică mâna că s-o îndepărteze. Fu uluită când simți cum degete fierbinți îi înlănțuiesc încheietura mâinii.

Smucindu-și capul într-o parte, îl văzu pe Judd la numai câțiva centimetri de ea. Îmbrăcat în bermude albe și o cămașă hawaiană albă cu imprimeuri, purta ochelari de soare în locul ochelarilor lui obișnuiți. Vântul îi răvășea părul, iar soarele strălucea în șuvițele de păr blond.

El nu-i dădu drumul la mână.

Ea își trase mâna din a lui.

După câteva momente de tăcere, Erin rosti:

— Din moment ce ești încă într-o singură bucată și fără semne vizibile de deteriorare, evident că tu și cu Patrick ați avut o mică discuție civilizată după ce am plecat eu.

— A fost foarte instructiv.

— Îmi imaginez.

— A durat ceva, dar cred că fratele tău și cu mine ne înțelegem.

Ea zâmbi rece.

— Pentru un bărbat atât de înțeleghător, întrebă ea, cum se face că nu ești în stare să înțelegi că îmi place să-mi duc singură băcăliile din interiorul familiei? Am mult mai multă experiență cu ei decât tine.

— Nu va mai trebui să duci nicio băcălie de acum înainte.

Neștiind cum să răspundă la asta, își continuă plimbarea. Nu fu foarte surprinsă când se trezi cu Judd pășind alături de ea.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea, chiar dacă știa deja răspunsul.

— Fratele tău mi-a spus câteva locuri în care ai putea fi, ținând cont de faptul că ai plecat pe jos și nu cu mașina. Acesta e al doilea loc în care te caut. Aici e ceea ce se cheamă Shark's Cove?

— Da.

— Frumos nume pentru locul în care îți place să înoți.

Un val o stropi pe coapsă.

— Vrei să discutăm despre geografia insulei sau treci direct la subiect?

— Și care e subiectul la care ar trebui să ajung?

— Motivul pentru care m-ai căutat. Ca să-mi spui adio?

— Adio? El se opri și o făcu să se întoarcă cu fața la el. Dar unde plec?

Ea se încruntă.

— De unde să știu eu unde pleci? înapoi în strălucitorul tău apartament. Sau la sora ta. Sau înapoi în San Francisco.

El ridică o mână pentru a răsuci una din șuvițele din părul ei.

— Mă simt foarte bine acolo unde stau acum. Este ceva mai aglomerat decât îmi place, dar n-am de gând să plec.

Ea îi întâlnește privirea fără să clipească.

— Eu cred că ar fi mai bine să pleci.

— De ce? Zâmbi. Am permisiunea fratelui tău să stau, iar chiria e plătită. De ce să plec?

— Pentru că vreau eu să pleci.

El își scoase ochelarii de soare și-i strecură în buzunarul de la piept al cămășii. Un mușchi îi tresări pe obraz în timp ce o privea.

— Cel puțin fratele tău mi-a spus un motiv pentru care voia ca eu să plec.

— Ce motiv ți-a oferit? Amenințarea fizică, în caz că-mi clinești un fir de păr din cap, sau cel cu starea precară a sănătății mele?

— El nu mi-a spus nimic din ceea ce nu știam deja. A spus că ești o femeie cu totul specială, care merită numai ceea ce e mai bun din viață. Am fost cu totul de acord. Va trebui să inventezi ceva mai tare decât el ca să mă convingi să te părăsesc.

Ea trase adânc aer în piept, apoi spuse direct:

— Motivul pentru care vreau să pleci este că vreau să rămân.

Uimit, Judd se apropie de ea. Strânsoarea degetelor lui în părul ei crescuse, atât cât s-o împiedice să se îndepărteze de el, dar fără s-o rănească.

— Erin? Ce spui?

— Dacă rămân, spuse ea calm și cu convingere, ne vom îndrăgosti unul de celălalt și vom deveni amănți.

— Și ar fi chiar atât de groaznic? întrebă el, cu ochii arzând de bucurie și

excitare.

— Aș putea să-ți spun că nu vreau să fac dragoste cu tine, dar am ști amândoi că e o minciună. Aș vrea ca tu să rămâi, dar nu-i chiar atât de ușor. Câteodată, în special când mă atingi, aș putea să mă conving pe mine însămi că ne putem pur și simplu bucura unul de celălalt, de vreme ce ești aici. Mii de oameni fac asta și o consideră ca o parte firească a vieții, îmi spun eu însămi. Să trăiești clipa are un farmec aparte, e adevărat, dar toate se plătesc. Și nu sunt sigură că sunt în stare să plătesc acest preț odată ce vacanța ta se va fi sfârșit.

Sinceritatea ei îl copleși, îl umili și totuși era cutremurat de faptul că ea recunoscuse că îl dorea. Acum putea să fie și el tot atât de sincer cu ea.

Îi prinse fața în palme, rămânând cu degetele împletite în părul ei.

— Aș putea să-ți promit luna, stelele și „pentru totdeauna”, dar nici eu nu știu ce se petrece cu noi, mai mult decât tine. Sunt gata să mă lupt cu fiecare dintre frații tăi pentru dreptul de a afla ce-i cu noi și sunt gata să lupt și împotriva tuturor temerilor tale, de asemenea. Niciodată n-am mai simțit pentru o altă femeie ce simt pentru tine, Erin. Nici măcar nu știam că poate exista ceva atât de puternic. Știu numai că nu pot pleca de lângă tine, chiar dacă tu mi-o ceri.

Ea își ridică mâinile și îi cuprinse încheieturile, strângându-i-le.

— Dar tu vei pleca oricum. Viața ta, munca ta, familia ta, cu excepția doamnei Garrison, toate sunt în San Francisco.

— Acum sunt aici, murmură el.

— Îmi sugerezi să trăiesc pentru astăzi și să uit ziua de mâine?

El scutură din cap.

— Spun că acum sunt aici. Acum suntem împreună. Ce ne va aduce ziua de mâine se va întâmpla mâine, iar ce se întâmplă acum depinde de noi.

Erin nu fusese niciodată genul de femeie care să trăiască clipa. Până acum.

— Și ce se întâmplă acum?

— Înainte să sosească fratele tău, eram pe cale să petrecem ziua împreună. Iar el n-a zis nimic care să mă facă să mă răzgândesc.

Ea îi simți mușchii antebrațului încordându-se în timp ce o apropia de el.

— Nici până acum nu mi-ai spus care erau acele planuri pentru astăzi.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet ușor.

— Mai întâi, am să te sărut.

Respirația lui fierbinte îi mângâie pielea. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, ea întrebă încetișor:

— Și apoi?

— Apoi, vorbi el, cu buzele atingându-le pe ale ei, vom face restul lumii să dispară.

În clipa în care gura lui o acoperi pe a ei, lumea dispăru. Dorința pulsa între ei, fierbinte și irezistibilă. Căldura soarelui pălea în fața focului ce le curgea prin vene.

Judd își trecu mâinile pe spatele ei, simțindu-i pielea mătăsoasă și fierbinte. Apăsându-i soldurile de ale lui, îi exploră cu buzele obrazul, apoi gâtul. Își strecură piciorul între ale ei, iar coapsele ei se depărtară puțin. Geamătul ușor de plăcere îi pătrundea în minte, făcându-l să tremure de dorință.

El simțea marginile bluzei atingându-i coapsele, purtate de vânt. Părul ei îi mângâia pielea, ca niște fire de mătase care îi legau, așa cum lanțurile invizibile ale dorinței îi legau irevocabil.

El se desprinse din sărut, într-un târziu. O ținu strâns lipită de trupul lui tremurând și trase aer în piept, încercând să-și păstreze dramul de autocontrol care-i mai rămăsese.

Apoi ea îi rosti numele, cu vocea întretăiată de emoție.

Judd se trase înapoi ca s-o privească. Și orice ar fi căutat, găsi în adâncul limpede și nesfârșit al ochilor ei. Nu asta plănuise să facă, atunci când pornise s-o caute. Patrick sugerase că frații ei aveau motive bine întemeiate s-o protejeze, iar Judd se hotărî să afle chiar de la ea care erau acestea. Dar acum, orice gând rațional se pierdea în nevoia stăruitoare de a se pierde în căldura ei.

— Descheie-mi cămașa, rosti el.

Cu ochii în ochii lui, Erin își ridică mâinile către pieptul lui. Cu degete tremurătoare, eliberă pe rând nasturii, până când o pală de vânt îi prinse cămașa dintr-o parte și o făcu să fluture în jurul lui.

— Acum scoate-o.

Ea își ridică mâinile de la pieptul lui până la umeri, apoi în jos pe brațe, scoțându-i cămașa.

Vântul o prinse înainte să cadă pe nisip, purtând-o departe.

Judd o privi adânc în ochi și văzu sclipirea incandescentă ce apărură, în timp ce el desfăcea capsă ce ținea bluza ei încheiată. Cu o răsucire a încheieturii, bluza zbură departe, ca o capă de toreador.

O mângâie cu dosul degetelor pe obraz, pe gât, apoi pe curba înnebunitoare a sânelui, prin materialul sutienului costumului de baie. Zâmbindu-i, strecură un deget sub material și urmărește fascinat cum ea închide ochii și își lasă capul pe spate, – atunci când degetul lui atinse sfârscul tare al sânelui.

Nu-și putea desprinde privirea de pe chipul ei. Răspundea atât de deplin, era atât de feminină. Mai dorise și alte femei înainte, dar nu mai simțise niciodată o nevoie atât de mistuitoare.

Când o aduse din nou în brațele lui, ea urcă pe picioarele lui, adăugând astfel încă câțiva centimetri pentru a fi și mai aproape de el. Ridică capul pentru a întâlni gura lui. Se topiră unul într-altul.

Judd oferi mâinilor lui o libertate pe care nu și-o mai permisese până atunci, dezmiardându-i curbele delicioase, savurându-i pielea mătăsoasă.

Îi simți capitularea totală, din felul în care îi răspundea, dăruind și primind plăcere cu fiecare respirație.

— Erin, spuse el cu greu. Îmi tai respirația.

Ea ridică mâna și-l mângâie pe obraz, urmărind același drum pe care îl urmărise și el pe pielea ei. Când el îi simți mâna pe piept, gemu, un sunet primitiv de dorință masculină, și o prinse în brațe.

Indiferent cât era de aproape de el, nu era de-ajuns. Indiferent cât de adânc o sărută, nu era de-ajuns. Și nu știa dacă va ajunge vreodată să se sature de ea.

O ridică în brațe și o purtă departe de apă, către șirul de palmieri ce mărgineau plaja. Localizase prosopul ei de plajă ceva mai departe, într-o mică zonă ascunsă vederii. Nisipul era cald sub tălpile lui, chiar dacă locul era umbrit.

O așeză pe prosop, apoi se întinse și el. Buzele ei erau umede, iar ochii tandri când întâlnește privirea lui arzătoare.

— Dacă nu vrei asta, rosti el răgușit, va trebui să mi-o spui acum, Erin. M-am reținut cât de mult am putut. Te doresc foarte mult.

Ea ridică o mână spre chipul lui, chiar dacă brațul i se păru a fi ciudat de greu.

— Și eu doresc asta.

— Ești sigură? Mă pot opri acum, în minutul acesta. N-ar fi prea ușor, dar aș putea să mă opresc dacă tu nu ești încă pregătită. Dar dacă te mai ating încă o dată, nu voi mai fi în stare să mă opresc.

— Judd, murmură ea cu o notă de nerăbdare.

El avea un aer chinuit când o privi.

— Ce? Te-ai răzgândit?

Ea își răsuci mâna pentru a-i prinde degetele, apoi le lipi de sânul ei gol.

— Încerci să mă faci tu să mă răzgândesc?

Inima îi bubui în piept când își strânse degetele peste carnea ei tare.

— Nu! Dumnezeuule, nu.

— Atunci taci din gură și fă dragoste cu mine.

Pulsul îi zvâcni violent la cuvintele ei. Confirmarea faptului că și ea îl dorea, făcu să se risipească și ultima fărâamă de autocontrol. Se lăsă peste ea și o sărută cu o pasiune disperată. Brațele ei se ridicară să-l cuprindă, iar el se lăsă dus de vârtejul pasiunii.

Toate simțurile îi erau amplificate de o sută de ori. Îi auzea respirația șoptită, îi simțea pielea mătăsoasă, devora priveliștea ochilor ei încărcăți de dorință. Gustul ei îi zăbovea pe limbă.

O atinse cu degetele pe față, ca și cum privirea n-ar fi fost de-ajuns.

— Erin, rosti el încet. Doar atât, numele ei. Era cel mai aproape de ceea ce simțea el. Erin devenise lumea lui.

Ea îi răspunse rostindu-i numele în timp ce-și trecea degetele prin părul lui. Buzele ei erau moi, tentante, sânii i se ridicau și coborau rapid în ritmul unei respirații năvalnice.

Când ea își mișcă un picior pentru a-i face loc, el simți cum explodează de dorința de a fi înăuntrul ei.

El îi rosti din nou numele, fără să încerce măcar să ascundă tremurul de dorință care-i scutura trupul. Mâna îi rătăcea pe trup, mângâindu-i coapsa și șoldul, și închise ochii simțindu-i șoldurile ridicându-se într-o mișcare provocatoare, veche de când lumea.

O sărută cu o forță căutată. Brațele ei i se înlănțuiseră de gât. Gândul că era dorit de această femeie incredibilă îi dizolvă intenția de a nu se grăbi. Mârâitul surd care vibra în adâncul gâtului ei îl înnebunea.

— Erin, am să încerc să merg încet, dar...

— Nu mă aștepta. Eu...

De data asta încheie el fraza în locul ei:

— Știu. E un amestec de durere și plăcere, dar nu-i de-ajuns.

Ultimele articole de îmbrăcăminte fură îndepărtate înainte ca el să accepte invitația picioarelor ei desfăcute. Gemu în timp ce trupul ei îl primea, aruncându-l într-un vârtej de pasiune. Era incredibil de strâmtă în jurul lui, și incredibil de fierbinte.

Totuși, el nu era chiar atât de cuprins de dorință, încât să nu-și dea seama că era primul ei iubit. Acest gând îl uimi, dar îl și bucură faptul că era primul care o cunoștea intim.

Apoi ea își arcui șoldurile, iar el își pierdu capacitatea de a mai gândi. Singura realitate rămăsese plăcerea inconștientă pe care o găsiseră unul în celălalt, pe măsură ce ritmul creștea, ducându-i către explozia primitivă de senzații care-i copleși pe amândoi.

Niciunul din ei nu era conștient de zgomotul valurilor pe țărm sau de briza care le răcorea pielea înfierbântată. Treptat, respirațiile li se domoliră și lumea reveni în jurul lor.

Când fu în stare să se miște, Judd se răsuci pe spate, aducând-o deasupra lui. Ea suspină ușor când își puse capul pe umărul lui, încălzindu-i pielea cu răsuflarea.

— Totul e-n regulă? întrebă el, îndepărtându-i o şuviță de păr de pe obraz.

Ea scoase un sunet leneș de mulțumire, iar el zâmbi.

Dar zâmbetul i se stinse când își aminti ce voise s-o întrebe.

— Erin, de ce nu mi-ai spus că n-ai mai fost cu niciun bărbat înainte?

— Are vreo importanță? întrebă ea somnoros.

— Numai pentru că aş fi fost mai blând cu tine dacă aş fi știut. Aş fi avut mai multă grijă.

Ea zâmbi, cu fața îngropată în gâtul lui.

— N-am de ce să mă plâng.

El zâmbi din nou și începu s-o mângâie îndepărtând particulele de nisip de pe pielea ei.

— Vreun regret? întrebă el.

— Nu.

— Când fratele tău mi-a spus că ai dus o viață foarte retrasă, nu mi-am dat seama câtă dreptate avea.

Degetele lui sensibile simțiră deodată o cicatrice de-a lungul părții inferioare a coloanei vertebrale, și trecu un deget peste ea. Cicatricea avea aproape zece centimetri lungime și un centimetru lățime.

— Erin? Ce s-a întâmplat cu tine?

În loc să-i răspundă la întrebare, Erin se îndepărtă de el. Ridicându-se, își căută bikini, dar nu reuși să-i zărească nicăieri. Văzu în schimb cămașa lui la poalele unui palmier, unde o dusesse vântul. Dacă s-ar fi gândit la orice altceva decât la întrebarea lui, atunci ar fi fost conștientă de nuditatea ei. Dar ea scutură cămașa și se strecură în ea, acoperindu-și trupul devenit dintr-odată rece.

Stând în umbra palmierului, privea spre ocean.

Când Judd văzu că ea n-are de gând să fugă de el, se întinse după bermude și le trase pe el. Simțea că ei i-ar fi mai ușor să-i vorbească, dacă el era îmbrăcat. Dar oricât de mult ar fi vrut să meargă lângă ea, se sprijini cu spatele de o stâncă încălzită de soare și așteptă.

Nu era ușor s-o privească, din moment ce trupul lui reacționează atât de violent. Vântul făcea să fluture marginea cămășii, dezvelind când și când fesele ei goale.

Măinile îi ardeau de dorința de a mângâia acele curbe incredibile pe care le atinsese cu numai câteva clipe înainte. Dar existau câteva lucruri pe care trebuiau să le lămurească înainte s-o atingă din nou.

Într-un târziu, Erin se întoarse către el. Îl privi lung. O rază de soare își făcuse drum printre frunzele palmierului și îi incendia părul. Briza îi răvășea şuvițele scurte, așa cum o făcuseră și degetele ei, câteva minute mai devreme.

— Credeam, începu ea, că Patrick ți-a spus despre „condiția mea precară”. N-ar fi prima oară când frații mei se folosesc de faptul că am fost rănită pentru a îndepărta bărbații care nu le plac.

Judd se simți golit de sânge.

— Ce condiție delicată? Despre ce vorbești, Erin? El făcu câțiva pași către ea, apoi se opri. Vrei să spui că există vreun motiv fizic pentru care n-ar fi trebuit să mi te dăruiești?

Alarmată de teroarea pe care i-o citea în ochi, ea se apropie de el și-l prinse de mână.

— Nu mi-ai făcut niciun rău, Judd. Stai jos, și-am să încerc să-ți explic.

Simțind tensiunea din trupul lui, îl făcu să se așeze pe prosop, lângă ea. Îi dădu o palmă ușoară peste frunte, un gest liniștitor, odată ce el se așeză, ea fiind în genunchi, în fața lui.

— Nu mi-ai făcut niciun rău, Judd. Sunt perfect sănătoasă. Am certificate medicale care dovedesc asta. Pentru a-l liniști pe Michael, fac un control medical complet la fiecare șase luni. Îl scutură de braț, văzându-i privirea încă încărcată de durere și uimire. Îți spun adevărul.

— De ce nu mi-ai spus că ai fost rănită? întrebă el cu voce gătuită. Nu te-aș mai fi...

Ea își retrase mâna.

— Nu m-ai mai fi atins, replică ea, sec. Dacă ai fi știut de accidentul meu de la coloana vertebrală, te-ai fi purtat cu mine ca și cum aș fi fost de sticlă, așa cum se poartă și frații mei cu mine. M-ai fi privit așa cum mă privești acum, ca și cum m-aș putea sparge numai dacă ridici vocea la mine. Totuși, presupun că trebuie să-ți

mulțumesc că m-ai tratat ca pe o femeie normală pentru o vreme, chiar dacă n-ai să mă mai atingi niciodată.

Ea se ridică în picioare și se îndepărtă. El o prinse înainte să apuce să facă mai mult de câțiva pași, o luă de încheietura mâinii și o răsuci cu fața la el.

— La dracu', Erin. Dacă ai înceta să-mi sari la gât cu acuzații și să-mi dai răgaz un minut, poate că aş fi în stare să absorb șocul și să te surprind prin faptul că înțeleg cum te simți.

Ea îi întâlnește privirea arzătoare. Furia înlocuise șocul. Dacă ea ar fi văzut vreo urmă de milă, ar fi continuat să se îndepărteze de el. Dar n-o făcu.

— Bine, zise ea. Ce vrei să știi?

— Tot, dar nu chiar acum. Poate că tu ai uitat că ești practic goală, dar eu n-am uitat.

O duse înapoi în zona umbrită, culegând lucrurile împrăștiate pe jos. I le înmână, așteptând să se îmbrace. Când ea ridică un picior pentru a îmbrăca slipul, el trebui să privească în altă parte. Aveau de discutat, și vederea mișcărilor ei grațioase îl făceau să dorească s-o ducă înapoi pe prosop și să facă dragoste cu ea, din nou.

Cu coada ochiului o văzu cum începe să-și scoată cămașa de pe ea, așa că se întoarse cu fața spre ea.

— Las-o pe tine, Erin.

Ea îi întâlnește privirea și se îndreaptă spre stânca de care stătuse el rezemat mai devreme. Se așază pe nisip, sprijinindu-și spatele de piatra tare.

El veni și se așază lângă ea, umăr lângă umăr.

— Crede-mă că sunt bine acum, Judd.

Amintindu-și cu câtă dăruire participase la actul iubirii el răspunse:

— Te cred.

— Ți-am spus că aveam zece ani, eram cu părinții mei în mașină când un șofer beat a intrat în noi. Locuiam în Seattle, Washington, pe vremea aceea. Ei au murit pe loc, eu am fost rănită. Pe lângă alte probleme, am avut o fractură de coloană vertebrală.

Judd închise ochii și se lăsă pe spate. Imaginea ei zăcând pe un pat de spital cu

coloana ruptă îi făcea rău. Nu fu conștient că gemuse, până când ea nu-i rosti numele.

Deschizând ochii, își întoarse capul și văzu îngrijorarea din privirea ei.

— Mi-ai povestit până aici, zise el. Continuă.

— Voi sări peste câteva etape. Internări lungi în spital, mai multe operații și multe luni de fizioterapie, înainte să fiu declarată suficient de refăcută pentru a putea călători până la Oahu, unde trăiau frații mei. Michael se găsea în Pearl Harbor, când părinții mei au murit, și îi adusesese și pe Patrick, Shannon și Sean să stea cu el. El era cel mai mare și și-a asumat întreaga responsabilitate de a ne crește pe toți. L-a fost greu când a trebuit să mă lase în Seattle, dar el trebuia să-și termine stagiul militar aici și nu putea fi mutat.

— Îmi imaginez cam ce-a simțit. Abia mi-ai povestit și deja urăsc ideea că ai trecut prin toate astea singură.

— Nici nu mi-a trecut prin cap că o fractură de coloană vertebrală era un fleac față de încercarea de a-i convinge pe Michael și pe ceilalți că nu mă voi sparge într-un milion de bucățele dacă duc o viață normală. Am reușit să urmez colegiul, cu condiția să locuiesc cu Patrick aici, în Oahu, chiar dacă Michael ar fi vrut să rămân cu el în Maui, unde lucra la o fabrică de zahăr. El este directorul fabricii acum și încă mai crede că ar trebui să mă întorc pe insulă, astfel ca el să mă poată supraveghea îndeaproape.

— Probabil că va gândi întotdeauna la fel. Chiar dacă surorile mele și mama sunt acum măritate cu bărbați de treabă care le iubesc, încă mă mai îngrijorez pentru ele și sper că sunt fericite. Nu este posibil ca Michael să-și înăbușe firea grijulie numai pentru că tu nu mai trăiești sub aripa lui ocrotitoare.

După câteva clipe, Erin spuse încet:

— Cel puțin Michael nu are probleme cu insomnia.

Judd se încruntă.

— Adică?

— Nu mai ai răspunderea surorilor tale, și cred că-ți lipsește.

— Poate că ai dreptate, dar noi vorbeam despre tine, nu despre mine.

— Eu am terminat de vorbit despre mine. Am avut o problemă cu spatele,

acum n-o mai am. Totul e la fel cum era cu puțin timp în urmă, când nu știai nimic din trecutul meu.

— Eu n-aș zice asta.

— Știam eu, rosti ea, ridicându-se în picioare. Știam că va exista o deosebire în momentul în care vei afla despre accidentul meu. Tu... Ce faci?

Și el se ridicase și o prinsese în brațe, trântind-o în nisip și venind deasupra ei.

— Am de gând să te sărut, rosti el hotărât, privind-o în ochi. Dumnezeu știe ce va mai fi după aceea. Singurul lucru care s-a schimbat între noi este că te doresc mai mult decât înainte. Suporți chestia asta?

Ea zâmbi și îl înlănțui cu brațele.

— Suport.

Deși Erin știa de acum ce o aștepta la sfârșitul incursiunii lor în lumea pasiunii, fu uimită când Judd o pătrunse încet. Abia se mai recunoștea în femeia nerăbdătoare, chinuită de dorință, care devenise în brațele lui. Dar acum, știind că această femeie există, o femeie capabilă să dăruiască și să primească plăcere, nu mai dorea să redevină ceea ce fusese înainte, trăind doar pe jumătate până când Judd intrase în viața ei.

După ce bătăile inimilor lor se mai liniștiră, ea încă îl ținea strâns, nevoind să lase să se piardă magia dintre ei, chiar dacă durase puțin.

Când el găsi suficientă energie pentru a vorbi, Judd ridică capul. Privind-o, o întrebă:

— Ești bine?

Degetele ei se încheștară pe umerii lui.

— Judd, nu face asta. Nu mă obliga să-mi pară rău că ți-am spus despre accident.

Zâmbetul lui era sincer.

— Nu vreau să-ți pară vreodată rău că mi-ai spus, despre orice-ar fi vorba. Mă bucur că mi-ai spus. Asta explică multe.

— Da? Cum așa?

— Acum știu de ce îți petreci fiecare clipă a zilei în galerie și în fața

șevaletului. Ai de recuperat o grămadă de timp.

Erin își prinse buza inferioară între dinți în timp ce se gândea la cuvintele lui. Cu un deget, el îi eliberă buza dintre dinți.

— Nu m-am gândit niciodată astfel, spuse ea încet. S-ar putea să ai dreptate. Dar te rog să nu începi să mă tratezi ca și cum aș fi făcută din sticlă.

El îi mângâie buza.

— Pentru o clipă, am uitat. Dar odată ce te ating, orice altceva îmi iese din minte. Făcu o pauză și o privi. De ce arăți așa?

— Așa cum?

— Ca o pisicuță care abia a terminat de lins un bol cu smântână.

— Îmi place gândul că te pot face să uiți de restul lumii când ești cu mine.

El se lăsă pe o parte, ținând-o în continuare strâns.

— Și nu faci numai atât. Și va trebui să mă ierți pentru faptul că îmi va lua ceva timp ca să pot trece peste faptul că ai fost rănită. Nu suport gândul că suferi sau că ești singură.

Nici lui Erin nu-i prea surâdea niciuna din variante, dar știa că amândouă vor fi inevitabile, odată ce Judd va pleca. De aceea va trebui să se agațe de toate amintirile pe care le putea crea.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine, spuse ea.

El își trecu mâna peste sânul ei.

— Absolut de acord. Îmi place la nebunie cum te simt.

— Iar eu mă simt plină de nisip. Ce zici de o repriză de înot?

El se întinse după costumul de baie și i-l dădu.

— Nu-mi place să par pisălog, dar înnebunesc la gândul că te-ar putea vedea și altcineva în toată splendoarea ta.

Ea găsi slipul lui pe jos și i-l dădu.

— Nu mai spune.

Câteva minute mai târziu, ea îl prinse de mână și porniră unul lângă celălalt spre ocean.

Câteva ore mai târziu, în timp ce ieșeau în fugă din valuri, auziră zgomotul

unei portiere de mașină, și larma inconfundabilă făcută de vocile unor copii surexcitați.

— S-ar părea că micul nostru refugiu e pe cale să fie invadat, zise Judd.

Erin oftă.

— Mă tem că da.

Fusese o zi plină de soare, mare și pasiune. Și n-ar fi vrut să se sfârșească vreodată.

Judd își privi ceasul de la mână. Chiar dacă i-ar fi plăcut să mai stea doar ei doi o vreme, se făcuse timpul să plece.

Luând-o de mână, se îndreptară spre locul în care aveau lucrurile. El le ridică și, trăgând-o după el, se îndepărtară de plajă.

Erin trebui să se grăbească pentru a putea ține pasul cu el.

— De ce atâta grabă?

— Nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu.

El parcase dubita în afara drumului, în dreptul cărării care ducea către plajă. Înainte de a urca în mașină, ea își strânse marginile bluzei în jurul coapselor, pentru a nu uda tapiseria scaunelor cu costumul ei de baie.

— Târziu pentru ce?

— Trebuie să ajungem acasă pentru a ne putea schimba hainele. Urcă la volan, după ce puse prosopul pe scaun. De unde am putea lua de pe-aici o sticlă cu vin?

— Magazinul lui Nabarattis este la vreo jumătate de milă mai încolo, și găsim vin acolo, dar nu prea ai de unde alege. Te-ai săturat de cidrul de mere al lui Roy?

— Nu mâncăm acasă diseară. Am fost invitați la fratele tău. Nu vreau să merg cu mâna goală. Râse. O sticlă cu vin ar putea împlânzi temperamentul agresiv al lui Patrick, sau m-aș putea apăra cu ea.

Erin era pe cale să urce în mașină, pe scaunul din față, dar după micul lui anunț, își puse mâinile în șolduri și se holbă la el.

— Și de când mergem noi la Patrick?

El se întinse peste scaunul din dreapta și o prinse de braț ca s-o facă să urce.

— De când am acceptat invitația lui, azi-dimineață. Haide. Nu mai avem prea

mult timp. I-am spus că vom fi la el pe la ora șase.

— Nu trebuia să-i spui așa ceva, fără să mă întrebi și pe mine mai întâi.

— Tu nu mai erai acolo. Înainte să apară fratele tău, azi-dimineață, mă gândisem să petrecem ziua pe plajă, să ne plimbăm puțin, apoi să luăm cina într-un restaurant în Waikiki. Mâncare adevărată, cum ar fi o friptură mare sau un hamburger succulent, în loc de alge marine și iaurt. După ce l-am cunoscut pe fratele tău, am schimbat planul.

— Îmi plăcea mai mult planul inițial.

Știa că ea nu se va bucura prea tare de planurile pe care le făcuse cu Patrick. Și se va înfuria și mai tare când va auzi și restul. Ar face bine să-i spună, chiar acum.

Cu atenția îndreptată spre drum, el spuse încet:

— Fratele tău, Michael, va fi și el acolo.

Se așteptase la o reacție de un fel sau altul. Să izbucnească în fulgere și tunete, sau să încerce să-l convingă să nu mai meargă. N-ar fi condamnat-o, ținând cont de circumstanțe. Văzând că ea nu zice nimic, aruncă o privire spre ea. Avea ochii îndreptați drept înainte.

— Nu spui nimic?

Ea scutură din cap.

Virând spre casă, parcă dubita în spatele galeriei și opri motorul. Apoi se răsuci cu fața spre ea.

— N-am avut timp să discut cu tine despre aranjamentele pentru diseară, Erin. Patrick urma să ia legătura cu Michael în dimineața asta, după ce a vorbit cu mine. Urma să-i spună să sară într-un avion și să ajungă și el la cină diseară, ca să vadă cu ochii lui că ești bine, și să mă cunoască și pe mine.

Erin se răsuci încet și-i întâlni privirea.

— Din moment ce s-ar părea că nu mai am ce să fac în legătură cu venirea lui Michael, am să mă duc să-l văd, dar singură. Ar fi mai bine să nu vii cu mine.

— Nu, n-ar fi mai bine. Vreau să-l cunosc pe fratele tău.

Ea zâmbi stins.

— Tu ai avut parte doar de puțin din cât poate Patrick să fie de protector. Și el

e doar un mic pisoiaș în comparație cu Michael.

— Patrick și cu mine ne înțelegem. Nu mi-e teamă. De ce mi-ar fi?

— Pentru că eu îl cunosc pe Michael, iar tu nu.

El își trecu degetele prin părul ei.

— Mai exact, de ce te temi, Erin? N-am de gând să provoc nicio neplăcere între tine și fratele tău. Vreau numai să-l cunosc și să stau de vorbă cu el. Ai nevoie de cineva de partea ta. Poate îl pot ajuta pe fratele tău să înțeleagă ce vrei să faci în viață, într-un fel în care tu n-ai putea. Poate voi reuși să fac lucrurile să meargă mai ușor între voi doi.

Ea izbucni în râs.

— Probabil că glumești. Michael are niște idei foarte bine înfipite în minte în legătură cu asta. Tu nu te potrivești cu niciuna dintre ele. Așa cum îl cunosc eu pe Michael, nu-i nicio cale prin care el ar putea înțelege relația noastră.

Judd își răsuci o șuviță în jurul unui deget.

— Atunci va trebui să-l facem să înțeleagă, răspunse el încet.

Mai târziu, în timp ce se schimba de haine la ea în cameră, Erin se întrebă cum avea Judd de gând să-l facă pe Michael să înțeleagă relația dintre ei, din moment ce ea însăși n-o înțelegea.

Își vârî cămașa albă fără guler în fusta ruginie stil sarong. Gândindu-se că gâtul îi rămânea dezgolit, iar fusta abia dacă-i ajungea la genunchi, știa că Michael va ridica o sprânceană în legătură cu alegerea ei de a se îmbrăca.

După ce își strecură picioarele într-o pereche de sandale, își trecu degetele prin păr, întrebându-se dacă să-l strângă sau să-l lase pe umeri. Fusese o zi fierbinte și se anunța o seară și mai fierbinte la casa lui Patrick. Dacă și-ar strânge părul, s-ar mai răcori puțin.

Făcu o grimasă. N-avea nicio importanță dacă va purta părul strâns sau liber. Atmosfera va fi încinsă, indiferent de coafura ei.

Numai că Erin se înșela. Era răcoare la Patrick, atunci când ea intră, alături de Judd.

Patrick și Michael erau în camera de zi. Nici urmă de Stella, soția lui Patrick,

numai cei doi Callahan-i cu chipuri cioplite în piatră.

Ca de obicei, Michael o studie îndeaproape pe Erin, ca printr-o lupă, în timp ce ea traversa încăperea. La fel ca și Patrick, Michael o acoperi cu totul când o strânse în brațe.

Îndepărtând-o apoi de la pieptul lui, privi în jos către ea, cu ochii ațintiți asupra chipului ei.

— Patrick mi-a spus că ești bine. A trebuit să mă conving singur.

Oftând, ea îi zâmbi.

— După cum vezi, sunt bine.

El îi răsuci capul într-o parte.

— Nu sunt chiar atât de sigur. E ceva diferit la tine. Ceva în privirea ta ce n-am mai văzut până acum.

— Din cauza foamei, murmură ea, făcând un pas înapoi. Sunt flămândă. Putea simți tensiunea din Michael în timp ce-l lua de braț și-l răsucea spre Judd pentru a face prezentările.

În timp ce bărbații își strângeau mâinile, cumnata lui Erin intră în cameră. Erin îl prezintă pe Judd, Stellei, care-i zâmbi prietenos în semn de bun-venit, în timp ce acceptă sticla cu vin din mâna lui. Aruncând o privire împrejur, întrebă puțin prea tare dacă dorește cineva ceva de băut. Nimeni nu răspunse.

Privind către Judd, Michael făcu un semn din cap spre glasvandul din stânga lui. Deși ridică o sprânceană la gestul arogant al acestuia, Judd îl urmă pe fratele mai mare al lui Erin afară.

Erin gemu și se prăbuși pe canapea.

— Ei bine, Michael a fost chiar subtil, nu-i așa?

Stella se prăbuși lângă ea.

— Să nu mai folosești „subtil” și „Michael” în aceeași propoziție. Practic, scuipa flăcări când a ajuns.

Erin se încruntă către Patrick.

— Ce i-ai spus?

— Exact ce mi-a spus Judd să-i spun, că e timpul ca Michael să-l cunoască.

— A spus Judd asta? De ce?

Patrick ridică din umeri.

— E prietenul tău. Întreabă-l pe el.

— Nu e prietenul meu.

Prin lunga experiență de împăciuitoare, Stella interveni:

— Oricine ar fi, pare genul de bărbat în stare să-și poarte singur de grijă. Erin, aş avea nevoie de ajutorul tău (a bucătărie, iar tu, Patrick, aveai de gând să vezi de fripturile alea pe care le tot marinezi de vreo patru ore.

Erin fu fericită s-o ajute pe Stella la bucătărie. Fu cât pe ce să-și taie degetul feliuțe, în locul unui morcov, când privi afară pe fereastra bucătăriei și-l văzu pe Michael zâmbind. Nu politicos, de fațadă, ci un zâmbet adevărat, vesel.

Ceva mai târziu, auzi glasvandul deschizându-se și se apropie de ușa ce dădea în camera de zi. Rămase cu gura căscată când îi văzu pe cei doi bărbați.

Michael râdea! Erin nu fu în stare să facă altceva decât să se holbeze, uimită. Și nu era singură. Stella și Patrick stăteau lângă ea, la fel de uimiți, cu aceleași expresii pe chip.

Judd îi făcu cu ochiul lui Erin, arătându-i că scăpase neșifonat din această întâlnire. Ar fi dat orice să știe ce discutaseră cei doi bărbați. Mai ales că, fără îndoială, ea fusese principalul subiect de discuție. Și în plus de asta, se putea folosi și ea de tactica lui, pentru a lupta împotriva lui Michael.

Stella profită de buna dispoziție subită a lui Michael pentru a-i strânge pe toți, în scopul de a-i invita la masă. Erin se așeză între Judd și Michael, deși în curând simți că le sta în cale. Cei doi bărbați se tot aplecau pe lângă ea pentru a-și vorbi.

Și când ridică privirea spre cumnata sa, Stella ridică din umeri, în semn de răspuns la întrebarea ei nerostită: ce dracu' se petrece aici? Până acum toate întrunirile lor de familie începeau cu întrebările lui Michael despre cum se descurca Erin de una singură. Nu exista nimic despre care să n-o întrebe, inclusiv ce mânca, cum dormea și câte ore lucra.

Dar în seara asta, Michael nu-i puse nicio întrebare.

Își dădu scaunul puțin mai în spate pentru ca Judd și Michael să poată discuta

mai ușor.

Ascultă cum explică Judd, în cele mai mici detalii, modul de folosire al unui dispozitiv electric fabricat de compania lui. Descrierea lui generează o întrebare din partea lui Patrick, urmată de un comentariu al lui Michael, și cei trei bărbați se afundă mai mult în discuția de afaceri.

Când Stella servi cafeaua în camera de zi, Michael îi adresează în sfârșit o întrebare lui Erin:

— Cât mai ai de lucru la pictura murală din clădirea Stafford?

— E aproape gata. Încă vreo două nopți și o termin. De ce?

— Speram să-ți poți lua câteva zile libere odată ce vei termina acea lucrare mare, înainte să începi altceva. Mi-ar plăcea să poți veni în Maui în weekend. Din câte am auzit, ai lucrat cam mult și nu ți-ar strica ceva timp liber.

Erin se încruntă către Judd înainte să-și întoarcă privirea spre Michael.

— Nu știu ce ți s-a spus, Michael, dar nu lucrez mai mult decât partenerii mei.

— Totuși mi-ar plăcea să veniți cât timp mai este Judd în vacanță. Ar putea și el să vadă Maui cu ocazia asta, iar tu ți-ai lua o pauză de la galerie.

— Judd poate veni în Maui oricând dorește, fără mine, Michael. Voi veni odată cu Patrick și Stella la ziua ta de naștere peste două luni, ca de obicei.

Spre uimirea ei, Michael o aprobă dând din cap. De obicei când ea i se împotriva, el insistă din răsuputeri.

— Am înțeles că veți avea un vernisaj în vreo două săptămâni, zise el în schimb. Vei expune și tu?

— Bineînțeles.

— Mi-ar plăcea să vin și eu, dacă-mi spui din timp când va fi.

În loc să răspundă, Erin se ridică și se postă în fața lui Michael. Întinzând mâna, spuse:

— Aș vrea să-ți văd actele de identitate, te rog. Arăți ca fratele meu, Michael, dar în mod sigur nu vorbești ca el. Ce ți-a făcut?

Câteva secunde fu liniște desăvârșită în cameră. Toți erau cu ochii pe Michael, să vadă cum reacționează.

Și spre uimirea tuturor – cu excepția lui Judd – Michael zâmbi și-i luă mâna într-a lui.

— Monstrul mult prea grijuliu este încă aici, numai că a avut parte de niște sfaturi bune din partea unui expert despre cum trebuie să te porți cu surorile. În special cu o soră care a crescut mare și nu mai are nevoie de un frate mai mare care să-i privească peste umăr din minut în minut. Aparent e o greșeală comună a fraților mai mari să nu fie în stare să recunoască, atunci când surorile lor mai mici sunt în stare să ia singure decizii și să-și trăiască singure viața.

Erin privi către Judd, care îi urmărea cu o sclipire de satisfacție în ochi. Părea prea mulțumit de el însuși, ceea ce o irită. În loc să-i fie recunoscătoare pentru schimbarea pe care o produsese în atitudinea lui Michael, se simțea nemulțumită de faptul că schimbarea se produsese ca urmare a cuvintelor lui, și nu datorită ei însăși. Ani de zile se străduise să-l convingă pe Michael că era o femeie adultă. Miraculos, Judd reușise asta într-o singură seară.

Încă ținând-o de mână, Michael se ridică în picioare.

— Te las pe mâini bune. Între Patrick și Judd care să aibă grijă de tine, n-o să mă mai îngrijorez atât pentru orice. Și oricât de bine m-am simțit în această seară, e timpul să plec înapoi la Maui.

Îi mulțumi Stellei pentru cina minunată și îi spuse lui Patrick că nu-i nevoie să-l ducă la aeroport. Acceptase invitația lui Judd de a-l duce el, de vreme ce el și Erin tot aveau drum încolo.

În timp ce Michael le spunea noapte bună Stellei și lui Patrick, Erin îl trase deoparte pe Judd.

— De ce i-ai spus lui Michael că mergem spre aeroport? întrebă ea. Nu este în drumul nostru către casă.

— Știu, dar e în drumul spre apartamentul meu.

Ea privi într-o parte. Știa că relația lor se va încheia, dar nu se aștepta să se termine atât de repede. Se îndreptă spre cumnata sa să-i mulțumească pentru cină. După toate surprizele acelei seri, gândul că Judd o părăsea era cel mai greu de acceptat. Totuși, hotărî să treacă și prin asta cu mândria intactă.

Judd o privi pe Erin în timp ce ea își îmbrățișa fratele și cumnata. Crezuse că-i cunoștea deja toate expresiile chipului, dar expresia chinuită pe care o căpătase de când aflate că vor merge la apartamentul lui, n-o mai văzuse până atunci.

Desigur, seara nu fusese floare la ureche pentru ea, dar nu putea înțelege de ce părea dintr-odată atât de pierdută.

Afară, Erin dădu să urce în spatele mașinii, dar Judd o opri.

— Tu stai lângă mine. Michael va sta în spate.

— Dar eu voi coborî prima, spuse ea. Evităm un ocol dacă stau eu în spate.

El se încruntă.

— De ce crezi că vei coborî tu prima? îl ducem pe Michael la aeroport, apoi mergem la apartamentul meu, și nu invers.

Înainte ca ea să mai poată să întrebe de ce mergeau la apartamentul lui, Michael îi arătă să urce în față.

— Trebuie să prind avionul. Puteți discuta problema mai târziu.

Drumul către aeroport fu scurt, de vreme ce Judd fu nevoit să meargă repede pentru ca Michael să nu piardă avionul. Erin abia dacă avu timp să-și sărute fratele, înainte ca acesta s-o ia la goană spre poarta de îmbarcare.

Nu-și recăpătase încă răsuflarea când Judd o prinse de braț și o conduse afară din aeroport.

— Acum, că am terminat cu obligațiile familiale, spuse el, restul nopții ne aparține numai nouă.

Ea avu de gând să remarce că nu mai rămăsese mare lucru din noaptea aceea, dar se abținu. Oricum nu prea avea cum să vorbească, la cât de repede mergeau.

Odată ajunși în mașină, deschise gura să vorbească, dar el i-o acoperi cu degetele.

— Păstrează-ți toate gândurile tale delicioase până când vom ajunge în apartament. Îți voi acorda toată atenția mea atunci, îți promit.

Ea închise gura, aproape prinzându-i degetele cu dinții. Avea dreptate. Putea să-și adune gândurile în acest răgaz. Erau mai multe lucruri despre care voia să-l întrebe, și era o idee bună să le pună în ordine înainte de confruntare.

Totuși, îi fu greu să mai gândească atunci când ajunseră la destinație. Imediat ce ușile liftului se închiseră, Judd o trase lângă el, aducându-i mâna peste buzele lui.

— Judd, trebuie să stăm de vorbă, reuși ea să spună, în timp ce limba lui se răsucea în jurul unui deget al ei.

— Mi-am cam terminat cuvintele, draga mea.

Fratele tău nu-i o nucă prea ușor de spart.

Îi plăcea felul în care el îi dezmiarda degetele, dar senzația o zăpăcea.

— Ăsta-i unul dintre lucrurile despre care vreau să vorbim. Ce dracu' i-ai spus?

Judd își înlănțui mâinile în spatele ei, bucurându-se că o are din nou în brațe.

— M-am folosit de propria mea experiență cu surorile mele și i-am spus că dacă ții pe cineva prea strâns, riști să-l strangulezi. Este un punct de vedere la care nu se mai gândise niciodată înainte, l-am reamintit ce femeie minunată este sora lui – a acceptat cuvântul „femeie” – și nu o fetiță. Câteodată e greu să vezi lucrurile cu claritate când le ai chiar sub nas.

Ea își lăsă capul pe pieptul lui, atinsă mai mult de tonul, blând al vocii lui, decât de cele spuse de el.

Oftă din greu.

— Ce mă fac eu cu tine, Judd?

El chicoti.

— Aș avea câteva sugestii.

Ușile liftului se deschiseră. O ridică în brațe și o purtă de-a lungul holului. Vreo două femei mai în vârstă se holbară la ei, cu mâinile la gură de uimire.

— Scuzați-ne, doamnelor, spuse Judd, zâmbindu-le. Doamna mea nu se mai poate ține pe picioare.

Când ajunse în dreptul ușii, o lăsă încet pe Erin, ținând-o strâns lângă el în timp ce strecură cheia în încuietoare. Înainte de a deschide ușa, spuse:

— Închide ochii.

— Ce?

— Închide ochii.

— De ce? Dacă închid ochii nu mai văd pe unde merg.

— Aici e tot secretul. El scutură din cap, mimând exasperarea. Fă ce-ți spun, numai câteva secunde. Închide ochii ăia frumoși.

Închise ochii.

— Acum ce urmează?

El o răsuci cu fața la ușă, o deschise, apoi o împinse încet peste prag. O ghidă, cu mâinile pe umerii ei, apoi se opri.

— Acum poți să-i deschizi.

Îi deschise. Apoi clipi de câteva ori, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Camera de zi era plină de flori. Nu doar câțiva I trandafiri în vază, ci nenumărate flori, de diferite feluri în vase de toate formele și culorile, așezate pe podea, pe mese, pe mobilă. Crini, orhidee Vanda, cale, flori de câmp, ferigi. Era ca într-un; paradis tropical.

Ea se întoarse încet spre el.

— Nu știu ce să spun.

El zâmbi.

— Pentru prima oară, Erin Callahan a rămas fără cuvinte.

— Cu excepția unei întrebări.

— Știam eu că e prea frumos ca să dureze. Care-i întrebarea?

— De ce? De ce toate astea?

— Mai devreme plănuisem o cină liniștită și intimă aici, doar noi doi. Mâncare adevărată. Nici măcar o singură înghițitură care să poată fi considerată mâncare dietetică.

Ea zâmbi, auzind aluzia lui despre mâncarea lui Roy. Zâmbetul i se stinse când el culese un crin de pe masă și-l atinse de buzele ei.

— Când planurile pentru cină s-au schimbat, am anulat comanda la restaurant.

— Dar nu și pe cea de la florărie.

El scutură din cap, cu privirea ațintită pe petala catifelată de pe pielea ei.

— N-am vrut să anulez comanda pentru flori. Ele sunt o parte importantă a fanteziei pe care am tot avut-o în ultima vreme.

— Nu credeam că ești genul de bărbat care are fantezii.

Îi prinse crinul după ureche, apoi o apucă de umeri.

— Asta e prima de la vârsta de paisprezece ani încoace. Am mai avut o fantezie cu o prietenă de joacă, mult prea dezvoltată pentru vârsta ei. N-a ieșit nimic din ea. Iar acum, am această fantezie despre cum aș face dragoste cu tine într-un câmp de flori. Și de vreme ce insula e destul de aglomerată și o grămadă de turiști rătăcesc aiurea, dacă am face dragoste afară am putea sfârși în închisoare. Asta mi s-a părut o variantă mult mai bună. Și sunt hotărât să fac ca această fantezie să devină realitate.

Ea zâmbi.

— Și eu ce pot face ca să te ajut?

El o trase în jos, pe covorul acoperit de flori.

— Tu ești fantezia mea.

Trupul ei strivi florile, eliberându-le parfumul puternic, senzual.

— Nu sunt o fantezie, Judd. Sunt foarte reală.

El își trecu mâna peste talia și șoldul ei, savurându-i curbele delicate.

— La fel mă faci și tu să simt. Ca și cum fiecare firicel de nerv este viu, ca și cum aș exploda dacă nu mă pot îngropa în tine.

Ea ridică mâna pentru a-i cuprinde obrazul. Dorința strălucea în privirea lui. Era o expresie pe care n-o va uita vreodată.

— Și eu ce fac în această fantezie a ta? Vreau să-mi joc bine; rolul.

Sprijinindu-se într-un cot, el trase de cămașa ei.

— Mai întâi de toate, nu porți asta.

Cu ochii în ochii lui, ea se ridică în șezut, apoi își scoase cămașa peste cap. Zâmbi când îl auzi respirând din greu. Nu mai avea nimic pe sub ea.

Mâna lui lunecă de pe talie către sân. Ea i-o ghidă mai degrabă spre copca fustei.

— Dar asta?

— Și ea trebuie să dispară.

Cu câteva mișcări, el desfăcu fusta și o trase în jos peste picioare, apoi chiloții.

Pentru o clipă, el devoră priveliștea trupului ei gol, întins pe un pat de flori colorate.

— Erin, ești cea mai frumoasă femeie.

Apăsându-l cu mâna pe ceafă, îl făcu să se apropie de ea.

— Sărută-mă.

El gemu în clipa în care îi îndeplini dorința, vrând să ia tot ce i se oferea. Capul îi plutea într-o explozie de senzații. Anticiparea îi genera o erecție dureroasă.

El se desprinsese din sărut când îi simți mâna alunecând în jos, spre copca blugilor. Îi apucă încheietura pentru a o opri.

— Nu încă. Vreau să dureze mai mult.

Ea scutură din cap. Respirația îi era întretăiată în timp ce șoptea:

— Nu cred că rezist eu. Te vreau acum.

Tot timpul cât își smulse hainele de pe el, privirea nu i se desprinsese de pe chipul ei.

Apoi veni jos lângă ea, atingând-o cu erecția lui înfierbântată. Când ea închise ochii, el șopti:

— Nu. Uită-te la mine.

Încet, ea ridică genele și întâlni privirea lui arzătoare. Când ridică șoldurile, el nu mai rezistă. Se strecură încet în trupul ei cald și primitiv, sorbindu-i geamătul în timp ce o sărută.

Așa cum se aștepta, lumea dispăru, lăsându-i doar pe ei doi.

9

După acea-noapte magică petrecută cu Judd în apartamentul lui, Erin fu nevoită să revină la realitate când se întoarseră acasă, a doua zi. Găsiră un mesaj pentru Judd s-o sune pe sora sa cât de repede posibil la Stafford Industries, iar Erin fu lovită de vestea că nu funcționa apa caldă.

Judd telefonă primul, în timp ce Erin căută în cartea de telefon numărul unui instalator. După ce termină el de vorbit, se așeză pe scaun, lângă ea, la măsuta din bucătărie.

— Justine vrea să mă vadă, zise el. Sunt niște probleme de familie pe care nu vrea să le discutăm la telefon, așa că va trebui să merg la birou în dimineața asta. Am să iau mașina ta, dacă tu nu ai nevoie de ea, sau pot să sun să vină limuzina companiei să mă ia.

— N-am nevoie de mașină până diseară, spuse ea, cu ochii în cartea de telefon. Poți s-o iei, atâta vreme cât te întorci înainte de ora șase seara.

El aruncă o privire către cartea de telefon.

— Vrei să mă ocup eu de găsirea unui instalator înainte să plec?

Ea notă pe o bucată de hârtie câteva numere de telefon.

— Mă descurc. Nu-i prima oară când avem probleme cu instalația de apă. Farmecul rustic își are dezavantajele lui. Singura șmecherie o să fie găsirea un instalator care să vrea să vină imediat, și nu peste o săptămână.

Ea ar fi putut adăuga că spera să găsească unul care să nici nu ia pielea de pe ei. Contul din bancă al galeriei nu era pe roșu, dar nu era nici chiar pe verde. Mai exact, undeva pe la mijloc.

Judd o ridică de pe scaun și o strânse în brațe.

— Nu așa aveam de gând să ne petrecem ziua, murmură el.

Ea închise ochii și simți trupul lui tare apăsător de al ei. Voia să absoarbă cât mai multe senzații.

— Câteodată nu putem avea tot ce ne dorim, spuse ea încet.

Ridicând capul, el privi în jos spre ea.

— Câteodată putem.

Ea știa la ce se aștepta când el o sărută. Explozia simțurilor îi era familiară, deși nouă, făcând-o să se întrebe dacă va cunoaște vreodată în întregime efectele lui Judd asupra ei. Brațele i se ridicară în jurul gâtului lui pentru a-l aduce mai aproape. Voia să se mai agațe puțin de mica ei părticică de paradis, înainte să fie aruncată înapoi în singurătate.

Judd îi simți răspunsul trupului cu fiecare fibră a ființei lui. Și unul dintre lucrurile cel mai greu de făcut era să se îndepărteze de ea, în loc s-o ducă spre dormitor.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să continui, trebuie să plec, șopti el. Dacă te mai sărut o dată, nu cred că mă voi mai putea opri.

Cu efort, ea păși înapoi.

— Îți aduc eu cheile mașinii.

Judd se sprijini de bufet, după ce ea ieși din bucătărie. Profită de cele câteva minute de singurătate pentru a încerca să înțeleagă reacțiile ei. Acest sărut al ei fusese aproape disperat, apoi păru să se retragă, nu numai fizic, ci și sufletește. Nu putea înțelege de ce. Oricât de mult îi displăcea să plece, drumul până la birou îi oferea șansa să pună câteva lucruri în mișcare. Probabil că ar fi fost mai bine dacă ar fi contactat-o pe Justine mai devreme, odată ce se hotărâse ce era de făcut.

Dar în ultimele două zile nu făcuse altceva decât să se gândească la Erin.

Zâmbi. Era o boală grea, de care va suferi foarte mult timp. Ca de exemplu, toată viața.

Când ea se întoarse, îi înmână cheile.

— Ține minte, am nevoie de mașină pe la ora șase.

— Nicio problemă. Voi reveni mult mai devreme. Tu ce vei face, în afară de chestia cu instalatorul, în timp ce eu voi fi dădăcit de sora mea?

— Am să lucrez în atelier. Mai am câteva lucrări de terminat, înainte de deschiderea noii expoziții.

El o prinse iarăși în brațe.

— Te descurci cât lipsesc eu?

Ea știa că el se referea doar la ziua de azi, și mai știa că în niciun caz nu-i va fi bine când el va fi plecat definitiv.

— Mă descurc.

El își mai îngădui un ultim sărut înainte de plecare. Cu cât ajungea mai repede la birou și se ocupa de afaceri, cu atât mai repede se putea întoarce.

Judd era deja plecat de o jumătate de oră, când Erin reuși să găsească un instalator care să vrea să vină în acea după-amiază. Pe oricine altcineva sunase, obținuse doar scuze, promisiuni evazive sau de genul „într-una din zilele următoare”. Sperând că acesta din urmă va veni într-adevăr în după-amiaza aceea, așa cum

promisese, notă numele firmei și telefonul.

Tocmai punea cartea de telefon înapoi în bufet, când Roy intră pe ușa din spate.

— Ai reușit să găsești un instalator?

— Cred că da. Îmi mai rămăseseră doar vreo doi de sunat când l-am găsit pe acesta să spună că va veni în după-amiaza asta.

— Bine. Roy zăbovi în cadrul ușii, în loc să pătrundă în teritoriul care, în mod normal, era al lui. Ah, Erin. Ai un minut liber?

— Sigur. Care-i treaba?

— Nu-mi place să te pisez cu și mai multe probleme, dar în ultimele două zile ai fost ocupată cu Judd, așa că n-am avut când să-ți spun noile vești. Mă tem că nu mai pot aștepta.

— Ce e? întrebă Erin, încurcată.

Roy ocoli masa și se așează.

— Stai jos, Erin.

Lui Erin, treaba asta îi plăcea din ce în ce mai puțin. Orice ar fi avut de gând Roy să-i spună, nu părea o veste prea bună. Și era și momentul cel mai potrivit pentru asta.

Trăgându-și un scaun în fața lui, se așează.

— Dacă te-ai hotărât să renunți la bucătărie, acum e momentul s-o spui.

El privi în jos, răsucind între degete marginea feței de masă.

— Nu. Nu-i vorba de asta.

Ea așteaptă ca el să continue. Văzând că el nu zice nimic, întrebă:

— Haide, Roy, ce e?

— Cred că n-am altă cale s-o spun decât s-o zic pe șleau.

— Cel mai bine. Pe șleau.

— Gate și cu mine ne mutăm.

Erin se lăsă pe spate.

— Dacă e din cauza apei calde, am s-o rezolv.

El se aplecă spre ea, cu mâinile pe masă.

— Nu-i din cauza apei calde, zise el. E din cauza lipsei de intimitate. Gate și cu mine ne tot gândim să ne găsim un loc al nostru, de vreo șase luni. Am început să căutăm ceva de închiriat pe aici, prin zonă, abia acum o lună, când Gate a descoperit că s-ar putea să fie însărcinată. După ce a consultat un doctor și a aflat că într-adevăr e însărcinată, am hotărât că nu mai putem amâna mutarea noastră într-o casă mai mare. Soțul unei asistente a doctorului lui Gate se pregătește pentru un transfer și vor să închirieze casa. Vom merge s-o vedem în după-amiaza asta.

Erin sări de pe scaun și ocoli masa pentru a-l îmbrățișa.

— Dar asta-i o veste nemaipomenită!

O îmbrățișă și el, apoi se holbă la ea.

— Nu asta-i reacția la care ne așteptam. Să fiu sincer, ne-am gândit că vei fi supărată că ne mutăm.

Făcând un pas înapoi, ea îl privi.

— Vorbești serios? Mă bucur pentru tine și Gate. Veți avea un copil. E nemaipomenit.

— Dar, Erin, cum rămâne cu chiria pentru casă? Vom continua să împărțim cheltuielile expoziției, dar nu vom mai putea să-ți plătim chirie, odată ce ne vom muta.

Ea își puse mâinile în șolduri și se încruntă.

— Să nu-mi spui că și tu crezi despre mine că nu mă interesează decât banii! Suntem prieteni de mult timp, Roy. Credeam că tu și Gate mă cunoașteți și știți că nu pun banii înaintea fericirii voastre.

— Nu-i vorba de asta, dar cum vei putea să păstrezi acum casa de una singură? Polly a plecat, Wayne va sta în Maui câteva săptămâni, Judd a plecat la San Francisco, iar acum Gate și cu mine ne mutăm. Tu ce vei face?

Ea îl prinse de braț.

— Nu-ți face griji pentru mine. Tu ai o soție și un copil la care să te gândești, și ei sunt pe primul loc. Vom ține galeria deschisă într-un fel sau altul.

El privi într-o parte, apoi înapoi la ea.

— Noi... ah, ne-am gândit că tu și cu Judd, poate...

Ea scutură din cap, zâmbind stins.

— Judd va pleca la San Francisco peste vreo două zile, iar eu rămân aici.

După o pauză, Roy spuse încet:

— Îmi pare rău, Erin. S-ar părea că toată lumea pleacă de lângă tine.

— Așa stau lucrurile. Cred că pot spune că așa e viața. Când am început să ne facem planuri pentru deschiderea galeriei, știam cu toții că vom fi nevoiți să schimbăm pe parcurs o grămadă de lucruri. Ar fi nerealist să credem că vom trăi împreună tot restul vieții.

— Numai că tu ai fost forța principală în deschiderea galeriei și în păstrarea bunului mers al lucrurilor. Am lăsat prea multe pe capul tău, ceea ce n-a fost cinstit. Judd ne-a deschis ochii. Am profitat de tine, iar tu ai făcut o treabă nemaipomenită. Iar acum te abandonăm cu toții.

Neștiind cât de mult va mai fi în stare să-și păstreze atitudinea încrezătoare, îl apucă de braț și-l conduse afară din bucătărie.

— Haide s-o găsim pe Gate. După ce am s-o felicit pentru copil, am să-i sugerez să înceapă imediat împachetatul lucrurilor și al clopotelor de vânt. Ar trebui să fie gata când vă veți muta în noua voastră casă.

Lui Judd îi luă mai mult timp decât crezuse, dar rezolvase tot ce-și pusese în gând să rezolve. Când ajunsese la galerie, nu putu să parcheze în locul obișnuit. Era ocupat de o dubă mare, albastră, cu însemnul unei firme de instalatori, cu litere albe. Erin stătea lângă ușa șoferului și-i spunea ceva omului din spatele volanului.

Judd rămase în mașină încă un minut, bucurându-se de priveliștea oferită de soarele strălucind în părul ei negru, pe care vântul i-l învolbură peste umeri. Fusese departe de ea cinci ore, dar simțea ca și cum n-o mai văzuse de mai multe zile. Gândul că trebuia să plece de lângă ea, chiar și pentru scurt timp, îl durea.

Dar trebuia. Când plecase, în dimineața aceea, nu se așteptase să fie nevoit să părăsească insula imediat.

După ce instalatorul plecă, Judd ieși din mașină și se apropie de Erin. Ea rămase pe loc, așteptându-l. Imaginea ei în acea clipă era una dintre cele pe care le vă lua cu el, ca să și le poată aminti în nopțile pe care va trebui să le petreacă fără ea.

Se opri la numai câțiva centimetri de ea și îi prinse capul în palme, apoi se aplecă și o sărută scurt.

Când ridică capul s-o privească, expresia ciudată de pe chipul ei îl surprinse. Tristețea și durerea erau amestecate cu plăcerea și căldura la care el se așteptase din partea ei.

Înainte ca el să apuce să zică ceva, privirea ei alunecă spre ceva ce se găsea în spatele lui. Uitându-se înapoi să vadă ce-i atrăsese atenția, văzu limuzina companiei parcând în spatele mașinii ei.

Se răsuci înapoi către Erin și deschise gura ca să-i explice, dar nu mai zise nimic când văzu expresia ei resemnată. Avea impresia că ea știa ce urma el să-i spună.

— Trebuie să plec imediat la San Francisco, spuse el scurt.

El crezu că o vede tresărind, apoi se gândi că trebuie să se fi înșelat când ea îi răspunse calm:

— Bine.

Ea păși în lături pentru a-i face loc să treacă spre casă.

— Presupun că vei dori să împachetezi.

Vocea ei era de o politețe rece, fără niciun pic din căldura pe care el se obișnuise s-o primească din partea ei.

— N-am venit pentru haine. N-am nevoie de ele. Am venit să-ți spun de ce trebuie să plec mai repede decât credeam.

— Puteai să dai un telefon. Nu-mi datorezi nicio explicație, Judd. Știam că oricum vei pleca de pe insulă.

Privirea lui săpă adânc în ea. Se așteptase ca ea să fie supărată că pleacă, poate chiar furioasă că pleacă atât de repede. Nu se așteptase la această acceptare resemnată.

— Dacă ar fi existat vreo altă cale, spuse el, aș fi făcut așa.

Ea coborî privirea.

— Știu.

Își reprimă furia pe care o simțea urcând în el. Nu i-ar fi folosit la nimic să-și

piardă cumpătul acum. Răbdarea, însă da.

Când ea se răsuci și porni spre casă, el strânse pumnii, ca să nu o apuce de umeri și s-o scuture bine, ca s-o facă să-și vină în fire. Apoi remarcă felul rigid în care mergea, cu spatele drept, fără grația ei obișnuită. Nu părea chiar atât de supărată și îngrijorată de plecarea lui, pe cât se așteptase el să fie. Și mai era încă ceva. Simțea că ea voia să se despartă de el cu un „la revedere” de conveniență, fără lacrimi, reproșuri sau regrete.

O ajunsese din urmă în hol, o prinse de mână și o răsuci cu fața spre el.

— La dracu', Erin. Nu vreau să plec, dar trebuie. Soră-mea și cumnatul meu pleacă în vacanță, iar Sam vrea să-mi mai facă un examen medical înainte să plece, ca să poată asigura întreaga familie că sunt bine.

— Înțeleg, Judd.

El îi dădu drumul și își strecură mâna în buzunarul de la spate al blugilor, de unde scoase portofelul. Geamătul ei subit îl făcu să ridice privirea. Devenise incredibil de palidă, iar privirea cu care fixa portofelul nu putea fi numită decât îngrozită.

— Dacă vrei să-mi dai bani, spuse ea sec, cu ochii încă pe portofel, n-am să te iert niciodată.

El ridică o sprânceană la auzul tonului vocii ei.

— N-am de gând să-ți dau bani.

El deschise portofelul și scoase o carte de vizită, albă. Întinzând-o către ea, spuse:

— Cartea mea de vizită. Am scris pe spate numărul meu de acasă. Sper că pot prinde un avion înapoi în vreo două zile, sau cel mult o săptămână. Până nu ajung acolo nu știu cât va dura să aranjez toate lucrurile. Dacă ai nevoie de mine, pentru orice, mă poți găsi la unul dintre aceste numere.

Mâna ei se ridică încet pentru a lua dreptunghiul de carton dintre degetele lui. Pentru câteva secunde, ea pur și simplu se holbă la el, apoi îl răsuci pentru a citi numărul de pe spate. Părea că se concentrează asupra fiecărei mișcări pe care o făcea.

Reacția ei îl nedumerea. Nu-și putea da seama ce nu era în regulă, dar sigur era

ceva.

Își rosti gândurile cu voce tare:

— Aș vrea să mai stau cu tine înainte să plec, dar cu cât ajung mai repede în San Francisco, cu atât voi putea să mă întorc mai repede.

Ea porni în lungul holului, apoi se opri și se întoarse lângă el.

— Am uitat. Ai spus că nu ai nevoie de haine.

El îi prinse obrazii în palme.

— Am timp destul pentru un sărut adevărat.

Ea ridică bărbia și îi zâmbi.

— Obiceiul pe insulă este că la despărțire să oferi călătorului un colier de flori și un sărut. Dacă mi-ai fi spus din timp, aș fi făcut unul pentru tine.

— Mă mulțumesc cu sărutul.

O apropie încet de el, absorbind cât de multă plăcere putea. Va trebui să se mulțumească doar cu atât pentru ceva timp. Apoi o sărută adânc, înfometat. Gândul că nu va mai putea s-o sărute, s-o atingă, s-o iubească atâta timp cât va fi plecat, era ca un gol imens pe care el se străduia să-l umple acum cu gustul ei.

Trăgându-se înapoi cât mai era în stare, o mângâie pe obraz.

— La dracu', nu vreau să plec.

Privirea îi fu atrasă către buzele ei, când ea își trecu limba peste ele, gustând parcă aroma lăsată de el acolo. El gemu.

— Aș fi vrut să am mai mult timp.

— Dar nu ai. Mașina te așteaptă.

Trecându-și un braț în jurul taliei ei, simți tensiunea din trupul ei.

— Ești bine?

— Sigur, răspunse ea scurt. De ce n-aș fi?

El deschise glasvandul, apoi privi spre ea. Dacă mai rămânea multă vreme atât de rigidă, se va rupe în două, se gândi el.

— Ai avut probleme cu instalatorul? A terminat reparația?

— A schimbat rezistența boilerului.

— Bine. Dumnezeu știe că va trebui să fac o mulțime de dușuri reci odată

ajuns în San Francisco. Nu mi-ar plăcea să știu că și tu trebuie să faci la fel.

Șoferul deschise portiera, când ei se apropiară de mașină.

— Mai sunt treizeci de minute până la plecarea avionului, domnule Stafford.

— Știu. Cu mâna pe marginea portierei, el se aplecă s-o sărute. Am să te sun.

Erin rămase în parcare a galeriei multă vreme după ce limuzina cenușie dispăruse în depărtare.

El fusese atât de fericit; se gândi ea, atât de surexcitat la întoarcerea în San Francisco, chiar dacă asta însemna s-o lase pe ea acolo. Fiecare cuvânt al lui îi zgâriase nervii, ca o unghie pe o tablă de scris.

Porni către ușa din spate a galeriei. Trebuia să facă ceva. Altfel va începe să-i pară rău pentru ea, și asta n-ar rezolva nimic. Și ceea ce trebuia să facă, se gândi ea, era să găsească o modalitate, ca să plătească instalatorul. Cine ar fi crezut că repararea unui boiler va costa cât una dintre picturile ei?

Dădu cu piciorul într-o piatră, apoi se strâmbă de durere și se aplecă să-și frece degetul care o durea. Data viitoare când va mai avea de gând să lovească cu piciorul în ceva tare, ar trebui să-și amintească că purta sandale, și nu pantofi.

Dar durerea din deget nu era nimic pe lângă durerea din suflet.

Grăbi pasul. Nu, n-avea să-și plângă de milă. Intrase în această legătură cu Judd, cu ochii deschiși. În mod prostesc își deschisese și inima și-l lăsase să intre, dar va supraviețui. Mai supraviețuise unei prăbușiri înainte. Va trece și peste asta de acum.

Traversă întreaga galerie până la ușa din față și îndreptă anunțul de „închis”. Fusese nevoită să închidă galeria când venise instalatorul, de vreme ce Kate și Roy plecaseră să vadă noua casă.

Întorcându-se la birou, scoase agenda de lucru, unde avea toate numerele de telefon și adresele clienților actuali și potențiali.

Douăzeci de minute mai târziu închise telefonul și notă comanda pe care o primise. O sută de picturi cu ananași și cincizeci cu Capul Diamond, toate de doisprezece pe șaptesprezece centimetri și înrămate, de livrat în două săptămâni. Și dacă se vor vinde bine, comanda va fi repetată. Asta va acoperi nota de plată a

instalatorului și-i va rămâne ceva și pentru chirie. Scăpă un oftat de ușurare, că magazinul de suveniruri fusese interesat de oferta ei, chiar dacă, în urmă cu câteva luni, ea nu fusese capabilă să-și onoreze comanda la timp.

Când Kate și Roy se întoarseră, Erin putu să spună, de data asta chiar sincer, că plecarea lor nu-i va cauza niciun fel de probleme cu chiria. Avea și ea de gând să se mute de acolo.

10

Judd pășea dintr-o parte în alta a biroului lui. Avea nevoie de exact șaptesprezece pași pentru a ajunge dintr-un capăt în celălalt. Se mira cum de covorul scump nu dădea semne ale abuzului la care fusese supus în ultimele două ore.

Deodată se opri, se întoarse și porni spre ușă. O deschise violent și strigă:

— Fiona! Vino aici.

Își relua plimbarea, schimbând traseul de la ușă până la biroul lui și înapoi. Era lângă birou când vocea calmă, controlată a secretarei lui se făcu auzită dinspre ușă.

— Tu ai strigat așa?

Se răsuci cu fața spre ea.

— Ai făcut rezervările alea pentru cursa de Hawaii?

Femeia cu părul cărunt își potrivi ochelarii pe nas.

— Este o cursă mâine dimineată la ora nouă.

— N-ai reușit la nicio cursă mai devreme?

— Aș putea, dacă vrei să închiriezi un avion. Dar dacă vrei un zbor comercial, va trebui să-l iei pe cel de mâine dimineată.

El se așeză pe marginea biroului.

— Vezi ce poți face cu închirierea unui avion, înnebunesc dacă trebuie să aștept încă o zi. Sunt două săptămâni de când am plecat, am vorbit cu Erin o singură dată în tot acest timp, și atunci numai câteva minute. Trebuie să ajung acolo să aflu ce se petrece.

Fiona McDaniels păși în birou.

— De vreme ce tot ai așteptat atâta timp, o zi în plus nu contează prea mult. Mama ta te așteaptă diseară și ar fi teribil de dezamăgită dacă nu te-ai duce la propria ta petrecere de adio.

Oftând din greu, Judd încrucișă brațele peste piept.

— Am uitat de petrecerea aia blestemată.

— A fost dorința mamei tale să aibă întreaga familie împreună pentru ultima oară înainte ca tu să pleci în Hawaii. Doamna Garrison și soțul ei au sosit deja special pentru această ocazie, iar doctorul și doamna Sampson și-au întrerupt vacanța ca să fie și ei aici.

El ridică mâna.

— Am înțeles, Fiona. Am să iau avionul de dimineață.

Fiona se așează într-unul din scaunele din fața biroului.

— Așa zic și eu. Deja am făcut rezervările. Își scoase picioarele din pantofi și le întinse pe covor. Sunt frântă. Adevărul e că te-ai dat peste cap în ultimele două săptămâni, șefule. Nu credeam că vom reuși să facem tot ce era de făcut în răstimpul pe care ni l-ai dat.

Judd zâmbi către secretară.

— O să-ți placă la nebunie în Hawaii, Fiona. Pe lângă faptul că mi-ar fi fost greu să găsesc o secretară care să se descurce ca tine, nu vei regreta hotărârea de a te muta în Hawaii.

— Tot nu mi se pare potrivit să stau în apartamentul companiei. Nu e stilul meu.

— Va fi temporar, până când îți vom găsi un loc al tău. Trebuie să stai undeva, și am nevoie de tine acolo ca să facem schimbarea mai ușoară. Se încruntă. Evident că îmi va lua ceva efort s-o găsesc pe domnișoara Erin Callahan.

— Din câte mi-ai povestit, e ocupată cu treburile ei.

— Atunci de ce nu răspunde la telefonul de la galerie? Tot ce-am obținut de la Kate au fost scuze și răspunsuri evazive. Îmi tot spune că i-a dat lui Erin toate mesajele mele, dar Erin nu m-a sunat. Nici măcar o dată. Nu răspunde la telefon nici acasă. Nici chiar noaptea, când ar trebui să fie acolo. Justine mi-a spus că pictura

murală a fost gata la două zile după plecarea mea, așa că Erin ar trebui să fie acasă noaptea. L-am sunat pe Patrick și mi-a spus că a văzut-o ultima oară vinerea trecută. După spusele lui, Erin arăta puțin obosită, dar altfel era bine și aparent foarte ocupată cu munca ei.

— Și de ce ți-e atât de greu să crezi asta? întrebă Fiona. Mi-ai spus chiar tu că este foarte dedicată scopului de a face un succes din galerie. Dintre toți oamenii care ar trebui să înțeleagă atunci când cineva muncește din greu, tu ar trebui să înțelegi cel mai bine.

El își reluă plimbarea.

— Înțeleg de ce Erin muncește atât de mult. Știu cât este de importantă pictura pentru ea. Ceea ce nu înțeleg este de ce nu-mi răspunde la niciunul din mesajele mele. Mă face să mă întreb cât sunt eu de important pentru ea.

Fiona își strecură picioarele în pantofi și se ridică.

— Aici nu pot să te ajut, pentru că n-am cunoscut-o. Oricum, știu cât este de important pentru tine. Nu cunosc niciun alt bărbat care să-și mute cu totul afacerile și casa într-un alt stat pentru o femeie pe care o cunoaște de numai câteva săptămâni. Mai ales un bărbat care a repetat continuu că nu se va lăsa niciodată legat de o femeie.

Judd se opri.

— Ți face plăcere chestia asta, ca și lui Sam, nu-i așa? spuse el acuzator. Bătrânul Judd se vede cu propriile lui cuvinte înfundate pe gât.

Fiona scutură din cap.

— Eu nu râd de tine, Judd. Și nu cred că râde cineva de tine, nici Sam, nici altcineva dintre ai tăi. Ne bucurăm pentru tine. Trebuie să recunoști totuși că te-ai schimbat foarte mult într-un timp foarte scurt.

El zâmbi.

— Când te lovește trăsnetul, bănuiesc că te schimbi destul de repede.

— Abia aștept s-o cunosc pe această femeie. N-am mai cunoscut un trăsnet până acum.

Privirea lui Judd căpătă o sclipire hotărâtă.

— Țsta-i un trăsnet care va trebui îtblânzit. Dacă voi fi în stare s-o gădesc.

Își aminti de singura dată când vorbiseră la telefon, de când plecase el de pe insulă. Erin îl întrebase despre controlul lui medical, apoi se declară fericită că a fost găsit sănătos. Când el adăugă că acum putea să doarmă, ea reacționează cu bucurie.

Scurta lor discuție fusese total nesatisfăcătoare, dar fusese ceva mai mult decât nimic.

Își tot amintea expresia hăituită din ochii ei, chiar înainte ca el să plece. Acum îi părea rău că nu insistase să vină și ea cu el în San Francisco. Această despărțire se dovedise mai grea decât se așteptase. Fără ea lângă el, se văzuse nevoit să ceară mai mult de la toți colaboratorii lui, astfel încât să termine mai repede de pus lucrurile la punct și să se poată întoarce la ea.

Erin deschise ochii. În locul tavanului dormitorului ei, văzu cerul și frunzele palmierilor. Oftă încet. Adormise. Era prima după-amiază pe care și-o luase liberă de multă vreme, iar ea și-o petrecuse dormind.

Își trecu degetele prin părul răvășit de vânt, îndepărtându-l de pe față, în timp ce se ridică în picioare. Își scutură nisipul de pe picioare, apoi porni spre ocean. Valurile, care se spărgeau de țărm, erau ceva mai mari decât de obicei, din cauza unei furtuni în larg, cu o noapte în urmă.

Privind în depărtare, se gândi la ultimele două săptămâni. Reușise să onoreze comanda pentru magazinul de suveniruri și cu banii câștigați, va plăti nota instalatorului. Roy și Kate se mutaseră, lăsând casa pustie. Și chiar dacă locul părea acum sinistru de pustiu, de când rămăsese singura ocupantă a casei, știa că îi va fi greu să plece, când proprietarul va găsi un cumpărător.

Notița din partea proprietarului, prin care o informa că are de gând să vândă casă, nu putea veni într-un moment mai nepotrivit. Oricât s-ar fi străduit să cumpere ea însăși casă, finanțele n-o ajutau. Partea ei de profit de la galerie nu era de-ajuns. Chiar și cu venitul suplimentar de la magazinul de suveniruri și cu banii de pe noul contract pentru o serie de trei picturi pentru o companie de asigurări, nu putea face față cererii băncii.

Înțelegea și punctul de vedere al acesteia. Munca ei nu-i asigura un venit stabil.

Unele luni erau mai bune decât altele, dar ea nu putea garanta venitul lunar cerut de bancă pentru un împrumut.

Se aplecă și culese o scoică, pe care prinse să o răsucescă între degete. Ar fi trebuit să-și caute o locuință, în loc să piardă timp prețios rătăcind pe plajă.

Gândindu-se la Judd.

Când un val se repezi către ea și-i acoperi gleznele, ea aruncă scoica în apă. Petrecuse prea mult timp gândindu-se la Judd. Tot ce-i rămăsese erau amintiri, ca un substitut sărac. Când îi auzise vocea la telefon, singura dată când o găsisese acasă, aproape că-i venise să moară. Fusesse atât de blând, de nerăbdător și de iubitor, încât nu mai putea suporta să-i audă din nou vocea. Primise mesajele de la Kate, dar nu putuse să-l sune. Curând, el își va lua gândul de la ea și o va uita. Cel puțin, ea spera să se întâmple mai repede. De fiecare dată când Kate îi spusese că el o căutase, inima îi zvâcnea dureros, iar tentația de a-i mai auzi vocea măcar o dată, lupta cu hotărârea ei de a-l uita.

Aparent, strategia funcționa. Judd nu mai sunase de trei zile.

Totuși, nu fusese o idee prea bună să vină la Shark's Cove, se gândi ea. Existau prea multe amintiri vii ale zilei pe care o petrecuseră împreună acolo.

Privi către locul umbrat în care făcuseră dragoste prima oară și clipi. Imaginația îi juca feste. Aproape că îl vedea sprijinindu-se de stânca aceea, așa cum stătuse și atunci. Vântul îi „răvășea părul, exact ca atunci.

Clipi din nou. Numai că în ziua aceea nu era îmbrăcat în costum. De ce și l-ar imagina în costum? se întreabă ea uimită. Ar fi fost păcat să-și piardă și mințile, se gândi ea.

Apoi viziunea prinse să se miște. Se îndreptă spre ea, tot mai aproape.

Un val mare i se lovi de picioare, udându-i partea de jos a cămășii. Făcu un pas în direcția mirajului, apoi se opri. Părea atât de real!

— Ești o femeie greu de găsit.

Ea se holbă la el. Era real. Doar ca să se asigure, se bâlbâi:

— Ju-Judd?

— Deci îți amintești numele meu. Încurajator.

Ea ridică încet mâna și-l atinse pe piept. Era cald, tare, puternic.

— Nu-mi vine să cred. Ce faci aici?

— Am venit să caut o femeie pe care am cunoscut-o când am fost aici, în insule, cu vreo două săptămâni în urmă. Era o femeie frumoasă, senzuală, excitantă și de asemenea și cea mai sinceră femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— De ce ai venit s-o cauți? întrebă ea. De vreme ce își ținuse respirația, se mira că putu să vorbească.

Speranța fusese ca o sămânță adormită timp de săptămâni și care acum începea să spargă cochilia în care fusese închisă.

El nu răspunse la întrebare. În schimb o întrebă pe ea:

— De ce nu mi-ai răspuns la niciun mesaj?

— Nu eram sigură că ar fi avut vreun rost. Tu erai în San Francisco, iar eu eram aici. Tu erai ocupat cu munca ta, iar eu ocupată cu a mea.

— Asta era? Renunți la tot ce am avut și încă putem avea, atât de ușor?

— Judd, spuse ea precaut, ce altceva aș fi putut face? Cum am putea avea mai mult, ținând cont că tu ești la cinci ore cu avionul depărtare?

El o privi timp îndelungat, încruntat.

— Nu credeai c-am să mă mai întorc, nu-i așa? întrebă el, cu o notă de îndoială în voce.

Soarele strălucea pe lentilele ochelarilor lui, așa că ea nu-i putea vedea ochii.

— Nu, nu credeam.

El se răsuci, se îndepărtă doi pași, apoi se întoarse spre ea.

— Oare am fost chiar atât de orbit cât am fost cu tine, încât să nu văd decât ceea ce am vrut să văd? Nu pot să cred că m-am putut înșela atât de tare în ceea ce ne privește, Erin. Nu pot să cred că tu consideri că a fost numai o aventură de vacanță.

— Ce altceva ar trebui Să cred? Acum erai aici, iar în minutul următor erai în avion spre San Francisco. Compania ta, familia ta, casa ta erau acolo, nu aici. Asta vrei, să intri și să ieși din viața mea în felul ăsta? Nici măcar n-am știut că sosești azi.

— Asta pentru că nu răspunzi la telefon și nici la mesajele mele. Dacă ai fi făcut-o, ți-aș fi spus că sunt pe cale să mut compania în Honolulu, ca să putem fi

împreună.

— PoPoftim?

Ignorându-i întrebarea, el continuă:

— Dacă te-ai fi obosit să vorbești cu mine, aș fi știut că Roy și Kate s-au mutat, că locuința va fi vândută și că tu muncești non-stop ca să menții lucrurile pe linia de plutire. În schimb, a trebuit să aflu toate astea de la Kate, când te-am căutat la galerie. Dacă mi-ai fi spus, Ji-aș. Fi răspuns să nu-ți faci griji în legătură cu banii. Am să-ți ofer eu tot ce ai nevoie.

— Nu vreau banii tăi, răspunse ea sec.

— Și nici ajutorul meu, după câte s-ar părea. Nici măcar nu te-ai gândit să-mi ceri ajutorul, nu-i așa?

— Ca să-mi oferi bani? Știu că la asta te aștepti din partea unei femei. Mi-ai spus-o foarte clar. Eu nu sunt așa.

— Asta a fost la început. Nu și după ce te-am cunoscut mai bine.

— Și cât de bine mă cunoști, Judd? Am fost împreună mai puțin de două săptămâni. Nu-i chiar atât de mult.

El o privi intens.

— A fost de-ajuns ca să mă îndrăgostesc de tine. Cred că singura mea greșală a fost când am crezut că și tu simți la fel pentru mine.

Erin simți inima zvâcnindu-i dureros în piept.

— Mă iubești?

— Bineînțeles că te iubesc, prostuțo. Tu ce dracu' credeai? Nu-mi schimb întreaga existență pentru o cunoștință întâmplătoare.

— Nu mi-ai spus că mă iubești, înainte să pleci.

— Ți-am spus ce simt de fiecare dată când am făcut dragoste cu tine. Nu cred că puteam s-o spun mai clar de atât, decât dacă o puneam pe prima pagină a fiecărui ziar de aici până în China.

Ea făcu un pas către el, bucuria și fericirea revărsându-se din ea, dar el ridică mâna pentru a o împiedica să se apropie.

— Nu. Dacă te ating din nou, asta mă va face să cred că dacă te am în brațe e

de-ajuns. Nu este. Vreau dragostea ta și încrederea ta, Erin. Aparent, chiar acum nu am niciuna. Poate că ai dreptate. Poate că mai ai nevoie de timp. Dacă asta vrei, îl ai.

Erin nu se putu mișca. Nu-și găsi vocea ca să-l strige. Starea de șoc o ținut pe loc, în timp ce el se îndepărta.

Erin stătea în fața ușii apartamentului lui Judd și își puse mâinile pe abdomen, unde parcă un stol de fluturi își făcuseră cuib. Vru să bată la ușă, dar ezită. Mușcându-și buza, își spuse că trebuie s-o facă și pe asta. Miza era prea mare ca să dea înapoi acum.

Respirând adânc, ridică mâna și bătu de câteva ori. Așteptă un timp, care ei i se păru a fi fost câteva ore, apoi bătu din nou, mai tare.

Se încruntă când auzi un sunet înăbușit de partea cealaltă a ușii. Cuta dintre sprâncene i se adânci când își dădu seama că era vocea unei femei. Și dacă auzul nu-i fusese afectat din cauză că nu dormise noaptea trecută, vocea nu era a surorii lui Judd.

Întoarse spatele ușii. Oricine ar fi fost femeia, Erin nu voia s-o vadă. Mai ales dacă era și Judd acolo.

Ajunse la lift și era pe cale să apese butonul, când auzi ușa deschizându-se. Fără să vrea, întoarse capul.

O femeie cu părul cărunt, cu o rochie largă pe ea, stătea în cadrul ușii, privind-o.

— Erin Callahan?

— Da, răspunse Erin, ezitând.

Întinse o mână către Erin, spunând:

— Intră, intră. Abia am terminat de făcut cafeaua.

Erin porni către ea.

— N-aș vrea să fiu nepoliticoasă, dar nu știu cine ești.

Ținând mâna întinsă în continuare, femeia în vârstă zâmbi.

— Sunt Fiona McDaniels, secretara lui Judd. Domnișoara McDaniels, asta datorită unei nefericite lipse de discernământ a bărbaților care preferă frumusețea inteligenței.

Erin îi strânse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, domnișoară McDaniels. Credeam că am să-l găsesc pe Judd aici.

Fiona o prinse de braț și o conduse în camera de zi.

— El nu stă aici. Mi-a lăsat mie apartamentul, până când îmi voi găsi un loc în care să locuiesc. Te rog, ia loc. Simte-te cât poți de bine în această expoziție de mobilă. Eu am să aduc cafeaua.

Câteva minute mai târziu, Erin luă ceașca cu cafea din mâna Fionei.

— Îmi pare rău că am ajuns atât de devreme. Te-am deranjat.

— Prostii. Puține lucruri mă deranjează pe mine, cu excepția comis-voiajorilor care nu vor să accepte „nu” drept răspuns. Fiona se așeză pe canapea și o studie pe Erin. Mă interesezi foarte mult. Mi-am dorit să te cunosc încă de când s-a întors Judd din vacanță și mi-a povestit despre tine. Eram curioasă să cunosc trăsnetul care l-a doborât.

— Trăsnet?

— Asta a fost expresia lui când a descris ce i s-a întâmplat. Cred că se potrivește. Lucrez pentru el de opt ani și l-am văzut în toate stările posibile. A fost o adevărată revoltă să-l văd cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Nu e singurul, murmură Erin.

Pentru o clipă, Fiona nu comentă. Sorbi din cafea, studiind-o pe Erin cu o privire deschisă, într-un târziu, se aplecă și o bătu amical pe dosul mâinii.

— Mă bucur să aud asta. Întotdeauna am crezut că, atunci când Judd va cădea, va cădea rău, și sunt fericită să văd că s-ar părea că am dreptate.

— Știți unde este el acum, domnișoară McDaniels? Trebuie să stau de vorbă cu el.

Fiona își privi ceasul de la mână.

— A spus că își va petrece noaptea la casa surorii lui, dar așa cum îl știu eu, la ora asta e deja la birou, în clădirea Stafford.

— La șapte dimineața?

— L-am văzut venind și mai devreme. A fost un timp când venea primul și era

singurul care lucra douăzeci și patru de ore pe zi.

Erin lăsă ceașca de cafea pe măsută.

— Îmi spuneiți la ce etaj îl găsesc în clădirea Stafford?

— Bineînțeles. Am să-ți ofer și un mic secret despre ce are Judd în cap, chiar dacă nu m-ai întrebat. Judd Stafford e ca un mecanic de locomotivă. Împinge maneta la viteza maximă, atunci când vrea ceva și-și urmărește scopul până îl atinge. Face parte din firea lui. Nu se oprește pentru nimic în lume, chiar dacă o pauză l-ar scuti de o mulțime de neplăceri.

— Și tu cum reușești să-l potolești când e în plină viteză?

— Poruncindu-i să stea jos și să tacă. Câteodată merge. Fiona râse. Dar câteodată nu merge.

Ridicându-se în picioare, Erin întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnișoară McDaniels. Am să țin minte sfatul. Am senzația că voi avea nevoie de tot ajutorul pe care îl pot obține ca să-l fac pe Judd să mă asculte.

Fiona o conduse până la ușă.

— Te vei descurca de minune. Judd e un bărbat foarte corect. Ar face orice pentru cei pe care îi iubește.

Erin încercă să-și păstreze cuvintele Fionei în minte, în timp ce urca cu liftul spre etajul la care avea Judd noul lui birou. Ezită când ușile liftului se deschiseră, dar se sili să iasă din el.

Mai avusese momente în viață când fusese nervoasă, dar nu ca acum. Dar niciodată nu mai avusese ceva atât de important ca Judd.

Ușa biroului lui era întredeschisă și ea îi dădu un mic ghiont, deschizând-o mai mult. Judd ședea în spatele unui birou imens și scria ceva pe o mapă galbenă. Lampa de birou dădea singura lumină în încăpere, de vreme ce draperiile nu fuseseră încă trase.

Stând în cadrul ușii, Erin îl văzu închizându-și stiloul și lăsându-se pe spate în scaun, cu ochii închiși.

Arăta atât de obosit, se gândi ea. Cravata o avea desfăcută și câțiva nasturi

descheiați la cămașă. O umbră albastră îi acoperea jumătatea inferioară a obrazului, ca și cum nu s-ar mai fi bărbierit de mult timp. După cum arăta, nu părea să fi venit de puțin timp la birou. Părea să fi stat aici toată noaptea.

Energia pe care o răspândea de obicei în jurul lui, lipsea acum. Ea s-a fie cauza? se întrebă.

— Judd?

El deschise ochii și o privi.

— Erin?

Ea se apropie, pășind în conul de lumina.

— Da.

El se aplecă înainte, ca și cum ar fi vrut să se ridice, apoi se lăsă la loc pe spate.

— Ce faci aici?

Erin își simțea inima bătându-i în gât. Nu părea prea bucuros că o vede. Va trebui să-l facă, într-un fel sau altul, să-și schimbe părerea.

Mai făcu un pas.

— Vreau să-ți vorbesc.

El își frecă ceafa cu un gest moale.

— Am încercat asta ieri, pe plajă. N-am rezolvat prea multe.

— Știu. A fost vina mea. Voiam să mă obișnuiesc cu gândul că ai plecat, când dintr-odată ai apărut. La început mi s-a părut că visez. Până când am reușit să trec peste starea de șoc, tu plecaseși. Nici măcar nu mi-ai dat ocazia să-ți explic.

Gura lui se strâmbă, autoironie.

— Mi s-a mai spus că asta e pe cale să devină un obicei la mine.

Ea veni lângă birou.

— Am aflat câteva dintre obiceiurile tale proaste, când am stat de vorbă cu secretara ta.

— Fiona? Când ai vorbit cu ea?

— În dimineața asta. Am fost la apartament.

Câteva clipe el o scrută atent. Apoi întrebă:

— De ce te-ai dus acolo?

— Ca să te văd.

— De ce?

Pentru un bărbat inteligent, se dovedește remarcabil de obtuz, se gândi Erin cu frustrare.

— Ca să-ți mai dau o șansă.

El scoase un sunet ciudat, care ar fi putut fi ori un chicotit, ori un sunet de dezaprobare. Sau amândouă. Se lăsă mai pe spate în scaun.

— Chiar crezi că merit încă o șansă?

Discuția nu mergea deloc așa cum crezuse ea că va merge.

— Tu vrei?

— Eu am întrebat primul.

— Eu sper ca tu să vrei, răspunse ea, dând ocol biroului.

— Ce aş vrea eu, zise el cu o voce ciudată, este să știi ce vrei tu de la mine.

Ea se opri la numai câțiva centimetri de piciorul lui.

— Vreau să mă asculți fără să mă întrerupi.

— N-am mai trecut o dată prin asta?

Ea se întrebă dacă s-ar putea calma numărând până la zece. Oricum, n-avea timp pentru așa ceva.

— Fiona mi-a spus că de Obicei țipa la tine ca să te facă să stai jos și s-o asculți. Acum ești așezat. Chiar trebuie să țip la tine ca să te fac să mă asculți?

El scutură din cap și se întinse s-o apuce de mână.

— Nu, dacă îmi spui ceea ce vreau eu să aud.

Tresări când el îi prinse degetele și o făcu să se așeze pe picioarele lui. Senzația coapselor lui puternice sub ale ei o deconcertă pentru o clipă și luptă să-și adune gândurile.

— Știu că m-am încăpățânat să le fac pe toate numai așa cum am vrut eu, atunci când am vrut eu. Dar nu acesta a fost motivul pentru care nu ți-am spus că Roy și Kate s-au mutat și casa va fi vândută. N-am crezut că am dreptul să te încarc cu problemele mele.

— Pentru că ai crezut că nu mă mai întorc.

Îl privi îndeaproape, surprinsă de tonul rănit, își mușcă buza, apoi se opri când el ridică mâna s-o oprească, la fel cum făcuse și mai devreme. Îi fu greu să-și înghită nodul din gât când îi simți degetul pe buză.

— Îmi doream să te întorci, spuse ea. Totuși, nu mă așteptam.

— Asta e partea pe care am acceptat-o cel mai greu. După tot ce-a fost între noi, tu tot ai crezut că eu doar am flirtat cu tine.

— Un lucru pe care l-am învățat după accidentul de mașina a fost că există lucruri pe care nu le putem controla. Poate că de aceea lucrez atât de mult ca să asigur succesul galeriei. Este ceva ce pot face. Dar pe tine nu te puteam face să rămâi.

— Nici măcar n-ai încercat.

Ea îl privi în ochi.

— Încerc acum.

Ceva se schimbă în privirea lui.

— Am ascultat tot ce mi-ai spus și înțeleg. Numai că nu e ceea ce vreau eu să aud.

Ea privi într-o parte, cu inima zbătându-se dureros. Încerca să se ridice, dar el își puse mâna pe coapsa ei pentru a o opri.

— Lasă-mă, Judd.

— Nu.

În timp ce căuta să-și dea seama ce voia el să audă, speranța începu să licărească.

— Vrei să-mi cer scuze?

El scutură din cap, cu ochii ațintiți în ai ei.

— Mi-ai spus că nu te așteptai să mă întorc, dar ai vrut să mă întorc. Vreau să știu de ce voiai asta.

Ea respiră adânc.

— Pentru că te iubesc.

Brațul lui se strânse în jurul ei.

— Știam, rosti el încet. Și am considerat că știi și tu că te iubesc.

Ea se relaxă în brațele lui. Totul va fi bine de acum.

— De unde ai știut?

— Sunt extraordinar de sensibil.

— Și modest.

— Sunt singurul bărbat cu care ai făcut dragoste. Tu nu ești genul de femeie care să facă dragoste cu un bărbat pe care nu-l iubește.

Ea își înlănțui brațele în jurul gâtului lui.

— Ar trebui să mă sperie faptul că mă cunoști mai bine decât mă cunosc chiar eu.

El îi atinse gura cu a lui.

— Ai la dispoziție o viață întreagă, ca să aranjezi lucrurile.

Când putu să respire din nou, ea întrebă:

— Chiar îți muți cartierul general aici?

— E deja mutat. Justine și soțul ei au plecat spre San Francisco ieri. Va prelua ea biroul de acolo, în timp ce soțul ei va face niște cercetări despre cutremurele de pământ. Se vor întoarce pentru nuntă, desigur.

Chiar acum, când inima îi bătea din nou normal, trebuia el să zică ceva care s-o facă s-o ia razna iarăși, se gândi ea exasperată.

— Nuntă? Cine se căsătorește?

— Noi.

Ea se lăsă pe spate ca să-l poată vedea mai bine.

— Așa, simplu?

— Ei bine, probabil că va trebui să trecem prin tot felul de pregătiri, iar surorile mele vor insista să-ți dea toate acele sfaturi care se pare că le face atât de multă plăcere femeilor înainte de nuntă, dar va merita până la urmă. Mai sunt și frații tăi...

Ea se foi în brațele lui.

— Ce-i cu ei?

El o ținu strâns.

— Nu te mai agita atâta, draga mea. Discutăm aici lucruri importante.

— Despre o căsătorie.

— Despre căsătoria noastră, sublinie el. Michael și-a dat consimțământul. Nu mai vrea decât să știe data, ca să poată veni.

Ea clipi.

— Dar cum se face că Michael știe deja, iar eu abia am aflat?

Zâmbetul lui Judd era relaxat, ochii îi străluceau de iubire.

— Aici a fost greșeala mea. Am crezut că știi deja că avem o relație definitivă, l-am spus lui Michael să nu mai fie îngrijorat, pentru că am de gând să te fac cea mai fericită femeie din Hawaii.

Ea scutură din cap.

— Și ce am să le spun copiilor noștri când au să mă întrebe cum m-ai cerut în căsătorie?

— Poți să le spui că ședeai pe picioarele mele, la mine în birou. O strânse mai tare în brațe. Oricum, adăugă el cu buzele lipite de ale ei, nu-i nevoie să le spui și ce a urmat cererii mele în căsătorie.

Zâbind, Erin se dăruie plăcerii de a fi în brațele lui. Pentru totdeauna.

SFÂRȘIT